

SARA SHEPARD

Sırları olan, gizemli, güzel bir kıza asla güvenme

SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR

Herkesin bir sırrı vardır.

Büyük çerçeveli Gucci güneş gözlükleri, ütülü Polo'ları ile Rosewood'da yaşayan her seçkin insanın bir sırrı vardı. Özellikle lise öğrencisi Spencer, Aria, Emily ve Hanna'nın. Onların en korkunç sırları, skandal yaratabilecek ve o küçük mükemmel hayatlarını mahvedebilecek bir sırdı. Ve şimdi "A" adında biri onların bu sırrını açığa çıkarmakla tehdit ediyordu...

"A"nın ise hepsini diri diri gömmeye yetecek kadar toprağı vardı. Ve onların büyük, küçük hatta çok uzun süredir gizli olan sırları bile artık gizliliğini koruyabilecek gibi görünmüyordu. Olaylar, kızların kendi aralarından birinin sevimli küçük bir katil olabileceğini düşünmeye başladığından beri daha da kötüye dönmüştü...

İTHAKİ YAYINLARI

5.90 TL.

ISBN: 978-605-[illegible]

www.[illegible]

SARA SHEPARD

SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

SARA SHEPARD

Sırları olan, gizemli, güzel bir kıza asla güvenme

SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR

İTHAKİ YAYINLARI

GENÇLİK

5.90 TL

ÖZEL FİYAT

puar

HER ŞEY NASIL BAŞLAMIŞTI?

Birkaç yıl önce yedinci ve sekizinci sınıfların arasındaki yaz tatilinde olduğunuzu hayal edin. Tüm gün taş kenarlı havuzunuzun yanında uzanmaktan bronzlaşmışsınız. Üzerinizde Juicy marka eşofmanınız var (herkesin onları giydiği zamanları hatırlıyorsunuz değil mi?) ve aklınız hâlâ şu diğer hazırlık okulunda okuyan, adından bahsetmeyeceğimiz, alışveriş merkezindeki Abercrombie mağazasında kot pantolonları katlayan hoşlandığınız çocukta. Tam sevdiğiniz gibi kaymaksız sütle ıslatılmış kakaolu mısır gevreğinizi yiyorsunuz ve birden sütün karton kutusunun kenarındaki o kızın resmine ilişiyor gözünüz. KAYIP. Hoş bir kız, hatta belki sizden daha hoş ve gözlerinde alıngan bir bakış var. *Hm, belki o da ıslak kakaolu mısır gevreklerini seviyordur,* diye içinizden geçiriyorsunuz. Ve hatta onun da Aber-

crombie'deki çocu-ğu çekici bulacağına bahse bile girersiniz. Onun kadar... tamam, size bu kadar çok benzer birisinin nasıl olup ta kaybolacağını merak ediyorsunuz. Oysa siz hep sadece güzellik yarışmalarına giren kızların sonunun süt kutularının yanları olduğunu düşünmüştünüz, değil mi?

O halde tekrar düşünün.

Aria Montgomery, yüzünü en iyi arkadaşı Alison DiLaurentis'in çimenliğine gömmüş, "nefis" diye mırıldandı.

Emily Fields, "çimenleri mi kokluyorsun?" diye arkasından seslendi. Bir yandan uzun çilli koluyla annesinin Volvo vagonunun kapısını kapatmak için iterken.

"Güzel kokuyor." Aria, pembe çizgilere boyanmış bir tutam saçını geriye doğru attı ve ılık akşamüzeri havasını içine çekti. "Yaz gibi."

Emily, annesine ardından el salladı ve sıska kalçalarından sarkan kotunu yukarı çekti. Emily, Tapdole Liginden beri rekabetçi bir yüzücüydü ve Speedo mayosunun içinde harika görünmesine rağmen, yedinci sınıftaki diğer kızlar gibi vücudunu saran veya ufacık ölçüdeki giysileri asla giymezdi. Bunun nedeni, kişinin karakterinin içinden dışına doğru oluşacağı konusunda ısrarcı olan ailesiydi. (Yine de Emily, İRLANDALI KIZLAR DAHA İYİ YAPARLAR yazılı kısa tişörtünü iç çamaşırı çekmecesinin gerisinde saklamaya mecbur edilmiş olmasının hiç de karakter geliştirici olmadığına oldukça emindi.)

"Selam millet!" Alison ön bahçede parmaklarının ucunda döndü. Saçları dağınık bir atkuyruğu olarak tepeden toplamıştı ve çim hokeyi takımının yılsonu partisinden kalma buruşmuş eteği giyiyordu. Alison, JV takımındaki tek yedinci sınıf kızdı. Jay-Z'yi Cherokee'lerinden atan ve arabadan indirmeden önce içtikleri sigaradan kokmasın diye Alison'un üzerine bol miktarda parfüm sıkan, kendisinden daha büyük Rosewood Day Okulundan kızlarla birkaç kez eve dönmüştü.

Spencer Hastings, Alison'nın bahçesini çevreleyen çit bitkilerinin arasında bulduğu bir boşluktan içeri doğru süzülürken, "neyi kaçırıyorum?" diye seslendi. Spencer yandaki evde yaşıyordu. Uzun, düzgün siyah saçlarını omzu üzerinde çevirerek Nalenge markalı şişesinden büyük bir yudum aldı. Spencer'in yolu sonbaharda JV'de Alison ile kesişmemiş ve yedinci sınıf takımında oynamak zorunda kalmıştı. Oyununu iyileştirmek için, bir yıl boyunca kendini çim hokeyi çalışmalarına adamıştı ve kızlar gelmeden önce onun arka bahçede top sürme çalışmaları yaptığını *sanmaktaydılar*. Spencer, bir şeyde birinin kendisinden daha iyi olmasından nefret ediyordu. Özellikle de Alison'un.

"Beni bekleyin!"

Üzerine doğru sendeledi ve dengesini bulmak için tombul kollarını havada çılgınca salladı. Hanna'nın ebeveynleri geçen yıl boşandığından beri muntazam kilo alıyor ve eski giysilerine sığamıyordu.

Alison, gözlerini devirdiyse de, diğer kızlar ilgilenmiyormuş gibi davrandılar. İyi arkadaşların yapacağı şeydi bu.

Alison, Aria, Spencer, Emily ve Hanna geçen yıl aileleri onları Rosewood Day Okulunun bir hayırseverlik kampanyasına gönüllü olarak gönderdiklerinde birbirleriyle kaynaşmışlardı –pekâlâ, kendi kendine gönüllü olan Spencer hariç tümü diyelim. Alison, diğer dördü hakkında bir şeyler biliyor ya da bilmiyor olsun, dördü de Alison'u gayet iyi tanıyordu. O mükemmeldi. Güzel, esprili ve akıllıydı. Popülerdi. Erkekler Alison'u öpmek isterdi ve kızlar – hatta yaşça büyük olanlar bile– onun *yerinde olmak* isterlerdi. Bu yüzden, Alison'nın ilk kez Aria'nın bir fıkrasına gülmesi, Emily'e yüzme hakkında bir soru sorması, Hanna'ya bluzunun güzel olduğunu söylemesi veya Spencer'in yazısının kendi yazısından *daha* zarif olduğu hakkında yorum yapması karşısında ellerinde olmadan şaşırmışlardı. Alison'dan önce kızlar pileli ve yüksek belli kadın kotları gibi görünmekteydiler. Tüm yanlış nedenlerden ötürü biçimsiz ve dikkat çekiciydiler –ancak, Alison onların, kimsenin gücünün yetmeyeceği, bedenlerine en mükemmel bir şekilde uyan birer Stella Mc Cartney gibi görünmelerini sağlamıştı.

Şimdi, bir yıldan fazla zaman sonra, yedinci sınıfın bu son gününde, onlar sadece en iyi arkadaşlar değil, aynı zamanda Rosewood Day'in *o* kızlarıydılar. Bunun bu hale gelmesi için çok şey olmuştu. Birbirlerine gittikleri her gece yatılı, katıldıkları her gezi, onlar, için yeni bir macera olmuştu. Hatta onlar

bir aradayken, her okul gününün başında yapılan törenler bile unutulmaz olmuştu. (Okulun anons sistemi kullanılarak, kürek takımının kaptanının ağzından, Matematik öğretmenine şehvetli bir not okumak artık bir Rosewood Day efsanesiydi.) Fakat hepsinin unutmak istediği başka şeyler de vardı. Ve hatta hakkında konuşmayı bile göze alamadıkları *bir* sırları bulunmaktaydı. Alison sırların beşini birden en iyi arkadaşlar olarak sonsuza kadar birbirlerine bağladığını söylüyordu. Bu doğruysa, hayatları boyunca arkadaş kalacaklardı.

"Bu günün bittiğine çok memnunum." Alison Spencer'i hafifçe çit bitkileri arasındaki boşluktan itmeden önce böyle sızlandı. "Senin ahırın."

"Yedinci *sınıfın* bittiğine çok memnunum," dedi Aria. Emily ve Hanna ile birlikte Spencer'in ablası Melissa'nın lise yıllarında kaldığı ağıldan konuk evine dönüştürülen yere Alison ve Spencer'in peşinden giderken. Şanslarına Melissa bu yaz yeni mezun olmuş ve Prag'a gönderilmişti. Böylece geceleri burası tamamen onlara kalmıştı.

Birden çok tiz bir ses duydular. "Alison! Hey, Alison! Hey, Spencer!"

Alison, caddeye doğru döndü. "Olamaz," dedi fısıltıyla.

Spencer, Emily ve Aria da "olamaz." diye ardından hemen tekrarladılar.

Hanna, kaşlarını çattı. "Kahretsin."

Bu, Alison'nın, Rosewood Day'de son sınıf öğrencisi olan abisi Jason'dan çaldığı bir oyundu. Bunu hazırlık sınıfındayken okul bahçesindeki partilerde

kızları gözetlerken oynuyorlardı. "Olamaz" demekte sona kalmak demek, diğer arkadaşların onun seksi arkadaşlarına takılırken, senin çirkin kızı gece boyunca eğlendirmek zorunda olman demekti. Bu aslında sen de o kız kadar kusurlu ve sevimsizsin anlamına gelmekteydi. Alison'nın uyarlamasında ise kızlar, yakınlarında çirkin, hoş olmayan ve talihsiz herhangi biri olduğunda "olamaz" diyorlardı.

Bu seferki "olamaz" Mona Vanderwaal –en sevdiği eğlencesi Alison ve Spencer ile arkadaşlık etmeye çalışmak olan, caddenin aşağısından bir ahmak– ve onun iki acayip arkadaşı Chassey Bledsoe ve Phi Templeton içindi. Chassey, okulun bilgisayar sistemine girip çöktüren ve sonra da müdüre onu nasıl daha iyi koruyabileceklerini *söyleyen* kızdı. Phi Templeton'un ise her yere bir yoyo ile gittiğini söylemek yeter. Üçü birden sessiz banliyö yolunun ortasından kızlara baktılar. Mona, Razor motosikletinin üzerine tünemişti, Chassey, siyah bir dağ bisikletinin üzerindeydi ve Phi ayakta duruyordu –elbette elinde yoyosuyla.

"Millet gelip *Fear Factor*'u izlemek ister misiniz?"

Alison, "üzgünüz" diyerek yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Biz biraz meşgulüz."

Chassey, kaşlarını çattı. "Böcekleri yediklerini görmek istemiyor musunuz?"

"İğrenç!" diye fısıldadı Spencer Aria'ya ve sonra Hanna'nın kafasından görünmez bir bit alıp yiyormuşçasına maymun gibi taklit yaptı.

"Evet, izlemek isterdik." Alison başını yana eğ-

di. "Ama bu gece yatısını çok önceden planlamıştık. Belki bir başka sefere?"

Mona, kaldırıma baktı. "Peki, tamam."

"Görüşürüz." Alison, gözlerini devirerek geri döndü ve diğer kızlar da aynısını yaptılar.

Spencer'in arka bahçesinden geçtiler. Sol taraflarında Alison'nın anne ve babasının müsrif dış mekân piknikleri için yirmi kişilik bir kameriye yaptırmakta oldukları arka bahçesi vardı. Alison sarı bir buldozere bakarak, "*Tanrıya* şükür işçiler burada değil," dedi.

"Sana yine saçma sapan şeyler söylüyorlar mı?" diye sordu Emily.

Alison, "yavaş ol, Katil," dedi. Diğerleri kıkırdadı. Kendi aralarında Emily'i bazen Alison'nın koruyucu pit bull'u yerine koyarak, ona "Katil" derlerdi. Emily de önceleri bunu komik bulurdu, ama son zamanlarda buna artık onlarla birlikte gülmüyordu.

Ağıl az ilerideydi. Spencer'in içinde kendi yel değirmeni de olan geniş, dağınık çiftliğine bakan büyük bir pencereye sahip, sıcak ve küçüktü. Burada, Rosewood Pennsylvania'da, yani Philadelphia'nın otuz kilometre uzağında kalan bu küçük banliyöde, prefabrik bir malikâne yerine, büyük olasılıkla Spencer'in evi gibi, mozaik döşemeli havuzu ve sıcak banyo küveti olan yirmi beş odalı bir çiftlik evinde yaşardınız. Rosewood, yazın leylak ve yeni biçilmiş çim, kışınsa temiz kar ve odun sobası gibi kokardı. Gür ve sağlıklı, uzun çam ağaçları, ailece işletilen dönüm dönüm kırsala özgü çiftlikler ve sevimli tilkiler ve tavşanlar ile doluydu. Mükemmel alışveriş

ve Sömürge Çağı yapıları, doğum günü, mezuniyet ve bayram havasında hissettiğimiz günler için parkları vardı. Sağlıklı ve göz alıcı görünümleriyle Rosewood oğlanları, Abercrombie katalogundan fırlamış gibi muhteşemdiler. Burası Philadelphia'nın ana hattıydı. Eski, soylu nesiller, eski para ve neredeyse atalardan kalma skandallarla doluydu.

Kızlar ağıla yaklaşınca içeriden gelen kıkırdama seslerini duydular. Birisi "Sana *kes* şunu, dedim!" diye cıyakladı.

Spencer, "Tanrım, onun burada ne işi var?" diye homurdandı.

Spencer, anahtar deliğinden içeri bakınca, o çok ciddi ve düzenli, her şeyde mükemmel olan ablası ile onun çekici erkek arkadaşı Ian Thomas'ın kanepede güreştiklerini gördü. Ayakkabısının topuğuyla kapıya vurarak açtı. Ağıl, yosun ve az yanmış mısır patlağı gibi kokuyordu. Melissa arkasını döndü.

"Burada ne işin var seni kahrola-?" Diğerlerini de görünce sözünü yarıda kesti ve gülümsedi. "O, selam millet."

Spencer, sürekli olarak Melissa'nın iğrenç bir süper fahişe olduğundan şikâyet ederken kızlar ona hep şüpheyle bakmışlardı, çünkü Melissa'nın tatlı ve arkadaşça tavrı onların hep kafalarını karıştırırdı.

Ian ayağa kalktı, gerindi ve Spencer'a sırıttı. "Selam."

"Selam Ian," diyerek Spencer daha canlı bir ses tonuyla yanıtladı onu. "Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Evet, biliyordun." Ian, çapkınca gülümsedi." Bizi gözetliyordun."

Melissa, kardeşine gözlerini dikerek, sarı uzun saçlarını ve siyah ipek saç bandını düzeltti. Biraz suçlayıcı bir tavırla "o halde sorun nedir?" diye sordu.

"Sadece... Baskın yapmak değildi amacım... ," diye kekeledi Spencer. "Ama buranın bu gece bize ait olacağını sanıyorduk."

Ian, şaka yollu Spencer'in koluna vurdu. "Sadece seninle uğraşıyordum," diye takıldı.

Spencer'in boynunda kırmızı bir leke kabardı. Ian'ın karışık sarı saçları, uykulu bakışlı kahverengi gözleri ve tamamen okşanası karın kasları vardı.

Alison, oldukça yüksek bir sesle "vay canına," dedi. Tüm gözler ona çevrildi. "Melissa, sen ve Ian Kuh-yoo-test çiftini oluşturuyorsunuz. Size hiç söylemedim ama bunu hep düşünmüşümdür. Öyle değil mi Spence?"

Spencer, gözlerini kırpıştırdı. Yavaşça "hım," dedi.

Melissa, aklı karışmış halde bir saniye Alison'a baktı ve sonra Ian'a döndü. "Seninle dışarıda konuşabilir miyim?"

Ian, kızlar izlerken, Corona'sını bir yudumda içti. Onlar sadece ailelerinin likör çekmecelerinden süper gizli bir şekilde içerlerdi. Boş şişeyi yere koydu ve Melissa'nın peşinden dışarı çıkarken kızlara sırıttı. "Elveda, hanımlar." Kapıyı arkasından kapatmadan önce onlara göz kırptı.

Alison, ellerini ovuşturdu. "Bir problemin daha üstesinden Alison D. tarafınca gelindi. Artık bana

bir teşekkür edersin, değil mi Spencer?"

Spencer cevap vermedi. Ağıl'ın penceresinden dışarı bakmakla meşguldü. Işıldayan ateş böcekleri morumsu gökyüzünü aydınlatmaya başlamışlardı.

Hanna, bırakılmış mısır patlağı kâsesine doğru giderek içinden büyük bir avuç dolusu aldı. "Ian *çok* seksi. Sanki Sean'dan daha seksi gibi." Sean Ackard, sınıflarındaki en yakışıklı çocuklardan birisi ve Hanna'nın sonu gelmeyen fantezilerinin de konusuydu.

Alison, "ne duydum biliyor musun?" diye sordu kendisini kanepenin üzerine bırakıverirken. "Sean, çok iştahlı kızlardan fazlasıyla hoşlanıyormuş."

Hanna, neşelendi. "Gerçekten mi?"

Alison homurdandı. "*Hayır.*"

Hanna yavaşça avucundaki mısır patlaklarını kâseye geri koydu.

Alison, "pekâlâ, kızlar, yapabileceğimiz harika bir şey biliyorum," dedi.

Emily, kıkırdadı. "Umarım yine dışarıda çırılçıplak koşmayacağız." Bunu bir ay önce dondurucu soğuk bir havada yapmışlardı. Hanna, fanilası ve üzerinde haftanın günlerinden biri yazılı külotunu çıkartmak istemediyse de, diğerleri üzerlerinde bir parça bir şey kalmaksızın yakındaki verimsiz bir mısır tarlasında koşmuşlardı.

"*Sen* bundan fazlasıyla hoşlandın," diye mırıldandı Alison. Emily'nin dudaklarındaki gülümseme soldu. "Ama hayır ben bunu okulun son gününe saklıyordum. İnsanların nasıl hipnotize edileceğini öğrendim."

"Hipnotize etmek?" diye tekrarladı Spencer.

"Matt'in kız kardeşi bunu bana öğretti," diye yanıtladı. Alison, bir yandan Melissa ve Ian'ın şöminenin rafındaki çerçeveli fotoğraflarına bakarken. Onun bu haftaki erkek arkadaşı Matt'in de Ian gibi kum rengi saçları vardı.

"Nasıl yapılıyor?" diye sordu Hanna.

Alison geri dönerken "üzgünüm, gizli tutmam için bana yemin ettirdi," dedi. "Nasıl çalıştığını görmek ister misiniz?"

Eflatun renkli yer minderine otururken Aria, kaşlarını çattı. "Bilmiyorum..."

"Neden olmasın?" Alison'nın gözüne Aria'nın el örgüsü mor çantasından sarkan doldurulmuş domuza ilişti. Aria, yanında her zaman içi doldurulmuş hayvanlar, eski romanlardan öylesine koparılmış yapraklar, hiç gitmediği yerlerin posta kartları gibi tuhaf şeyler taşırdı.

Aria, "hipnoz, söylemek istemediğin şeyleri söylemeni sağlamaz mı?" diye sordu.

"Bize söyleyemeyeceğin bir şey mi var?" diye yanıtladı onu Alison. "Ve neden hâlâ o domuz kuklasını her yere getiriyorsun?" Bunu söylerken ona doğru işaret etti.

Aria omuz silkti ve doldurulmuş domuzu çantasından çekip aldı. "Babam Pigtunia'yı bana Almanya'da aldı. O bana aşk hayatım hakkında tavsiyeler veriyor." Elini kuklanın içine geçirdi.

Alison "elinle onun kıçını dürtüyorsun!" diye cıyakladı ve Emily kıkırdamaya başladı. "Ayrıca, neden *baban*ın verdiği bir şeyi yanında taşımak istiyorsun ki?"

Aria, "hiç de komik değil," diyerek aniden hareke-te geçti ve Emily'le yüzleşmek için başını hızla geri çevirdi.

Herkes, birkaç saniye boyunca sessiz kaldı ve birbirlerine boş bir şekilde baktı. Bu son günlerde sıkça oluyordu: Birisi–genellikle Alison– bir şeyden bahsediyor, bir diğeri üzülüyor ve herkes neler olduğunu sormaya fazlasıyla çekiniyordu.

Sessizliği Spencer bozdu. "Hipnotize olmak, hım, bir çeşit oyuna benziyor."

Alison çabucak "*siz* onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi. "Hadi ama hepinize birden bunu yapabilirim."

Spencer, eteğinin kuşağını çekeledi. Emily, dişlerinin arasından üfledi. Aria ve Hanna bakıştılar. Alison, her zaman denemeleri için yeni bir şeyler ile geliyordu–geçen yaz mesela, halüsinasyon görüp görmeyeceklerini denemek için karahindiba tohumlarını tüttürmüşler ve bir keresinde orada bir ceset bulunduğu halde geçtiğimiz sonbaharda Pecks Göletinde yüzmeye gitmişlerdi–gerçek şuydu ki, Alison'nın onlara yaptırdığı şeyleri çoğunlukla yapmak istemiyorlardı. Hepsi, Alison'un ölümüne seviyordu, ama onlara patron gibi davrandığı ve onlara karşı kullandığı konuşma tarzı yüzünden, bazen ondan nefret de ediyorlardı. Ali'yle birlikteyken bazen kendilerini tamamen gerçekmiş gibi hissetmiyorlardı. Her hareketlerini Ali'nin belirlediği oyuncak bebekler gibi hissediyorlardı. Hepsi, sadece bir kereliğine olsa bile, içlerinden birinin Alison'a hayır deme gücüne sahip olmasını istiyordu.

"Lütfeeen?" diye sordu Alison. "Emily, sen bunu yapmak istersin, değil mi?"

"Hım..." Emily'nin sesi titredi. "Peki..."

Hanna, "ben yapacağım," diyerek araya girdi.

Emily, hemen ardından "ben de," dedi.

Spencer ve Aria isteksizce başlarını salladılar. Alison tatmin olmuştu. Ani bir hareketle tüm ışıkları söndürdü ve kahve masasının üzerindeki birkaç tatlı vanilya kokulu mumu yaktı. Sonra geri çekildi ve biri mırıldadı.

Monoton bir ses tonuyla "tamam, şimdi hepiniz sadece rahat olun," dedi ve kızlar halının üzerinde bir daire oluşturdular. "Kalp atışlarınız yavaşlıyor. Aklınızdan sakin düşünceler geçirin. Yüzden geriye sayacağım ve size dokunduğum zaman, hepiniz benim gücümün etkisi altında olacaksınız."

"Ürkütücüymüş." Emily, zayıf bir şekilde güldü.

Alison saymaya başladı. "Yüz... Doksan dokuz... Doksan sekiz..."

Yirmi iki...

On bir...

Beş...

Dört...

Üç...

Başparmağının en etli yeri ile Aria'nın alnına dokundu. Spencer, bağdaşını açtı. Aria, sol ayağını seğirtti.

"İki..." Yavaşça Hanna'ya, sonra Emily'e dokundu ve ardından Spencer'a yöneldi. "Bir."

Alison, ona yetişemeden Spencer'in gözleri birden kocaman açıldı. Yukarı sıçrayarak pencereye

doğru koştu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Alison. "Her şeyi bozuyorsun."

Spencer, "içerisi çok karanlık," diyerek perdeleri açtı.

Alison, omuzlarını düşürdü. "Hayır. Karanlık olmalı. Böyle yapılıyor."

"Hadi canım, hiç de öyle değil." Spencer perdeyi sıkıştığı yerden kurtarmak için zorladı.

"Hayır, öyle."

Spencer, ellerini kalçalarına koydu. "Ben aydınlık olmasını istiyorum. Belki diğerleri de öyle."

Alison, diğerlerine baktı. Onların hâlâ gözleri kapalıydı.

Spencer pes etmeyecekti. "Her zaman her şey senin istediğin gibi olmak zorunda değil, biliyorsun değil mi, Alison?"

Alison bir kahkaha patlattı. "*Kapat* onları!"

Spencer, gözlerini devirdi. "Tanrım, git ve bir ilaç yut."

Alison, "Sen *benim* ilaç içmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Spencer ve Alison gözlerini dikerek bir süre birbirlerine baktılar. Bu, Neiman Marcus'taki yeni Lacoste polo yakalı elbiseyi kimin daha önce gördüğü, ya da bal rengi röflenin fazla pirinç rengi gibi görünüp görünmediği hakkındaki saçma kavgalardan biri olabilirdi. Ancak tamamen farklı bir şey hakkındaydı ve bunlardan oldukça daha büyüktü.

Sonunda Spencer, kapıyı gösterdi. "Git buradan."

"İyi." Alison büyük adımlarla dışarı yürüdü.

"İyi!" Fakat birkaç saniye sonra Spencer, onun peşinden gitti. Hâlâ mavimsi akşam havası vardı ve ailesinin esas evinde hiç ışık yoktu. Etraf sessizdi de –hatta cırcır böcekleri bile sessizdiler– ve Spencer, kendi nefes alışını duyabiliyordu. "Bekle bir saniye!" diye bağırdı kapıyı arkasından çarparken. "Alison!"

Fakat Alison gitmişti.

Aria, kapının çarptığını duyunca gözlerini açtı. "Alison?" diye seslendi. "Kızlar?" Cevap yoktu.

Etrafına bakındı. Emily ve Hanna halının üzerinde yığıntı gibi oturuyorlardı ve kapı açıktı. Aria, verandaya çıktı. Orada da kimse yoktu. Alison'nın eşyasının kenarından parmak uçlarına basarak yürüdü. Önünde bir orman vardı ve her şey sessizdi.

"Alison?" diye fısıldadı. Ses yoktu. "Spencer?"

İçeride Hanna ve Emily gözlerini ovuşturdular. "En acayip rüyayı gördüm," dedi Emily. "Demek istiyorum ki, sanırım bir rüyaydı. Çok hızlıydı. Alison çok derin bir kuyuya düştü ve devasa bitkiler vardı."

"Benim de gördüğüm rüya buydu!" dedi Hanna.

"Öyle miydi?" diye sordu Emily.

Hanna başını salladı. "Evet benziyordu. İçinde büyük bir bitki vardı. Ve sanırım ben de Alison'u gördüm. Onun gölgesi de olabilirdi–ama kesinlikle bu *oydu*."

"Çüş," diye fısıldadı Emily. Birbirlerine koca-

man açılmış gözlerle bakakaldılar.

"Millet?" Aria kapıdan içeri girdi. Oldukça solgun görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Emily.

Aria, "Alison nerede?" diyerek alnını buruşturdu. "Ve Spencer?"

"Bilmiyoruz," dedi Hanna.

Tam o anda Spencer, kapıdan içeri dalınca kızlar sıçradılar. "Ne?" diye sordu.

"Alison nerede? Diye sordu Hanna sessizce.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Spencer. "Sandım ki... Bilmiyorum."

Kızlar sessizleştiler. Tek duyabildikleri ağaç dallarının camlara sürtüşüydü. Bu birinin uzun tırnaklarını tabağa sürterek çıkarttığı sese benziyordu.

"Sanırım eve gitmek istiyorum," dedi Emily.

Ertesi sabah Alison'dan hâlâ bir haber yoktu. Kızlar konuşmak için birbirlerini aradılar. Bu seferki beş yerine dörtlü bir telefon trafiği idi.

"Sence bize çok kızmış mıdır?" diye sordu Hanna. "Tüm gece acayip görünüyordu."

"Muhtemelen Katy'lerdedir," dedi Spencer. Katy, Alison'un çim hokeyi arkadaşlarından birisiydi.

"Belki de Tiffany ile birliktedir–şu kamptaki kız?" diye fikir yürüttü Aria.

"Eminim ki bir yerlerde eğleniyordur," dedi Emily sessizce.

Birer birer Bayan DiLaurentis'den Alison'dan haberleri olup olmadığını soran telefon aldılar. Önce, tümü bir şeyler uydurarak onu örtbas ettiler. Bu yazısız bir kuraldı: Emily' in hafta sonu yasağı sırasında, gece 11'de sıvışmasını örtbas etmişler; Spencer'in, Melisa'nın Ralph Lauren marka paltosunu ödünç aldığında, onu SEPTA treni koltuğunda yanlışlıkla unuttuğuna dair ufak çapta yalan söylemiş ve birbirleri için daha böyle pek çok şey yapmışlardı. Fakat her biri Bayan DiLaurentis ile konuşmasını bitirdiğinde midesinde bir acının kabardığını hissetmişti. Bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitmekteydi.

O öğleden sonra Bayan DiLaurentis, bu sefer panik içerisinde, tekrar aradı. O akşama doğru DiLaurentisler polisi aradılar ve ertesi sabah DiLaurentislerin normalde sakin olan ön bahçelerinde polis arabaları ve haber minibüsleri kamp kurdular. Yerel bir haber kanalı için rüya bulunmaz bir haberdi: ülkenin en güvenli üst sınıf kasabalarından birinde oldukça zengin bir kız kayboldu.

Hanna, Alison ile ilgili ilk gece haberini dinler dinlemez Emily'i aradı. "Polis bugün seninle de görüştü mü?"

"Evet," diye fısıldadı Emily.

"Benimle de. Onlara şeyden bahsetmedin..." duraksadı. "*Jenna Konusu* hakkında bir şey söylemedin, değil mi?"

"Hayır!" Emily'nin nefesi kesilmişti. "Niye? Bir şeyler bildiklerini mi düşünüyorsun?"

Hanna, bir saniye sonra, "hayır...bilemezler," diye fısıldadı. "Bilen sadece bizleriz. Dördümüz...ve Alison."

Polis, kızlarla birlikte Alison'nın ikinci sınıf cimlastik öğretmeninden, bir keresinde ona Wawa da Marlboro satan çocuğa kadar, Rosewood'daki hemen hemen herkesi sorguladı. Sekizinci sınıftan önceki yaz tatilindeki kızların, havuz partilerinde daha büyük yaştaki oğlanlarla flört etmeleri, birbirlerinin arka bahçelerinde haşlanmış darı yemeleri ve King James Alışveriş Merkezinde tüm gün boyunca alışveriş etmeleri beklenirken, onlar, ya yataklarında tek başlarına ağlamakta ya da fotoğraflarla kaplı duvarlarına boş boş bakmaktaydılar. Spencer, bir yandan, Alison ile kavgalarının *gerçekten* ne hakkında olduğunu yeniden gözden geçirip, bir yandan da Alison'nın hakkında sadece kendisinin bilip, diğerlerinin bilmediği şeyleri düşünerek, kendini fena halde oda temizliğine kaptırmıştı. Hanna, yatak odasının zemininde, boşalmış Cheetos paketlerini şiltenin altına saklayarak, saatler geçirmişti. Emily, ortadan yok olmadan önce Alison'a gönderdiği mektubu aklından çıkaramıyordu. Alison onu almış mıydı? Aria, çalışma masasında Pigtunia ile oturmuştu. Kızlar yavaş yavaş birbirlerini daha seyrek arar olmuşlardı. Dördünün de aklını aynı düşünceler kurcalıyordu ama birbirlerine söyleyecek bir şeyleri kalmamıştı.

Yaz, yerini yeni bir okul yılına, o da yerini yeni bir yaza bırakmıştı. Alison hâlâ yoktu. Polis sessizce araştırmaya devam ediyordu. Basın olaya ilgisini kaybetmiş, bir Şehir Merkezi üçlü cinayetiyle meşgul olmak üzere yönünü değiştirmişti. DiLaurentisler bile, Alison'un ortadan yok oluşunun iki buçuk yıl sonrasında, Rosewood'dan taşınmışlardı. Spencer,

Aria, Emily ve Hanna'ya gelince, onların da içlerinde bir şeyler değişmişti. Artık Alison'nın eski caddesinden geçtikleri ve evine göz attıklarında ağlamaklı olmuyorlardı. Aksine, daha farklı bir şey hissetmeye başlamışlardı.

Ferahlık.

Elbette, Alison *Alison*'du. Üzerinde ağlanacak bir omuzdu, hoşlandığınız çocuğun sizin için ne hissettiğini ortaya çıkartmak için arayacağınız tek kişiydi ve yeni kot pantolonunuzun poponuzu büyük gösterip göstermediği konusunda son sözü söyleyendi. Ama kızlar aynı zamanda ondan korkmaktaydılar da. Alison, bir ceset gibi gömmek istedikleri kötü şeyler dâhil olmak üzere, haklarında başka hiç kimsenin bilmediği kadar çok şeyi biliyordu. Alison'nın ölmüş olabileceğini düşünmek bile korkunçtu, fakat... Eğer öyleyse, en azından sırları güvendeydi.

Ve öyleydi de. Her şeye rağmen üç yıl boyunca da öyle kaldılar.

puar

1

PORTAKALLAR, ŞEFTALİLER VE MİSKET LİMONLARI, AMAN TANRIM!

Birileri nihayet DiLaurentisler'in eski evini satın aldı," dedi Emily Fields'in annesi. Cumartesi öğleden sonraydı ve Bayan Fields mutfak masasında oturmuş, çift odaklı gözlüğünü burnunun üstüne konmuş bir halde, faturalarını düzenliyordu.

Emily, içmekte olduğu Vanilyalı Kolanın burnundan köpürerek fışkırdığını hissetti.

"Sanırım sizin yaşınızda bir başka kız taşındı," diye devam etti Bayan Fields. "Bugün o sepeti bırakacaktım. Belki de yerime bunu sen yapmak ister-

sin?" Tezgâhın üzerindeki selofanlanmış büyük ve çirkin şeyi işaret etti.

"Tanrım, anne, *hayır*," diye cevap verdi Emily. Annesi, ilkokul öğretmenliğinden emekli olduğundan beri Rosewood, Pennsylvania'nın gayri resmi Hoş geldiniz Vagonu hanımefendisi olmuştu. Milyonlarca rastgele şeyi–kurutulmuş meyveler, kavanoz açmak için kullanılan düz plastik şeyler, seramik tavuklar (Emily'nin annesinin tavuk saplantısı vardı), bir Rosewood otelleri rehberi, her ne ise–büyük hasır bir hoş geldiniz sepetine doldurmuştu. Steyşın vagon arabası dışında, tipik bir banliyö annesiydi. Onların gösterişli ve yakıtta tasarruflu olduklarını düşünüyordu, bu yüzden oldukça kullanışlı bir steyşın vagon bir Volvo kullanıyordu.

Bayan Fields, ayağa kalktı ve parmaklarını Emily'nin klorlu sudan yıpranmış olan saçlarında gezdirdi. "Oraya gitmek seni çok üzer mi tatlım? Belki de Carolyn'i göndermeliyim?"

Emily, kendinden bir yaş büyük ve odadaki La-Z-Boy üzerine rahatça yayılıp *Dr. Phil*'i izlemekte olan kız kardeşi Carolyn'e kısa bir bakış attı ve başını salladı. "Hayır, sorun değil. Ben yaparım."

Elbette, zaman zaman Emily de sızlanır ve gözlerini devirirdi. Ama gerçek şuydu ki, annesi istediğinde, yapması gereken her ne ise, onu yapardı. Notlarının neredeyse tamamı AA'ydı, kelebek yüzüşünde 4 kez şampiyonluğu vardı ve aşırı itaatkâr bir evlattı. Kurallara ve isteklere uymak ona kolay geliyordu.

Artı, içinde, derinlerde bir yerde, Alison'un evini

yeniden görmek için bir nedeni olsun *istiyordu*. Rosewood'daki geri kalan herkes, Alison'un yok oluşunun üç yıl, iki ay, on iki gün sonrasında konuyu değiştirmiş gibi görünse de, Emily, değiştirmemişti. Hâlâ yedinci sınıf yıllığına bir kenarda üzüntüden kıvrılıp kalmaksızın bakamıyordu. Yağmurlu günlerde, bazen, yatağının altındaki Adidas kutusunda biriktirdiği Ali' son'nın eski notlarını yeniden okurdu. Hatta Alison'nın kendisine tahta askısıyla birlikte ödünç verdiği Citizens marka fitilli kadife pantolonu, artık ona oldukça küçük gelmesine rağmen, hâlâ dolabında saklıyordu. Rosewood'daki son birkaç yılını Alison gibi bir arkadaşın özlemiyle yalnız geçirmişti. Ama bu muhtemelen hiç olmayacaktı. Mükemmel bir arkadaş olmamıştı ama tüm kusurlarına rağmen, Alison'nın yerinin doldurulması oldukça zordu.

Emily, doğruldu ve telefonun yanındaki askıdan Volvo'nun anahtarlarını aldı. Ön kapıyı ardından kapatırken, "kısa süre sonra geri dönmüş olurum," diye seslendi.

Alison'un yapraklarla kaplı caddenin tepesindeki eski Viktorya tarzı evine doğru çıkarken ilk gördüğü şey kaldırım taşının kenarındaki muazzam süprüntü yığınıydı ve üzerindeki büyük levhada şöyle yazılıydı: ÜCRETSİZ! Gözlerini kısarak baktığında, içlerinden bazılarının Alison'un eşyaları olduğunu fark etti –Alison'nın eski, fazlaca doldurulmuş, beyaz fitilli kadife kumaş kaplı oda sandalyesini tanımıştı.

DiLaurentisler, yaklaşık dokuz ay önce taşınmışlar ve görünüşe göre bazı şeyleri geride bırakmışlardı.

Devasa bir Bekins nakliye kamyonunun arkasına park etti ve Volvo'dan indi. Alt dudağının titremesine engel olmaya çalışarak "oha," diye fısıldadı. Sandalyenin altında birkaç deste kirli kitap vardı. Emily, eğildi ve kitapların sırtlarına baktı. *Kırmızı Cesaret Nişanı*. *Prens ve Yoksul*. Onları Bay Pierce'in yedinci sınıf İngilizce derslerinde, sembolizm, mecaz anlamlar ve sonuçlar hakkında konuşarak okuduklarını hatırladı. Altlarında, kimi eski defterlere benzeyen, daha çok kitap vardı. Kitapların yanında kutular duruyordu. Üzerlerinde ALISON'UN GİYSİLERİ ve ALISON'UN ESKİ KÂĞITLARI yazılıydı. Mavi-kırmızı bir kurdele sandıklardan birisinden sarkıyordu. Emily, onu biraz çekti. Bu, Muhteşem Seks Tanrıçaları diye bir oyun uydurdukları bir gün Alison'un evinde bıraktığı altıncı sınıf yüzücü madalyasıydı.

"Onu ister misin?"

"Emily, başını kaldırdığında uzun boylu, zayıf, esmer tenli ve çok güzel siyah-kahverengi, kıvırcık saçlı bir kızla yüz yüze geldi. Giydiği sarı kolsuz kısa bluzunun askısı omzundan aşağı kaymış, turuncu yeşil sutyeninin askısını ortaya çıkartıyordu. Emily, evde aynı sutyenden kendisinin de olduğunu düşündü ama emin değildi. Victoria's Secret'tan alınmıştı ve meme kısımlarında portakallar, şeftaliler ve misket limonları vardı.

Yüzücü madalyası elinden kayıp yerde takırdadı. Onu yerden almak için eğilirken "hım, hayır," dedi.

"İstediğini alabilirsin. Tabelayı gördün mü?"

"Yo, gerçekten, sorun değil."

Kız elini uzattı. "Maya St. Germain. Buraya yeni taşındık."

"Ben..." Emily'nin sözleri boğazında tıkandı. Nihayet "ben Emily," diyerek Maya'nın elini tutup sıkmayı başardı. Bir kızın elini sıkmak ona çok resmi gelmişti –Emily, daha önce bunu yapmış olduğundan emin değildi. Başının biraz döndüğünü hissetti. Belki de kahvaltıda yeterince ballı fındıklı mısır gevreği yememişti?

Maya, yerdeki eşyaları işaret etti. "Bütün bu ıvır zıvır eşyanın benim yeni odamda olduğuna inanabilir misin? Hepsini dışarı kendi başıma taşımak zorunda kaldım. Berbattı."

Emily, "evet, hepsi Alison'a aitti," diye neredeyse fısıltıyla söylemişti.

Maya, bazı ciltsiz kitapları incelemek için öne doğru eğildi. Kolsuz kısa bluzunun askısını omzuna geri çekti. "O senin arkadaşın mı?"

Emily duraksadı. *Mı?* Belki de Maya Alison'nın ortadan kayboluşunu duymamıştı? "Hım, uzun zaman önce öyleydi. Buralarda yaşayan bir grup kızla birlikte," diye açıklamıştı Emily, hayal etmeye bile katlanamadığı kaçırılma veya cinayet, ya da ona her ne olduysa kısmını atlayarak. "Bu yedinci sınıftaydı. Artık Rosewood Day'de onbirinci sınıftayım." Okul bu hafta sonundan sonra başlıyordu. Günde üç saat kulaç atma anlamına gelen yüzme çalışmaları da öyle. Emily, bunu düşünmek bile istemiyordu.

Maya, "ben de Rosewood'a gidiyorum!" diye-

rek sırıttı. Alison'un eski kadife sandalyesine gömülünce yayları gıcırdadı. "Buraya uçuşumuz boyunca anne ve babamın konuşup durdukları tek şey Rosewood'a girmekle ne kadar şanslı olduğum ve orasının Kaliforniya'daki okulumdan ne kadar farklı olacağıydı. Sizde Meksika yemeği olmadığına bahse girerim, haksız mıyım? Ya da Kaliforniya Meksika yemeği kadar *iyisi* yoktur. Bizim kafeteryada olurdu ve *mm*, çok iyiydi. Taco sosuna alışmak zorunda kalacağım. Ekmekleri bende kusma isteği doğuruyor."

Emily, "oh," diyerek gülümsedi. Bu kız gerçekten çok konuşuyordu. "Evet, yemekler bazen berbattır."

Maya, sandalyeden sıçrayarak kalktı. "Yeni tanıştığımız için biraz tuhaf bir soru olacak ama kalan kutuları yukarı odama taşımama yardımcı olur muydun acaba?" Kamyonun zemininde duran birkaç Crate & Barrel kutusundan bahsediyordu.

Emily'nin gözleri büyüdü. Alison'un eski odasına gitmek? Ama reddetmesi de tamamen kaba bir davranış olacaktı, değil mi? "Hım, elbette," dedi isteksizce.

Giriş, tıpkı DiLaurentislerin orada yaşadıkları zamanki gibi, hâlâ Dove sabunu, çiçek ve baharat potpurisi gibi koku-yordu. Emily, kapıda durdu ve Alison'nın eski odasını üst koridorun sonunda gözleri kapalı bile bulacağı halde Maya'nın kendisine yolu göstermesini bekledi. Her yerde taşınma kutuları vardı. İki ince uzun bacaklı İtalyan tazısı mutfak kapısı arkasından tiz bir şekilde havladı.

Merdivenlerden odasına çıkarken, "onlara aldırış etme" dedi Maya ve kapıyı açmak için kalçasıyla itti.

Vay canına, aynı görünüyor, diye düşündü Emily, odaya girerken. Ama aslında benzemiyordu. Maya, çift kişilik büyük yatağını farklı bir köşeye yerleştirmişti, çalışma masasının üzerinde düz, kocaman bir bilgisayar ekranı vardı ve Alison'un eski çiçekli duvar kâğıdını kaplayacak şekilde her yere posterler yapıştırmıştı. Ama *bir şey* aynıymış gibiydi, sanki Alison'un varlığı hâlâ bu odadaydı. Emily'nin birden başı döndü ve destek almak için duvara yaslandı.

Maya, "onu herhangi bir yere koyabilirsin," dedi. Emily, ayakta durmak için kendini toparladı, elindeki kutuyu yatağın ayağının yanına yere koydu ve etrafına baktı.

"Posterlerini beğendim," dedi. Çoğu, müzik gruplarına aitti. M.I.A, Black Eyed Peas, Amigo üniforması giyen Gwen Stefani. "Gwen'i severim," diye ekledi.

"Evet," dedi Maya. "Erkek arkadaşım kafayı tamamen ona takmış durumda. Adı Justin. Benim gibi o da San Francisco'lu."

Emily, "o, benim de bir erkek arkadaşım var," dedi. "Adı Ben."

Maya, "öyle mi?" diyerek yatağının üzerine oturdu. "Nasıl görünüyor?"

Emily, dört aylık erkek arkadaşı Ben'i hayalinde canlandırmaya çalıştı. Onu iki gün önce görmüştü– Emily'nin evinde birlikte *Yok Oluş* filminin DVD

sini izlemişlerdi. Emily'nin annesi elbette ki diğer odadaydı ve arada rastgele içeri girip, bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını soruyordu. Aynı yıl devam ettikleri yüzme takımında, bir süre iyi arkadaş olmuşlardı. Tüm takım arkadaşları onlara çıkmalarını söylemişler, onlar da öyle yapmışlardı. "O harikadır."

Maya, "neden burada yaşamış olan kızla artık arkadaş değilsin?" diye sordu.

Emily, kızıl sarı saçlarını kulaklarının arkasına itti. Vay be. Demek Maya'nın Alison'la ilgili gerçekten bilgisi *yoktu*. Eğer, Emily, Alison hakkında konuşmaya kalkarsa, ağlamaya başlayabilirdi ve bu da garip kaçacaktı. Maya denen bu kızı çok az tanıyordu. "Ben tüm yedinci sınıf arkadaşlarımdan ayrı büyüdüm. Sanırım herkes çok değişti."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Emily'nin diğer en iyi arkadaşlarına gelince; Spencer, zaten aşırı mükemmel kişiliğinin daha abartılmış bir versiyonu haline gelmişti; Aria'nın ailesi Alison'un kayboluşunun sonrasındaki sonbaharda aniden İzlanda'ya taşınmıştı; akılsız ama sevimli Hanna ise, tamamen akıllı ve sevimsiz olmuştu ve artık tam bir fahişeydi. Hanna ve artık onun en iyi arkadaşı olan Mona Vanderwaal, sekizinci ve dokuzuncu sınıflar arasındaki yaz tatilinde kendilerini tamamen değiştirmişlerdi. Emily'nin annesi, geçenlerde Hanna'yı yerel bir market olan Wawa'ya girerken görmüş ve Emily'e, Hanna'nın "Paris Hilton denen kızdan daha sürtük" göründüğünü söylemişti. Emily, annesinin *sürtük* kelimesini kullandığını hiç duymamıştı.

Maya, oturduğu yatağının üzerinde aşağı yukarı yaylanarak, "ayrı büyümenin ne demek olduğunu bilirim," dedi. "Erkek arkadaşımı beğendin mi? Artık farklı kıyılarda yaşadığımız için onu terk edeceğimden çok korkuyor. Kocaman bir bebek gibidir."

Emily, bir yandan oturacak bir yer ararken, "erkek arkadaşım ve ben yüzme takımındayız, böylece her zaman birbirimizi görüyoruz," diye yanıtladı. *Belki de her zamandan daha* çok diye geçirdi içinden.

Maya, "yüzüyor musun?" diye sordu. Emiliy'i tepeden tırnağa süzmesi Emily'nin kendini tuhaf hissetmesine neden oldu. "Eminim ki gerçekten iyisindir. Tam yüzücü omuzlarına sahipsin."

"Oh, bilmem." Emily kızardı ve Mayanın beyaz ahşap masasına yaslandı.

"Sahipsin!" Maya gülümsedi. "Ancak...büyük bir sporcu olman biraz ot tüttürürsem beni öldürürsün anlamına gelir mi?"

"Ne, şimdi mi?" Emily'nin gözleri büyümüştü. "Ya annenle baban?"

"Onlar alışverişteler. Ve erkek kardeşim buralarda bir yerdedir ama takmaz." Maya, yatak şiltesinin altına uzanıp bir Altoids tenekesi aldı. Hemen yatağının yanındaki pencereyi kaldırdı, esrarlı bir sigara çıkararak yaktı. Duman bahçeye doğru kıvrılıp büyük meşe ağacının etrafında puslu bir bulut oluşturdu.

Maya, esrarlı sigarayı yeniden içeri getirdi. "Bir vuruş ister misin?"

Emily, tüm yaşamı boyunca hiç esrar denememişti–her zaman ailesinin saçını koklamak veya onu

bir kaba işemeye zorlamak gibi yollarla bunu bir şekilde *anlayacağını* düşünmüştü. Fakat Maya'nın esrarlı sigarayı zarafetle pembe dudaklarından çekişi çok seksi görünüyordu. Emily de öyle seksi görünmek istedi.

"Hım, tamam." Emily, Maya'ya yaklaştı ve esrarlı sigarayı ondan aldı. Elleri birbirine hafifçe değdi ve gözleri birbiriyle kesişti. Maya'nınkiler bir kedininkiler gibi yeşil ve biraz sarıydı. Emily'nin eli titredi. Endişeliydi ama esrarlı sigarayı ağzına götürdü ve pipetten Vanilya Kola yudumluyormuş gibi küçük bir fırt çekti.

Ama onun tadı Vanilya Kola gibi değildi. Bir kavanoz çürük baharatın tamamını içine çekmiş gibi hissediyordu. Yaşlı bir adam gibi öksürdü.

"Oha," dedi Maya esrarlı sigarayı geri alırken. "Bu ilk miydi?"

Emily, nefes alamadı ve sadece güçlükle soluyarak başını sallamakla yetindi. Göğsüne hava alabilmek için biraz daha hırıltıyla soludu. Nihayet havanın ciğerlerine yeniden vurduğunu hissetti. Maya kolunu döndürürken, Emily, bileğine kadar boylu boyunca uzanan beyaz bir yara izi gördü. Bronzlaşmış teninin üzerinde bir albino yılanı gibi görünüyordu. Tanrım, büyük olasılıkla çoktan uçmuştu.

Aniden gürültülü bir tangırtı oldu. Emily sıçradı. Sonra tangırtıyı yeniden duydu. "Ne oluyor?" diye sordu hırıltıyla.

Maya, bir fırt daha çekti ve başını salladı. "İşçiler Geleli bir gün oldu ve annemle babam hemen tadilatlara başladılar." Sırıttı. "Polisler geliyor sanmışçasına tamamen çılgına döndün. Daha önce tutuklandın mı?"

"Hayır!" Emily, patlarcasına gülmeye başladı; bu ne saçma bir düşünceydi.

Maya, gülümsedi ve duman üfledi.

Emily, sinirli bir şekilde "gitmeliyim," dedi.

Maya'nın yüzü asıldı. "Niye?"

Emily, yataktan atladı. "Anneme sadece bir dakika kalacağımı söyledim. Seninle Salı günü okulda görüşürüz."

Maya, "harika," dedi. "Belki bana etrafı gezdirirsin?"

Emily, gülümsedi. "Elbette."

Maya, sırıttı ve üç parmağı ile el salladı. "Dışarı çıkış yolunu bulursun değil mi?"

"Sanırım." Emily, Alison'nın, şimdi ise Maya'nın odasına bir kere daha baktı ve tüm o çok bildik merdivenlerden paldır küldür aşağı indi.

Emily, başını açık havada sallayıp, kaldırımın kenarındaki Alison'un eski eşyalarını geçerek, yeniden anne babasının arabasına bininceye kadar, arka koltuktaki Hoş geldiniz Vagonu sepetini hatırlamamıştı. Sepeti Alison'un eski sandalyesi ve kitap kutuları arasına bırakırken *boş ver gitsin* diye düşündü. *Rosewood'un restoranları rehberine kimin ih-tiyacı var ki? Maya zaten burada yaşıyor.*

Ve Emily, birden bunu yaptığına çok memnun oldu.

puar

2

İZLANDALI (VE FİNLANDİYALI) KIZLAR KOLAYDIR

Aman tanrım, *ağaçlar*. Bu kadar çok sayıda büyük ve kalın *ağaç* gördüğüm için çok mutluyum."

Aria, Montgomery'nin 15 yaşındaki erkek kardeşi Michelangelo kafasını aile arabasının arka penceresinden bir golden retriever gibi sarkıtmıştı. Aria; anne ve babası Ella ve Byron–çocuklarının kendilerine ilk adlarıyla seslenmelerini isterlerdi–ve Mike, Philedelphia Uluslar arası Havaalanından arabalarıyla geri dönmekteydiler. İzlanda, Reykjavik uçağından yeni inmişlerdi. Aria'nın babası, bir sanat tarihi

profesörüydü ve o bir televizyon kanalının İskandinav sanatı belgeseli için araştırmalara yardımcı olurken, tüm aile son iki yılı İzlanda'da geçirmişti. Artık geri dönmüşler ve Mike, Pennysylvania'nın inekli taşra manzarasına hayret etmekteydi. Ve bu da... Gösterişli seramik vazolar satan 1700'lü yılların taş hanı; tahta bir yol kenarı çitinin ardından arabalarına aptalca bakan siyah inekler; gittiklerinden beri belirginleşmiş New England köy stili alışveriş merkezi ve hatta yirmi beş yıllık, rengi solmuş Dunkin' Donuts gibi Ayrı Ayrı Her Şey anlamına geliyordu.

"Millet, bir Coolata almak için *sabırsızlanıyorum*!" demişti Mike coşkuyla.

Aria, inledi. Mike, İzlanda'da yalnız birkaç yıl geçirmişti –tüm İzlandalı oğlanların "küçük, eşcinsel atlara binen birer kedi" olduklarını iddia ederdi–ama Aria, olgunlaşmıştı. Bunun tam da ihtiyacı olduğu anda yeni bir başlangıç olduğunu düşündüğü için babası taşınacaklarını söylediğinde mutlu olmuştu. Alison'un kaybolduğu ve kızların onu hep tanıdığı insanlarla dolu bir okulda gerçek arkadaşsız bıraktığı ve birbirlerinden ayrı büyümek zorunda kaldıkları zamandı bu.

Avrupa'ya gitmeden önce oğlanların kendisine uzaktan hayranlıkla baktıklarını ve sonra bakışlarını başka yöne çevirdiklerini görürdü. Aria, canlı, bale dansçısı gibi vücudu, siyah, düz saçları ve biçimli dudaklarıyla, güzel olduğunun farkındaydı. Herkes öyle olduğunu söylüyordu ama o halde, neden yedinci sınıf bahar partisinde yanında çıktığı biri yoktu? Spencer'la son buluşmalarından birinde–o yaz, Alison'nın ortadan kayboluşunun ardındaki zor buluşmalardan birinde– Spencer, Aria'ya eğer biraz daha fazla uyum sağlamaya çalışırsa büyük olasılıkla birçok flörtünün olacağını söylemişti.

Ama, Aria nasıl uyum sağlanacağını bilmiyordu. Anne ve babası onun bir sürünün takipçisi değil, bir birey olduğunu ve kendisi gibi olması gerektiğini söyleye söyleye kafasına kazımışlardı. Problem ise, Aria'nın, Aria'nın kim olduğunu bilmemesiydi. On bir yaşına girdiğinden beri punkçu Aria, iddialı Aria, belgesel filmi Aria olmayı, hatta taşınmalarından önce Rosewood erkeklerinin bayıldığı ama, Aria'nın hiç de sevmediği, at binen, polo tişört giyen, büyük çanta taşıyan Rosewood kızı Aria, olmayı bile denemişti. Tanrıya şükür o felaketten iki hafta sonra İzlanda'ya taşınmışlar ve orada her şey, her şey ama *her şey* değişmişti.

Babası, iş teklifini Aria'nın sekizinci sınıfa başlamasının hemen ardından almış ve aile toplanmıştı. Babasıyla ilgili sadece kendisinin–ve Alison DiLaurentis'in–bildiği bir sır yüzünden oradan bu kadar çabuk ayrıldıklarından şüphelenmişti. İzlanda hava yolları uçağı havalandığı andan itibaren bunu bir daha aklına getirmeyeceğine kendi kendisine söz vermiş ve Reykjavik'te birkaç ay yaşadıktan sonra, Rosewood, onun için uzak bir hatıraya dönüşmüştü. Anne ve babası birbirlerine yeniden âşık olmuş gibiydiler ve görgüsüz erkek kardeşi hem İzlandaca, *hem de* Fransızcayı öğrenmişti. Ve Aria da âşık olmuştu...hem de birkaç kez.

Rosewood oğlanları, Aria için deli divane olma-

dılarsa ne olmuş ki? İzlandalı oğlanlar–zengin, dünyevi, etkileyici İzlandalı oğlanlar–tabii ki olmuşlardı. Oraya taşınır taşınmaz Hallbjom isimli bir oğlanla tanışmıştı. On yedi yaşındaydı, DJ'lik yapıyordu, üç midilliye ve Aria'nın o zamana kadar gördüğü en mükemmel kemik yapısına sahipti. Onu İzlanda'nın gayzerlerine götürmeyi teklif etmiş ve birinin fokurdayarak fışkırıp, ardında bir buhar bulutu bıraktığını gördükleri zaman Aria'yı öpmüştü. Hallbjorn'dan sonra onun eski domuz kuklası, Pigtunia'yla–hani şu Aria'ya aşk hayatı konusunda tavsiyelerde bulunan–oynamaktan hoşlanan ve onu rıhtım kenarındaki en iyi gece boyu dans partilerine götüren Lars vardı. Kendisini İzlanda'da çok güzel ve seksi hissetmişti. Orada İzlandalı Aria olmuştu, nihayet en iyi Aria'ydı. Sitilini bulmuştu–kat kat giyimi, topuklu ve bağcıklı botları ve bir Paris gezisi sırasında satın aldığı APC kotu ile bir çeşit bohem, modern görünümlü bir kız olmuştu–Fransız filozoflarını okumuş ve elinde güncelliğini yitirmiş bir harita ile sadece iç çamaşırını değiştirerek Eurail ile seyahat etmişti.

Fakat şimdi arabanın penceresinin dışında kalan her Rosewood görüntüsü ona unutmak istediği geçmişi hatırlatıyordu. Ortaokuldayken arkadaşlarıyla saatlerini geçirdiği Ferra's Cheesesteaks vardı. Taş kapılı taşra kulübü vardı–anne ve babası oraya üye değildi ama oraya Spencer'la birlikte gitmişti ve bir keresinde, cesaretini toplayarak, hoşlandığı çocuk Noel Kahn'a gitmiş ve ona kendisiyle bir dondurmalı sandviç paylaşmak ister miydi diye sormuştu.

Tabii ki çocuk onu soğuk bir şekilde geri çevirmişti.

Ve, Alison, DiLaurentis'lerin yaşadığı güneşli ve ağaçlı yol vardı. Araba dört yoldaki dur işaretinde durakladığı zaman Aria, dikkatle baktı; onu görebiliyordu, köşeden ikinci evdi. Kaldırım taşının üzerinde süprüntü yığını vardı ama onun dışında ev sakin ve durgundu. Gözlerini kapatmadan önce ancak bu kadar bakabilmişti. İzlanda'dayken günler Alison'u, sırlarını ve olanları neredeyse unutabileceği kadar hızla geçip gidiyordu. Rosewood'a geri döneli on dakikadan az süre geçmesine rağmen, Alison'nın sesini yolun her kıvrımında duyabiliyor ve yüzünü her evin geniş cumba penceresinde görebiliyordu. Ağlamamaya çalışarak oturduğu yerde kaykıldı.

Babası, birkaç caddeden daha geçerek, post modern kahverengi bir kutuyu andıran ve tam ortasında bir kare penceresi olan eski evlerine doğru arabayı sürdü. İzlanda'da deniz kenarındaki soluk mavi sıra evlerinden sonra kocaman bir hayal kırıklığıydı. Aria, anne ve babasının ardından eve girdi ve hepsi ayrı odalara dağıldılar. Mike'ın dışarıda cep telefonu ile konuştuğunu duydu ve havadaki parlak tozun içinde ellerini salladı.

"Anne!" Mike, ön kapıdan içeri koştu. "Şimdi Chad ile konuştum ve bana ilk lekros denemelerinin bugün yapılacağını söyledi."

"Lekros?" Ella yemek odasından çıktı. "Hemen şimdi mi?"

"Evet," dedi Mike. "Ben gidiyorum!" Ferforje merdivenlerden odasına hızla çıktı.

"Aria, tatlım?" Annesinin sesiyle ona doğru dön-

müştü. "Onu antrenmana arabayla götürebilir misin?"

Aria, küçük bir kahkaha attı. "Hım, Anne? Benim sürücü belgem yok ki."

"Ne olmuş? Sen Reykjavik'teyken sürekli araba kullanıyordun. Lekros sahası sadece birkaç mil uzakta, öyle değil mi? En kötü ihtimalle bir ineğe çarparsın. Sadece hazır olana kadar kardeşini bekle."

Aria, durakladı. Annesinin sesi şimdiden çok bitkindi. Babasının mutfakta dolapları açıp kapadığını ve homurdandığını duydu. Anne ve babası İzlanda'da olduğu gibi birbirlerini burada da sevecekler miydi? Ya da işler yeniden eskiden olduğu gibi mi olacaktı?

"Tamam," diye geveledi ağzında. Çantaları sahanlıkta yere pat diye bırakıp arabanın anahtarını aldı ve steyşın arabanın ön koltuğuna geçti.

Erkek kardeşi, şaşırtıcı bir şekilde çoktan eşofmanlarını giymiş olarak yanındaki koltuğa oturdu. Yanındaki örme ağa şevkle yumruk attı ve kötü, imalı bir şekilde gülümsedi. "Geri döndüğümüze seviniyor musun?"

Aria, yanıt olarak sadece içini çekti. Yol boyunca Mike, ellerini cama yapıştırıp, heyecanla bağırarak "İşte Caleb'in evi orada! Paten rampasını yıkmışlar!" ve "İnek osuruğu hala aynı kokuyor!" gibi şeyler söylemişti. Aria, geniş, iyice biçilmiş antrenman alanına kadar zar zor dayanmıştı ve arabayı durdurur durdurmaz Mike, kapıyı açarak hızla uzaklaştı.

Yerine yeniden oturup, sunrooftan dışarı bakarak iç çekti. "Geri döndüğümüz için *heyecanlıyım*," diye

mırıldandı. Bir balon bulutların arasında sakince süzülmekteydi. Eskiden onları görmek mutluluk verirdi, ama bugün tek gözünü kapayarak ona odaklandı ve balonu başparmağı ile işaret parmağı arasında ezermiş gibi yaptı.

Nike tişörtlü, bol şortlu ve ters takılmış beysbol şapkalı bir grup oğlan arabasının yanından geçerek antrenman sahasına doğru yavaşça yürüdüler. *Gördünüz mü?* Her Rosewood oğlanı bir karbon kopyaydı işte. Aria, gözlerini kırpıştırdı. Hatta içlerinden biri, şu sekizinci sınıftayken hoşlandığı dondurmalı sandviç çocuğu Noel Kahn'ın eskiden giydiği Nike Pennsylvania Üniversitesi tişörtünü giyiyordu. O çocuğun siyah dalgalı saçlarına gözlerini kısarak baktı. Hey, bekle! Yoksa bu... *O* muydu? Tanrım. Öyleydi. Aria, onun on üç yaşındayken giydiği tişörtü hâlâ giyiyor olduğuna inanamadı. Bunu muhtemelen şans için veya başka bir tuhaf sporcu hurafesi için yapıyor olmalıydı.

Noel, soru sorarcasına ona baktı ve sonra onun arabasına doğru yürüyüp pencereyi tıklattı. Aria pencereyi aşağı indirdi.

"Sen şu Kuzey Kutbuna giden kız Aria'sın, değil mi? Alison D'nin arkadaşıydın?" diye devam etti Noel.

Aria'nın midesine bir ağrı girdi. "Hım," dedi.

"Hayır, ahbap." Rosewood'daki ikinci en seksi oğlan James Freed, Noel'in arkasından gelmişti. "O Kuzey Kutbuna gitmedi, Finlandiya'ya gitti. Hani model Svetlana'nın geldiği yer. Şu Hanna'ya benzeyeni."

Aria, kafasının arkasını kaşıdı. Hanna? Hanna *Marin* gibi mi?

Bir ıslık sesi duyuldu ve Noel, Aria'nın koluna dokunmak için arabanın içine doğru uzandı. "Kalıp antrenmanı izleyeceksin, değil mi, Finlandiya?"

"Uh...*ja*," dedi Aria.

"O ne öyle, Fince bir seks hırıltısı mı?" James sırıttı.

Aria, gözlerini devirdi. *Ja*'nın Fincede *evet* demek olduğundan oldukça emindi, ama tabii ki bu çocuklar bunu bilemezlerdi. "Size toplarınızla oynarken iyi eğlenceler." Bıkkın bir şekilde gülümsedi.

Oğlanlar, birbirlerini dirseckleriyle dürttükten sonra, lekros sopalarını daha sahaya bile varmadan, aşağı yukarı sallayarak koşmaya başladılar. Aria, pencereden baktı. Ne kadar ironik bir durumdu. Rosewood'da ilk defa bir oğlanla –*özellikle de* Noel'le– flört eder gibi olmuştu, ama umurunda bile değildi.

Babasının ders verdiği, küçük, liberal bir sanat okulu olan Hollis Yüksekokulunun içinde bulunan kilisenin sivri kubbesini ağaçların ardından seçebiliyordu. Hollis'in ana caddesinde Snookers diye bir bar vardı. Daha düzgün oturarak saatine baktı. İki buçuktu. Orası açık olabilirdi. Gidip bir ya da iki bira içip kendi kendine eğlenebilirdi.

Ve hey, belki de bira gözlükleri Rosewood oğlanlarının bile iyi görünmesini sağlayabilirdi.

Reykjavik'in barları yeni mayalanmış bira, eski tahta ve Fransız sigaraları kokarken, Snookers ölü bedenler, küflenmiş sosisli sandviçler ve ter karışımı gibi kokuyordu. Ve Snookers, Rosewood'daki her yerde olduğu gibi, anıları taşıyordu: Bir Cuma gecesi Alison DiLaurentis, Aria'yı Snookers'a girip bir orgazm çığlığı sipariş etmesi için cesaretlendirmişti. Aria, bir grup üniversite hazırlık sınıfı öğrencisi oğlanın arkasında sırada beklemiş ve kapıdaki fedai onu içeri almayınca da "Ama benim orgazm çığlığım içeride!" diye bağırmıştı. Sonra ne söylediğinin farkına varıp, park yerindeki bir aracın arkasında çömelmiş olan arkadaşlarının yanına uçarcasına kaçmıştı. Hepsini katılarak gülmekten hıçkırık tutmuştu.

Cam panelli ön kapıdan geçtikten sonra barmene "Amstel," dedi. Görünüşe göre bir cumartesi günü saat iki buçukta fedailere gerek yoktu. Barmen ona soru sorarcasına baktı ve sonra önüne bir bira bardağı koyup geri döndü. Aria, büyük bir yudum aldı. Tadı hafif ve suluydu. Bardağa gerisin geriye tükürdü.

"İyi misin?"

Aria, sesin geldiği yere döndü. Üç tabure ileride dağınık sarı saçlı ve Sibirya Husky'si gibi buz mavisi gözlere sahip bir çocuk oturuyordu. Küçük bir bardaktaki bir şeye bakıyordu.

Aria, kaşlarını çattı. "Evet, buradaki biranın tadını unutmuşum. İki yıldır Avrupa'daydım. Orada biranın tadı daha iyidir."

"Avrupa?" Çocuk gülümsedi. Çok hoş bir gülümseyişi vardı. "Neresinde?"

Aria da ona gülümsedi. "İzlanda."

Çocuğun gözleri parladı. "Bir keresinde Amsterdam'a giderken Reykjavik'te birkaç gece kalmıştım. Rıhtımda kocaman bir parti vardı."

Aria, bira bardağını avuçladı. "Evet," dedi gülümseyerek, "orada en iyi partileri yaparlar."

"Kuzey ışıklarını izlemek için orada mıydın?"

"Tabii ki," diye yanıtladı Aria. "Ve gece yarısı güneşini de. O müthiş çılgınlıkları yazın yapardık... Hem de en iyi müzikle." Çocuğun bardağına baktı. "Ne içiyorsun?"

"Scotch," dediğinde çoktan barmene işaret etmişti bile. "Bir tane ister misin?"

Aria, başını salladı. Çocuk Aria'nın yanındaki tabureye geçti. Uzun parmaklı ve biraz kırık tırnaklarıyla güzel elleri vardı. Fitilli kadife ceketinin üzerinde şöyle yazan küçük bir rozet vardı: AKILLI KADINLAR OY VERİR!

"Demek İzlanda'da yaşadın?" Yine gülümsedi. "Yurt dışında bir gençlik yılı gibi mi?"

"Yo, hayır," dedi Aria. Barmen önüne Scotch'u koydu. Bira gibi kocaman bir yudum aldı. Boğazı ve göğsü hemen cızırdadı. "İzlanda'daydım, çünkü..."

Konuşmayı kesti. "Evet, benim yurt dışında, şey yılımdı." Bırak ne isterse onu düşünsün.

"Güzel." Çocuk başını salladı. "Ondan önce neredeydin?"

Aria, omuz silkti. "Hım... Tam burada, Rosewood'da." Gülümsedi ve hemen ekledi, "Ama orasını daha çok sevdim."

"Amsterdam'dan sonra Birleşik Devlet'lere dönmüştüm," dedi çocuk başını sallayarak.

Aria, geri döndüğünden beri ilk defa kendisi gibi–yani, yeni, gelişmiş İzlandalı Aria benliği gibi–hissederek, "ben tüm yol boyunca ağladım," diye itiraf etti. O sadece hoş ve zeki bir çocukla Avrupa hakkında konuşmuyordu, aynı zamanda bu çocuk onu Rosewood Aria–yok olan güzel bir kızın acayip arkadaşı– olarak tanımayan Rosewood'daki tek çocuk olabilirdi. "Ee, burada bir okula gidiyor musun?"

"Yeni mezun oldum." Ağzını peçetesiyle sildi ve bir Camel yaktı. Ona da alması için paketi uzattı ama Aria, başını salladı. "Biraz öğretmenlik işi yapacağım."

Aria, Scotch'undan bir yudum daha aldı ve bitirdiğini fark etti. Vay canına. "Sanırım ben de öğretmenlik yapmak isterim. Okulu bitirince. Ya onu yaparım ya da oyun yazarım."

"Öyle mi? Oyun mu? Dalın ne?"

"Hım, İngilizce?" Barmen Aria'nın önüne bir Scotch daha koydu.

"Benim öğrettiğim de bu!" dedi çocuk. Bunu söylerken elini Aria'nın dizine koymuştu. Aria, öyle şaşırmıştı ki aniden geri çekildiğinde neredeyse içkisini devirecekti. Çocuk elini Aria'nın dizinden çekti. Aria kızardı.

"Özür dilerim," dedi çocuk sıkılgan bir şekilde. "Bu arada benim adım Ezra."

"Aria." Birden kendi sesi komik geldi. Beklenmedik bir şekilde kıkırdadı.

"Dur." Ezra, dengesini bulması için Aria'nın kolunu tuttu.

Üç Scotch sonrasında Aria ve Ezra, her ikisinin de Reykjavik'teki Borg isimli barda aynı yaşlı denizci barmenle karşılaştıklarını, mineral bakımından zengin mavi göle girdiklerinde sıcak kaynakların uyku hali yapışını sevdiklerini ve aslında jeotermal sıcak su kaynağındaki katı yumurta benzeri kükürt kokusundan hoşlandıklarını saptadılar. Ezra'nın gözleri gittikçe mavileşiyordu. Aria, ona kız arkadaşı olup olmadığını sormak istedi. İçinde ılık bir şeyler hissetti ve bunun Scotch yüzünden olmadığına oldukça emindi.

Aria, "sanırım lavaboya gitmem gerekiyor," dedi sersemlemiş bir halde.

Ezra, gülümsedi. "Ben de gelebilir miyim?"

Pekâlâ, bu kız arkadaş sorusunu yanıtlıyordu.

"Demek istiyorum ki, şeyy..." Ensesini ovuşturdu. "Çok mu ileri gittim?" diye sordu, çatık kaşlarının altından yukarı doğru bakarak.

Aria'nın aklı karışmıştı. Yabancılarla takılmak hiç de ona göre bir şey değildi, en azından Amerika'da değildi. Ama Aria, İzlandalı Aria gibi olmak istediğini söylememiş miydi?

Aria, ayağa kalktı ve onun elini tuttu. Snookers'in kadınlar tuvaletine kadar birbirlerine bakarak yürüdüler. Yerde tuvalet kâğıtları vardı ve burası barın geri kalanından da kötü kokuyordu ama Aria aldırmadı. Ezra, onu lavaboya kaldırdığında bacaklarını onun beline doladı. Aldığı tek koku, onun Scotch, tarçın ve ter kokuları karışımı kokusuydu ve şimdiye

kadar hiçbir şeyin kokusu ona daha tatlı gelmemişti.

Finlandiya'da veya her neresi ise orada dedikleri gibi, *ja*.

puar

3

HANNA'NIN İLK DEĞİŞİMİ

Ve görünüşe göre onlar, Bethany'nin anne ve babasının yatak odasında seks yapıyorlardı!"

Hanna Marin, masanın diğer tarafından en iyi arkadaşı Mona Vanderwaal'a dik dik baktı. Okullar başlamadan iki gün önceydi ve King James Alışveriş Merkezinin teraslı Fransız esinli kafesi Rive Gauche'de oturmuş, bir yandan kırmızı şarap içiyor, bir yandan da *Vogue*'u *Genç Vogue* ile kıyaslıyor ve dedikodu yapıyorlardı. Mona, her zaman insanlar hakkında tüm dedikoduları bilirdi. Hanna, şarabından bir yudum daha aldı ve kırklı yaşlardaki bir adamın gözlerini dikmiş, şehvetlice kendilerine baktığını fark etti. Hanna, *sıradan bir Humbert Humbert*,

diye düşündü ama bunu dile getirmedi. Mona, edebi referansı anlamayacaktı. Hanna'nın Rosewood Day'de en çok aranan kız olması, Rosewood Day'in yaz için okunması önerilen kitap listesindeki kitapları ara sıra göstermelik alıyor olması anlamına gelmiyordu; özellikle de havuz kenarında hiçbir şey yapmadan yatarken. Ayrıca, *Lolita* nefis bir şekilde müstehcen görünüyordu.

Mona, Hanna'nın kime baktığını görmek için kendi etrafında döndü. Dudaklarına hınzırca bir gülümseme yayıldı. "Ona bir gösteri yapmalıyız."

"Üçe kadar sayınca, tamam mı?" Hanna'nın kehribar renkli gözleri kocaman oldu.

Mona, başıyla onayladı. Üçte, kızlar yavaşça kısacık minilerini kilotlarını gösterecek şekilde kenarlarından havaya kaldırdılar. Humbert'in gözleri yerinden fırladı ve kırmızı şarap bardağını bej pantolonunun tam kasık bölgesine devirdi. Lavaboya koşarken "kahretsin!" diye bağırdı.

Mona, "güzel" dedi. Peçetelerini yenmemiş salatalarının üzerine atarak gitmek için ayağa kalktılar.

Sekizinci ve dokuzuncu sınıfların arasındaki yaz tatilinde, Rosewood'un amigo takımı denemelerinden çıkarıldıktan sonra arkadaş olmuşlardı. Bir sonraki yılın takımını oluşturmak için yemin ederek, tonlarca kilo vermeye karar verdiler–böylece oğlanların havada hoplatacağı güzel, havai kızlar olabileceklerdi. Ama, incecik ve muhteşem olduklarında, amigoluğun demode ve amigoların da kaybedenler sınıfından olduğuna karar verdiler. Böylece amigo takımı denemeleriyle bir daha hiç canlarını sıkma-

dılar.

O zamandan beri Hanna ve Mona her şeyi paylaştılar–pekâlâ, neredeyse her şeyi. Hanna, Mona'ya nasıl o kadar hızlı bir şekilde kilo verdiğini söylememişti–bu, konuşulmayacak kadar iğrençti. Sağlıksız ve aşırı diyet yapmak, seksi ve hoş görünmeyi sağlasa da, bir ton şişmanlatıcı, yağlı, tercihen peynirli saçmalığı yiyip de sonra hepsini kusmanın hiç ama *hiç* çekici bir yanı yoktu. Ama Hanna, artık bu kötü alışkanlığın üstesinden geldiğine göre gerçekten fark etmezdi.

Mona, dergileri toplarken "biliyorsun, o herif büyük gaf yaptı," diye fısıldadı. "Sean ne düşünecek?"

"Gülecektir," dedi Hanna.

"Hah, hiç sanmıyorum."

Hanna omuz silkti. "Gülebilir."

Mona, burnundan soludu. "Evet, yabancılara teşhirde bulunmak bekâret yeminiyle oldukça uyumludur."

Hanna, mor renkli Michael Kors pabuçlarına baktı. Bekâret yemini. Hanna'nın inanılmaz popüler, olağanüstü seksi erkek arkadaşı, Sean Ackard–yedinci sınıftan beri deli gibi arzuladığı oğlan–son zamanlarda biraz tuhaf davranıyordu. Her zaman Bay Amerikalı İzci olmuştu–huzurevine gönüllü olarak gidip Şükran Gününde evsizlere hindi servisi yapması gibi–ama geçen gece, Hanna, Sean, Mona, bir grup diğer çocukla birlikte, Jim Freed'in sedir ağacından yapılmış jakuzisinde Corona içerken, Sean, Amerikalı İzciye bir çentik atmıştı. Bekâret yeminini imzaladığını ve evlilikten önce seks yapmayacağına söz ver-

diğini gururla ilan etmişti. Hanna dâhil herkes, yanıt veremeyecek kadar çok şaşırmıştı.

Hanna, kendinden emin bir şekilde "o ciddi değil," demişti. Nasıl olabilirdi ki. Bir grup çocuk bir yemini imzalamış; Hanna bunun sadece, Lance Armstrong bilezikleri veya Yoga gibi, geçici bir moda olduğunu düşünmüştü.

"Düşünüyorsun?" Mona, uzun kâküllerini gözlerinden eliyle iterek yapmacık bir şekilde gülümsemişti. "Gelecek Cuma Noel'in partisinde ne olacağını görelim."

Hanna, dişlerini gıcırdattı. Mona kendisine gülüyor gibi gelmişti. "Ben alışverişe gitmek istiyorum," dedi ayağa kalkarak.

Mona, "Tiffany Mağazasına ne dersin?" diye sordu.

"Müthiş."

King James Alışveriş Merkezinin bir Burberry, bir Tiffany's, bir Gucci ve bir Coach mağazalarını içeren; en yeni Michael Kors parfümü kokan ve yanlarında güzel anneleri ile hazırlık okuluna geri dönen kızlarla tıka basa dolu, yepyeni lüks bölümünde gezindiler. Hanna, birkaç hafta önce tek başına alışverişe çıktığında, eski arkadaşı Spencer Hastings'in, Kate Spade'e girdiği dikkatini çekmişti ve onun New York'tan tüm sezon değerindeki naylon omuz çantalarını eskiden nasıl özel sipariş ettiğini hatırlamıştı.

Hanna, artık arkadaş olmadığı birisi hakkında bu

çeşit detayları bilmesini komik bulmuştu. Ve Spencer'in Kate Spade'in deri bavulunu nasıl incelediğini izlemişti. Hanna o an, Spencer'ın da, kendisi gibi, alışveriş merkezinin bu kanadının tam da Alison DiLaurentis'in seveceği türden bir yer olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etmişti. Hanna sık sık Alison'nın kaçırmış olduğu şeyleri düşünürdü–geçen yılın eve dönüş şenlik ateşi, Lauren Ryan'ın ailesinin malikânesinde verdiği tatlı on altı karaoke partisi, yuvarlak topuklu ayakkabıların geri dönüşü, Channel'in deri iPod kılıfları... Genel olarak, iPod nanolar. Ama, Alison'nın kaçırmış olduğu en büyük şey neydi biliyor musunuz? Hanna'nın makyajıydı tabii ki– ve kaçırmış olması *ne kadar da* kötüydü. Bazen Hanna, boy aynasının karşısında kendi etrafında dönerken, Alison arkasında oturuyormuş ve eskiden olduğu gibi onun kıyafetlerini eleştiriyormuş gibi yapardı. Hanna, tombul, yapışkan bir başarısızın teki olarak çok fazla yılını kaybetmişti, ama artık işler *çok* farklıydı.

O ve Mona Tiffany's mağazasının içinde uzun adımlarla ilerlediler. İçerisi, kusursuz elmasları ekstra parlak gösteren cam, krom ve beyaz ışıklarla doluydu. Mona, mücevher kutularının etrafında sinsice dolaştı ve sonra kaşlarını Hanna'ya doğru kaldırdı. "Belki bir bilezik?"

Hanna, "sallantılı bir bileziğe ne dersin?" diye fısıldadı.

"Mükemmel."

"Bir kutuya yaklaşarak kalp şeklinde kopçası olan bir gümüş sallantılı bileziğe baktılar. Mona, "ne ka-

dar güzel" diye iç çekti.

"İlgileniyor musunuz?" Yaşlıca, şık bir satıcı kadın onlara sordu.

"Oh, bilmiyorum," dedi Hanna.

"Size çok yakışır." Kadın kutunun kilidini açtı ve bileziği almak için elini içinde gezindirdi. "Tüm dergilerde resmi var."

Hanna, Mona'yı dirseğiyle dürttü. "Onu sen dene."

Mona, onu bileğine geçirdi. "Gerçekten güzelmiş." Sonra kadın bir başka müşteriye yöneldi. Bunu yapar yapmaz, Mona, bileziği bileğinden çıkartıp hemencecik cebine kaydırıverdi. İşte bu kadardı.

Hanna, dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı ve kırmızı ruj sürmüş, bal sarısı saçlı bir başka satıcı kadına işaret etti. "Şuradaki yuvarlak sallantılı bileziği deneyebilir miyim?"

"Elbette!" Kız kutunun kilidini açtı. "Bunlardan bir tane bende de var."

"Uyumlu küpelerini de deneyebilir miyim?" Hanna onları işaret etti.

"Tabii ki."

Mona, elmaslara doğru ilerledi. Hanna, küpeleri ve bile-ziği elinde tutuyordu. İkisi birlikte 350 dolar ediyordu. Birden bir sürü Japon kız, hepsi farklı bir sallantılı bileziği işaret ederek tezgâhın etrafına doluştu. Hanna, kameraları görmek için tavanlarda ve detektörler için kapılarda göz gezdirdi.

Mona, "Hanna, gel de Lucida'ya bir bak!" diye seslendi.

Hanna durakladı. Zaman yavaşlamıştı. Bileziği

koluna geçirdi ve onu bluz kolunun altına gelecek şekilde yukarı kaydırarak gizledi. Küpeleri de Louis Vuitton vişne rengi desenli bozuk para cüzdanına sıkıştırdı. Hanna'nın kalp atışları hızlandı. Bu bir şeyler almanın en iyi kısmıydı: Öncesinde hissedilen duygular. Kendisini tamamen hareketli ve canlı hissetti.

Mona, elmas bir yüzüğü ona doğru salladı. "Bu bende güzel durmaz mı?"

"Haydi." Mona onu kolundan tuttu. "Hadi Coach'a gidelim."

"Denemek istemiyor musun?" Mona suratını astı. Hanna'nın işini bitirdiğini anladıktan sonra hep oyalanırdı.

"Hayır," dedi Hanna. "Çantalar bizi çağırıyor." Bileziğin gümüş zincirinin koluna yumuşakça baskı yaptığını hissetti. Japon kızlar tezgâhın başında hâlâ hareket halindeyken buradan çıkmalıydı. Satıcı kız onun tarafına bakmamıştı bile.

Mona, dramatik bir şekilde "tamam," dedi. Yüzüğü–Hanna'nın bile yapılmaması gerektiğini bildiği şekilde elmasından tutarak–satıcı kadına geri verdi. "Bu elmasların hepsi çok küçük," dedi. "Üzgünüm."

Kadın, "bizde başkaları da var," diyerek şansını denedi.

Hanna, Mona'nın kolunu tutarak, "haydi," dedi.

Tiffany's mağazasının dışına zikzaklar yaparak çıkmaya çalışırken kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Sallantı bileğinde çıngırdadı ama onu halen aşağı doğru çektiği bluzunun kolunun altında

saklıyordu. Hanna, bu işte deneyimli bir profesyoneldi–ilki Wawa marketinden birkaç şekerlemeydi, sonraki Tower'dan CD'lerdi, sonra Ralph Lauren'den kısa tişörtler–ve her seferinde kendini daha büyük ve kötü huylu hissediyordu. Gözlerini kapadı ve kendisini alarmların ötmesine hazırlayarak eşikten geçti.

Fakat hiçbir şey olmadan dışarıdaydılar.

Mona, Hanna'nın elini sıktı. "Sen de bir tane aldın mı?"

"Tabii ki." Bileğindeki bileziği gösterdi. "Ve de bunlar." Bozuk Para cüzdanını açarak Mona'ya küpeleri gösterdi.

"Kahretsin." Mona'nın gözleri büyüdü.

Hanna gülümsedi. Bazen en iyi arkadaşından bir adım önde olmak insana kendini çok iyi hissettiriyordu. Uğursuzluk getirmesini istemediği için Tiffany's mağazasından hızla uzaklaştı ve biri arkalarından onları kovalıyor mu diye kulak kesildi. Ancak, tek ses, fıskiyeli havuzun fokurtusu ve "Hay Allah! Bunu Yine Yaptım" adlı şarkının fon müziği sürümüydü.

Ah evet, yaptım, diye düşündü Hanna.

puar

4

SPENCER GÜVERTEDE YÜRÜYOR

"Tatlım, midyeleri ellerinle yememelisin. Bu hiç de kibarca değil."

Spencer, masanın karşısından, ellerini mükemmel kül sarısı meçli saçlarının arasında sinirli bir şekilde dolaştıran annesi Veronica'ya baktı. Spencer, komik bir şekilde küçük olan midye çatalını alırken, "özür dilerim," dedi.

Bayan Hastings, Spencer'in özrüne aldırmaksızın, kocasına, "Melissa'nın bütün o tozuyla şehirdeki evde yaşaması gerektiğini gerçekten düşünmüyorum," dedi.

Bay Hastings, boynunu etrafında çevirdi. Hukukla ilgili çalışma yapmadığı zamanlarda hız yapan arabalara yumruğunu sallayarak Rosewood'un tüm arka sokaklarında dar, sentetik gömleği ve bisiklet pantolonuyla öfkeli bir şekilde bisiklet kullanıyordu. Tüm bu bisiklet sürmeler, ona kronik omuz ağrılarına mal olmuştu.

"Tüm o çekiç sesleri! *Herhangi bir* dersi çalışmayı nasıl becerecek bilmiyorum," diye devam etti Bayan Hastings.

Spencer ve anne babası, Philadelphia limanındaki bir yelkenlinin güvertesinde bulunan Moshulu adlı restoranda oturmuş, Spencer'in ablası Melissa'nın akşam yemeğinde onlarla buluşmasını bekliyorlardı. Bu büyük bir kutlama yemeğiydi, çünkü Melissa U Penn Üniversitesinden bir yıl önce mezun olmuş ve Penn'in Wharton İşletme Okuluna girmişti. Philedelphia şehir merkezindeki ev, anne ve babalarının Melissa'ya bir armağanı olarak yenilenmekteydi.

Spencer, sadece iki gün içinde Rosewood'daki hazırlık sınıfına başlayacak ve kendisini bu yılın tıka basa dolu programına teslim etmek zorunda kalacaktı: beş hazırlık dersi; liderlik eğitimi, hayır işleri organizasyonu, yıllık düzenlemesi, drama denemeleri, hokey antrenmanları ve olabildiğince kısa sürede gönderilmesi gereken yaz programı başvuruları vardı. Bunun bu kadar acil olmasının nedeni, üniversitelerin yüksek okul öncesi yaz kamplarından birine gitmenin orada kalmanın bir yolu olduğunu herkesin biliyor olmasıydı. Ancak, Spencer'ın

bu yıl bir beklentisi vardı: ailesinin arazisinin arka tarafındaki ağıldan dönüştürülmüş yere taşınıyor olmak. Anne babasına göre bu üniversiteye hazırlanmanın mükemmel bir yoluydu–Melissa için bunun nasıl işe yaradığına bakın! Kusmuk. Ama Spencer, bu durumda ablasının ayak izlerini takip etmekten mutluydu, çünkü onlar, Spencer'in anne babasından ve onların sürekli havlayan labradorlarından kaçabileceği, sakin, hafif ışıklandırılmış misafir evine doğru yol göstermekteydi.

Kız kardeşlerin aralarında çoktandır devam eden sessiz bir rekabet vardı ve Spencer hep kaybediyordu: Spencer, ilkokulda, Başkanlık Zindelik Ödülünü dört kere kazanmıştı; Melissa ise beş. Yedinci sınıf coğrafya yarışmasında Spencer ikinci olmuştu; Melissa ise birinci. Spencer yıllık komitesindeydi, tüm okul oyunlarındaydı ve bu yıl beş hazırlık dersi alıyordu; Melissa tüm bunları hazırlık sınıfında yapmış, artı, annelerinin at çiftliğinde çalışmış ve lösemi araştırmaları için yapılan Philedelphia maratonuna hazırlanmıştı. Spencer, kendi çıtasını ne kadar yükseğe çıkartırsa çıkartsın veya programına ne kadar ekstra ders sıkıştırırsa sıkıştırsın, asla Melissa'nın mükemmeliyet seviyesine yetişemiyordu.

Spencer, parmaklarıyla bir midye daha alarak ağzına attı. Babası, koyu tahta panelleri, kalın, doğuya özgü halıları ve tereyağı, kırmızı şarap ve tuzlu havanın çarpıcı kokusuyla bu restoranı çok seviyordu. Gemi direkleri ve yelkenlerin arasında oturmak gemiden limana atlayabilecekmişsiniz gibi bir hisse kapılmanıza neden oluyordu. Spencer, Delaware Neh-

rinin karşısına doğru, Camden, New Jersey'deki büyük kabarcıklı akvaryuma baktı. Noel ışıklarıyla süslenmiş devasa bir parti gemisi yanlarından yüzerek geçti. Ön güverteden birisi sarı bir havai fişek ateşledi. O gemide, bunda olduğundan çok daha fazla eğlence vardı.

"Melissa'nın arkadaşının adı ne, bir daha söyler misin?" diye mırıldandı annesi.

"Sanırım Wren," dedi Spencer. Ve içinden ekledi, *Sıska kuştaki gibi.*

"Bana onun doktor olmak için eğitim aldığını söyledi," dedi annesi kendinden geçerek. "U Penn'de."

"Elbette öyle," dedi Spencer, yavaş ve tekdüze bir sesle. Bir parça midye kabuğunu sertçe ısırdı ve yüzünü buruşturdu. Melissa, iki aylık erkek arkadaşını yemeğe getiriyordu. Aile onunla henüz tanışmamıştı–ailesini ziyaret veya başka bir şey için uzaktaydı–ama Melissa'nın erkek arkadaşlarının hepsi aynıydı: yakışıklı, iyi huylu, golf oynayan. Melissa'nın kendi vücudunda ve şüphesiz, aynı tahmin edilebilirlikteki erkek arkadaş arayışında, bir gram yaratıcılığı yoktu.

"Annecim!" Spencer'in arkasından tanıdık bir ses gelmişti.

Melissa, masanın öteki tarafına birdenbire çullanarak anne ve babasını ayrı ayrı öpmüştü. Liseden beri görünüşü değişmemişti: kül sarısı saçları, çene hizasında kesilmişti, biraz fondöten dışında hiçbir makyaj yapmamıştı ve rüküş, kare yakalı sarı bir elbise, inci düğmeli pembe bir hırka ve yarı sevimli kısa topuklu ayakkabılar giymişti.

"Canım!" diye haykırdı annesi.

"Annecim, Babacım, bu Wren." Melissa birini yanına doğru çekti.

Spencer ağzının bir karış açık kalmaması için çabaladı. Wren'de hiç de öyle sıska kuş ve ders kitabı havası yoktu. Sırık gibi uzun boyluydu ve güzel kesimli bir Thomas Pink gömleği giyiyordu. Siyah saçları uzun, kabarık ve dağınık stilde kesilmişti. Güzel bir cildi, çıkık elmacık kemikleri ve badem biçimli gözleri vardı.

Wren, Melissa'nın anne ve babasının ellerini sıktı ve masaya oturdu. Spencer tanıştırılmayı beklerken Melissa annesine tesisatçının faturasının nereye gönderileceği ile ilgili bir soru sordu. Wren ise büyük şarap bardakları ile gerçekten ilgileniyormuş gibi yaptı.

"Ben Spencer," dedi sonunda. Nefesinin midye gibi kokup kokmadığını merak etti. "Diğer kızlarıyım." Başıyla masanın öteki tarafını işaret etti. "Bodrum katında tuttukları kız."

"Oh." Wren sırıttı. "Güzel."

Duyduğu bir İngiliz aksanı mıydı? "Sana kendinle ilgili bir soru sormamaları tuhaf değil mi?" Spencer anne ve babasını işaret etti. Şimdi müteahhitler ve oturma odasının yer döşemesi için kullanılacak en iyi ahşap hakkında konuşmaktaydılar.

Wren omuz silkti ve sonra fısıldadı. "Birazcık." Ardından göz kırptı.

Melissa, aniden Wren'in elini tuttu. "Oh, görüyorum ki onunla tanışmışsın," dedi cilveli bir şekilde.

"Evet." Wren gülümsedi. "Bana bir kız kardeşin olduğunu söylemedin."

Elbette söylememişti.

"Pekâlâ, Melissa," dedi Bayan Hastings. "Baban ve ben tüm o tadilatlar olurken nerede kalabileceğini konuşuyorduk. Ve ben bir şey düşündüm. Neden birkaç aylığına Rosewood'a geri dönüp bizimle yaşamıyorsun? Penn'e gidip gelebilirsin; bunun ne kadar kolay olduğunu biliyorsun."

Melissa burnunu kırıştırdı. Spencer, *Lütfen hayır de, lütfen hayır de* diye geçirdi içinden.

"Şey." Melissa sarı elbisesinin askısını düzeltti. Spencer elbiseye baktıkça, renk Melissa'yı daha çok gribe yakalanmış gibi gösteriyordu. Melissa Wren'e bir bakış attı. "Sorun şu ki... Wren ve ben şehirdeki eve taşınıyoruz... Birlikte."

"Oh!" Annesi ikisine birden gülümsedi. "Peki... Sanırım Wren de bizimle kalabilir... Ne dersin, Peter?"

Spencer, kalbi patlayarak göğsünden çıkmasın diye memelerini sıkıca tutmak zorunda kalmıştı. Birlikte mi taşınıyorlar? Ablasının gerçekten ayrıcalıkları vardı. Eğer *kendisi* böyle bir bombayı patlatmış olsaydı neler olabileceğini hayal edebiliyordu. Annesi Spencer'i gerçekten bodrumda yaşatırdı– ya da belki de ahıra bağlardı. Atların arkadaşı keçinin yanında dükkân açabilirdi.

"Pekâlâ, sanırım bu olabilir," dedi babası. *İnanılmaz!* "Annen bütün gün ahırda ve Spencer da okulda olacağı için ev oldukça sessiz olacak."

"Okula mı gidiyorsun?" diye sordu Wren. "Nerede?"

Melissa, "o lisede," diyerek araya girdi. Spencer'a uzun bir süre, sanki onu ölçüyormuş gibi dik dik baktı. Spencer'in ham keten rengindeki, dar Lacoste tenis elbisesinden, uzun, koyu sarı, dalgalı saçlarına, oradan da iki karat elmas küpelerine kadar her şeyini inceledi. "Benim gittiğim liseye gidiyor. Sormayı unuttum, Spencer–bu yıl sınıf başkanı mısın?"

Spencer, "başkan yardımcısıyım," diye geveledi. Melissa bunu *hiçbir şekilde* önceden bilmiyor olamazdı.

"Böyle olduğuna *çok* mutlu değil misin?" diye sordu Melissa.

Spencer donuk bir şekilde "hayır," dedi. Geçen bahar döneminde hedefe ulaşmak için uğraşmış ama yenilmişti ve başkan yardımcılığı boşluğunu doldurmakla yetinmişti. Herhangi bir şeyde kaybetmekten nefret ediyordu.

Melissa başını salladı. "Anlamıyorsun Spencer– bu çoooook fazla iş demek. Ben başkanken başka bir şey için güçlükle vakit buluyordum!"

Bayan Hastings, "senin oldukça fazla aktiviten var, Spencer," diye mırıldandı. "Yıllık ve tüm o hokey müsabakaları..."

"Ayrıca, Spencer, eğer başkan... Bilirsin işte, ölürse, görevi sen üstleneceksin." Melissa, aslında hiç de paylaşmadıkları bu şakayı paylaşıyorlarmışçasına ona göz kırptı.

Melissa tekrar anne ve babasına döndü. "Annecim, şimdi aklıma iyi bir fikir geldi. Wren ve benim ağıl evde kalmamıza ne dersiniz? Böylece sizin bur-

nunuzun dibinde de olmayız."

Spencer birisi yumurtalıklarına tekme atmış gibi hissetti. *Ağıl ev?*

Bayan Hastings, Fransız manikürü yapılmış parmağını mükemmel bir şekilde ruj sürülmüş dudağına koydu. "Hım," diye başladı. Karasız bir şekilde Spencer'a döndü. "Birkaç ay bekleyebilir misin, tatlım? Sonra ağıl ev tamamen senin olacak."

"Oh!" Melissa çatalını bıraktı. "Senin oraya taşınacağını bilmiyordum, Spencer! Problemlere neden olmak istemiyo–"

Spencer, buzlu su dolu bardağını eline alıp, kocaman bir yudum içerek, "sorun değil," diye sözünü kesti. Anne babasının ve Mükemmel Melissa'nın önünde öfke nöbeti geçirmemeyi diledi. "Bekleyebilirim."

Melissa, "cidden mi?" diye sordu. "Çok tatlısın!"

Annesi, soğuk ve zayıf elini Spencer'a bastırdı ve gözleri parlayarak, "anlayacağını *biliyordum*," dedi.

"Bana izin verir misiniz?" Spencer sersemlemiş bir şekilde sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. "Hemen geri döneceğim." Geminin tahta zemini üzerinden, halı döşenmiş ana merdivenlerine, oradan da aşağı, ön girişe yürüdü. Kuru karaya çıkmaya ihtiyacı vardı.

Dışarıda, Penn'in İskelesinin yürüyüş yolunda, Philedelphia'nın silueti parıldıyordu. Spencer bir bankın üzerine oturdu ve yoga ateşi nefesleri aldı. Sonra cüzdanını çıkartıp paralarını düzenlemeye başladı. Tüm birlik, beşlik ve yirmilikleri aynı yöne çe-

virdi ve sonra, köşelerinde yeşil renkle basılmış olan harf ve sayı kombinasyonuna göre onları alfabetik sıraya dizdi. Bunu yapmak ona kendini her zaman iyi hissettirirdi. Bitirdikten sonra, başını kaldırıp geminin yemek yenilen güvertesine bir bakış attı. Anne babasının yüzü nehre dönüktü, böylece onu göremezlerdi. Bronz renkli Hogan marka çantasının içinde, acil durum Marlboro paketini arandı ve birini yaktı.

Sigaradan sinirle fırt üstüne fırt çekti. Ağıl evi çalmak zaten şeytancaydı, ama bunu kibarca yapmak *tam* Melissa'nın tarzıydı–Melissa her zaman dıştan sevimli ama içten korkunçtu. Ve bunu Spencer'dan başka kimse göremiyordu.

Ondan sadece bir kere, yedinci sınıf bitmeden birkaç hafta önce, intikamını alabilmişti. Melissa ve o zamanlarki erkek arkadaşı Ian Thomas, final sınavları için çalışıyorlardı. Ian Melissa'nın yanından ayrıldıktan sonra, Spencer onu, ailesinin çam ağacı sırasının arkasına park ettiği steyşın vagon arabasının yanında köşeye sıkıştırmıştı. Sadece flört etmek istemişti–Ian, tüm çekiciliğini özelliksiz ve kendini üstün gören ablasında harcıyordu–bu yüzden Ian'ın yanağına küçük bir hoşça kal öpücüğü kondurmuştu. Ama Ian onu arabanın kapısına bastırdığında, kaçmaya çalışmamıştı. Ancak Ian'ın arabasının alarmı ötmeye başladığında öpüşmeyi bırakmışlardı.

Spencer bunu Alison'a anlattığında, Alison yaptığının oldukça iğrenç bir şey olduğunu ve bunu, Melissa'ya itiraf etmesi gerektiğini söylemişti. Spencer, Alison'a tüm yıl boyunca kim daha çok büyük oğ-

lanla çıkacak diye yarıştıkları ve Ian'ı öpmesi, Spencer'ı bu yarışta lider ilan ettiği için, Alison'nın kızgın olacağından şüphelenmişti.

Spencer, sigarasından çok derin bir nefes aldı. Hayatının o dönemini hatırlamaktan nefret ediyordu. Fakat DiLaurentislerin eski evi tam kendi evlerinin yanındaydı ve Alison'nın odasının pencerelerinden biri Spencer'inkine bakmaktaydı. Alison sanki yedi gün yirmi dört saat onunlaymış gibiydi. Spencer'in yapması gereken tek şey, penceresinden dışarı bakmaktı ve işte yedinci sınıftaki Alison oradaydı, Spencer'in görebileceği bir yere JV hokey üniformasını asıyor, ya da odasında volta atarak cep telefonunda dedikodu yapıyordu.

Spencer, yedinci sınıftan beri çok değiştiğini düşünmek istiyordu. Hepsi de çok acımasız olmuşlardı –özellikle de Alison–ama *sadece* Alison değil. Ve en kötü hatıra ise *şu şeydi*... Jenna Konusu. Bunu düşünmek Spencer'in kendisini öyle korkunç hissettiriyordu ki *Kusursuz Zihnin Sonsuz Güneş Işığı* filminde yaptıkları gibi onu beyninden silebilmeyi diliyordu.

"Biliyorsun ki sigara içmemelisin."

Döndü ve yanında ayakta duran Wren'i gördü. Şaşkınlıkla ona baktı. "Burada ne işin var?"

"Onlar..." Ellerini birbirine doğru çene çalan ağızlar gibi açıp kapadı. "Ve benim bir çağrım var." Bir BlackBerry çıkarttı.

"Oh," dedi Spencer. "Hastaneden mi? Senin önemli bir doktor olduğunu duyuyorum."

Wren, "pekte öyle değil, aslında, ben sadece birinci sınıfta okuyan bir tıp öğrencisiyim," dedi ve Spencer'in sigarasını işaret etti. "Ondan bir nefes almama izin verir miydin?"

Spencer ağzının kenarlarını çarpık bir şekilde büktü. Sigarasını ona uzatırken, "daha şimdi bana sigara içmememi söyledin," dedi.

"Evet, doğru." Wren sigaradan derin bir nefes aldı. "Sen iyi misin?"

"Boş ver." Spencer, ablasının yeni birlikte yaşayacağı, daha şimdi ağıl evini çalmış olan erkek arkadaşıyla bir şeyleri konuşma havasında değildi. "Pekâlâ, nerelisin?"

"Kuzey Londra. Babam aslında Korelidir. Oxford'a gitmek için İngiltere'ye taşınmış ve sonuçta oraya yerleşip kalmış. Herkes sorar da."

Spencer, bunu düşün*müş* olduğu halde, "oh, ben sormayacaktım," diye yanıtladı. "Sen ve ablam, nasıl tanışmıştınız?"

"Starbucks'ta," diye yanıtladı. "Sırada önümdeydi."

Spencer, "oh," dedi. İnanılması ne kadar da güç.

Wren kaldırım taşına tekme atarak, "o bir latte alıyordu," dedi.

"Güzel." Spencer sigara paketiyle oynuyordu.

"Bu birkaç ay önceydi." Eli titreyerek ve gözleri hızlı hareketlerle etrafa bakarak, dağınık bir halde sigaradan bir nefes daha aldı. "Şehir evini almadan önce ondan hoşlandım."

Spencer onun biraz sinirli göründüğünü fark ederek "doğrudur" dedi. Belki de anne ve babasıyla tanıştığı için gergindi. Ya da Melissa ile aynı eve ta-

şınmak mıydı onu kenara sıkıştıran şey? Eğer, Spencer erkek olsaydı ve Melissa ile birlikte yaşamak zorunda kalsaydı, kendisini Moshulu'nun gözcü yerinden Delaware Nehrine atardı.

Sigarayı Spencer'a geri verdi. "Umarım evinizde kalacak olmam sorun değildir."

"Hım, evet. Boş ver."

"Wren dudaklarını yaladı. "Hem belki sigara bağımlılığından kurtulman için sana yardım da edebilirim."

Spencer diklendi. "Ben bağımlı değilim."

Wren, "elbette değilsin," diye cevapladı, gülerek.

Spencer kafasını emin bir şekilde salladı. "Hayır, ben bunun olmasına asla izin vermem." Ve bu doğruydu: Spencer kontrol dışı olmaktan nefret ederdi.

Wren gülümsedi. "Gerçekten de ne yaptığını biliyor gibi görünüyorsun."

"Biliyorum."

Wren gözleri parlayarak "her şeyde böyle misin?" diye sordu.

Bu ışıltıda, Spencer'i duraklatan, alay etmekten çok daha farklı bir şey vardı. Onlar... flört mü ediyorlardı? Bir grup insan gemiden caddeye inin ceye kadar birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Spencer gözlerini indirdi.

"Pekâlâ, geri dönmemizin vakti geldiğini düşünüyor musun?" diye sordu Wren.

Spencer, tereddüt etti ve onu nereye isterse oraya götürmeye hazır taksilerle dolu caddeye baktı. Neredeyse Wren'den, onunla bir taksiye atlayıp, birlikte

hot dog yiyerek, oyunculara bağırabilecekleri ve Phillies'in başlama atışını yapan oyuncunun kaç puan kazandığını sayabilecekleri, Citizens Bank Parkındaki bir beysbol maçına gelmesini isteyecekti. Hatta babasının protokol biletlerini bile kullanabilirdi–zaten çoğunlukla çöpe atılıyorlardı–ve Wren'in buna balıklama atlayacağına her iddiasına girerdi. Ailesi onları görmezlikten gelmeye devam edecekken neden yanlarına geri döneceklerdi ki? Bir taksi, onlardan sadece birkaç metre uzakta, ışıklarda durdu. Spencer bir ona baktı, sonra da Wren'e çevirdi bakışlarını.

Fakat hayır, bu yanlış olurdu. Ve başkan yardımcısı öldüğü ya da kendi öz ablası tarafından öldürüldüğü zaman, yerini kim dolduracaktı? "Senden sonra," dedi Spencer ve kapıyı onun için açık tuttu ki böylece yeniden gemiye çıkabildiler.

puar

5

BAŞLANGIÇLAR VE BAY FİTZ

"Hey, Finlandiyalı!"

Salı günüydü, okulun ilk günü, Aria ilk dönem İngilizce dersine yetişmek için hızlıca yürüyordu. Kravat ve Rosewood Day hırkası içindeki koşarak gelen Noel Kahn'a bakmak için döndü. "Hey" diye başıyla ona selam verdi Aria. Yürümeye devam etti.

"Geçen günkü antrenmanımızdan çekip gittin" Dedi Noel, yetişip yanına gelerek.

Aria gözünün ucu ile ona bakarak "seyretmemi mi bekliyordun?" dedi. Noel heyecanlı görünüyordu.

"Evet. Çok sıkıydık. Üç gol attım."

"Aferim sana." Dedi Aria ilgisizce. Sözümona

etkilenmesi mi gerekiyordu?

İzlanda' dayken iken birçok kez hayalini kurduğu bu koridorun aslında hiç de o kadar özlediği bir şey olmadığını fark ederek yürümeye devam etti. Yukarısında aynı yumurta beyazı, kubbe biçimindeki tavan duruyordu. Ayağının altında ise aynı çiftlik evi samimiyeti çağrıştıran tahta zemin. Sağ ve sol tarafında ise sıradan, çerçeveli resimler ve solunda, mekâna uymayan sıralarca çarpık çurpuk metal dolaplar. Hatta okulun kolonlarından yayınlanan şarkı bile aynı idi, 1812 uvertür, ders aralarında çalınırdı çünkü bu parça zihinsel olarak teşvik ediciydi. Etrafından geçip giden insanlar ise Aria'nın yıllardır tanıdığı insanlardı... Ve hepsi bakıyorlardı.

Aria başını eğdi. Herkes onu son olarak sekizinci sınıfın başında İzlanda'ya gitmeden önce görmüştü, arkadaşlarından birinin ortadan kaybolmasından dolayı çok kederli bir kız grubunun parçası olarak. Bu yüzden nereye giderse gitsin, insanlar onu görünce fısıldaşıyorlardı.

Şimdi ise, sanki buradan hiç ayrılmamış gibi hissediyordu. Hatta neredeyse Alison bile sanki burada gibiydi. Spor salonuna dönen köşede, Alison'nın sarı atkuyruğu yapılmış havada savrulan saçlarını hatırladığında, Aria birden nefesini göğsünde sıkıştırdı. Köşeyi dönüp çömlek yapılan stüdyoyu geçtiğinde, Alison ve kendisinin ders aralarında dedikodu yapmak için buluştuğu yere geldi, sanki neredeyse Alison'nın ona "hey, benide bekle" diye seslendiğini duyar gibiydi. Elini alnına ateşi olup olmadığını anlamak için bastırdı.

"İlk dersin hangisi?" diye sordu Noel, onun adımlarına ayak uydurmaya çalışarak.

Şaşkınlıkla ona baktı ve sonra ders çizelgesine. "İngilizce."

"Benim de. Bay Fitz mi?"

"Evet" diye geveledi. "İyi midir?"

"Bilmiyorum. Yeni bir hoca. Çok âlim biri olduğunu duydum aslına bakarsan."

Aria onu şüpheli gözlerle süzdü. Ne zamandan beri Noel Kahn öğretmenlerin sicillerine alaka duyuyordu? Köşeyi döndü ve İngilizce odasının kapısında duran bir kız olduğunu gördü. Tanıdık olduğu kadar bir o kadarda yabancı görünüyordu. Bu kız bir model kadar zayıf, uzun, kızıl kahve saçlı idi. Biraz yukarı çekilmiş mavi ekose Rosewood üniforma eteği giymiş, ayağında kalın mor topuklu ayakkabı ve Tiffany marka bilezik takıyordu.

Aria'nın kalbi çarpmaya başladı. Eski arkadaşlarını gördüğünde nasıl hareket etmesi gerektiği konusunda endişe duyuyordu ve işte Hanna karşısındaydı. Hanna'ya ne olmuştu böyle?

Aria hafifçe "hey" dedi.

Hanna dönüp Aria'ya tepeden tırnağa baktı, onun uzun kabarık saç kesiminden beyaz Rosewood Day tişörtüne, bakalit bileziklerine ve kahverengi topuksuz bağcıklı botlarına kadar. Yüzünden boş bir ifade geçti ama sonra gülümsedi.

"Aman Tanrım!" dedi Hanna. En azından ses tonu hâlâ aynı yüksek perdede ve ayarsızdı. "Nasıl ge... Neredeydin? Çekoslavakya?"

"Oh, evet" dedi Aria. Yeterince yakın.

"Harika!" Hanna Aria'ya koca bir gülüş attı.

"Kristen güney sahiline gitmiş gibi görünüyor" dedi Hanna'nın yanındaki kız lâfa girerek. Aria başına yana çevirip ona baktı ve kim olduğunu çıkarmaya çalıştı. Mona Vanderwaal? Aria onu son gördüğünde Mona, saçına milyar tane örgü yapmış ve Scooter motorsikletni kullanıyordu. Şimdiyse Hanna'dan bile çok daha göz alıcı görünüyordu.

"Evet, öyle görünüyor değil mi?" diye aynı fikirde olduğunu söyledi Hanna. Sonra hâlâ Aria'nın yanında duran Noel ve Aria'ya şaşkın bir şekilde özür diler gibi bakarak "pardon arkadaşlar bize biraz izin verir misiniz?" dedi.

Aria sınıfa girdi ve gördüğü ilk sıraya yerleşti. Başını aşağıya eğdi ve derin nefesler alıp verdi. " Cehennem, diğer insanlardır" diye tekrarlayıp durdu. Bu onun favorisi olan Fransız filozofu Jean Paul Sartre'nin şiiri idi ve Rosewood'u mükemmel bir şekilde anlatıyordu.

Birkaç saniye dehşet içindeymiş gibi öne ve arkaya sallandı. Kendini iyi hissetmesini sağlayan tek şey Snookers'ta tanıştığı adam, Ezra idi. Barda, Ezra onu tuvalete kadar takip etmiş ve orda onun yüzünden tutup öpmüştü. Dudakları tam anlamıyla birbirleri ile eşleşmiş bir kez olsun dişleri birbirlerininkine çarpmamıştı. Elleri onun sırtının her yerinde, karnında ve bacaklarında dolaşmıştı. Bir tür iletişim yakalamışlardı. Ve evet, tamam, bazıları bunun sadece... Bir dil iletişimi olduğunu söyleyebilir ama Aria bunun dil iletişiminden daha fazlası olduğunu biliyordu.

Geçen gece bunun hakkında çok düşünmüştü ve bir Haiku yani üç mısradan oluşan, Japonlara has bir şiir yazmıştı Ezra'ya olan hislerini ifade etmek için ve Haiku onun en sevdiği şiir türüydü. Bu şiiri yazmanın kendini iyi hissettirmesi hoşuna gitmiş ve onu Ezra'nın ona vermiş olduğu numaraya mesaj atmıştı.

Aria yüksek sesle iç geçirdi ve sınıfa bakındı. Kitap ve paspas kokusu vardı havada. Çok büyük, dört bölmeli cam pencereler güney bahçesine bakıyordu ve bunun ardında yeşil tepeler. Birkaç ağaç yeşil ve turuncuya dönmeye başlamıştı. Sınıf tahtasının yanında Shakespear'in bir sözü olan posteri asılıydı ve duvarda birinin yapıştırdığı SIRADAN İNSANLAR VASATTIR yazan bir çıkartma vardı. Temizlikçi sanki onu kazıyıp çıkartmaya çalışmış ama yarı yolda vazgeçmiş gibi görünüyordu. Sabahın iki buçuğunda ona mesaj atmak çok mu çaresizceydi? Hâlâ ondan haber almamıştı. Aria çantasındaki telefonu hissetti ve onu çıkardı. Ekranda yeni bir mesajı olduğu yazıyordu. Midesi birden aynı anda hem gerildi, hem rahatladı ve heyecanlandı. Ama mesajı oku dediğinde bir ses onu durdurdu.

"Pardon ama okul içerisinde cep telefonunuzu kullanamazsınız."

Aria elleri ile telefonunu örttü ve yukarı baktı. Bunu söyleyen her kimse–yeni öğretmen olmalı diye tahmin etti-sınıfa arkası dönük tahtaya bir şeyler yazıyordu. Bay Fitz yazmıştı şimdiye kadar. Elinde, üzerinde Rosewood işareti taşıyan bir bildiri tutuyordu. Arkadan genç görünüyordu. Sınıftaki diğer kızlar-

dan bazıları oturacağı yerleri bulduktan sonra ona takdirle baktılar. Muhteşem Hanna bile ıslıkladı.

"Biliyorum ben yeniyim" diyerek İngilizce hazırlık yazdı isminin altına. "Ama bu bildiriyi ofisten aldım ve bazı yerlerinde okulda cep telefonu kullanılmaz diyor." Ve döndü. Bildiri elinden uçuşup yere düştü.

Aria'nın ağzı birdenbire kurudu. Sınıfın karşısında duran adam bardaki Ezra'dan başkası değildi. Ezra, onun Haiku ilhamı. Onun Ezrası, Rosewood ceket ve kravatı, taranmış saçları, düğmeleri doğru iliklenmiş ve sol kolunun altında deri kaplı ders planı ile uzun boylu ve hayranlık verici bir şekilde duruyordu.

Aria'a baktı ve yüzü renk kaybetmeye başladı "lanet olsun" dedi.

Tüm sınıf onun kime baktığını görmek için döndü. Aria'da dönüp onlara bakmak istemiyordu ve aşağı doğru gelen mesaja baktı.

Aria; Sürpriiz! Kukla domuzunun bunun hakkında ne diyeceğini merak ediyorum...–A

Gerçekten lanet bir durum aslında.

puar

6

EMILY DE FRANSIZ!

Salı öğleden sonrası, Emily son zilin çalmasından sonra yeşil metal dolabının önünde duruyordu. Dolapta hâlâ geçen seneden kalma çıkartmalar vardı– USA yüzme takımı, yüzüklerin efendisinde Arwen elf karekteri olarak Liv Tyler ve çıplak kelebek kız öğrenci yazan bir mıknatıslı rozet. Erkek arkadaşı, Ben, yanında dikiliyordu.

"Wawa'ya fırlayıp yiyecek bir şeyler alalım mı?" diye sordu Ben. Üzerindeki Rosewood yüzme takımı ceketi sarkık bir şekilde duruyordu, kaslı bir vücut ve saçlarında biraz dağınıktı.

"Yok, iyiyim böyle" diyerek cevapladı Emily. Çünkü okuldan sonra saat üç buçukta yüzme an-

trenmanları vardı, yüzücüler genelde bu saate kadar okulda kalır ve içlerinden birisini havuzda milyar tane tur yüzmeden evvel, Fransız ekmekli sandviç, buzlu çay, cips gibi yiyecekleri almak üzere Wawa'ya yollarlardı.

Bir yığın oğlan otoparka giderken Ben ile bir tür el tokalaşması yapmak için durmuştu. Ben'in geçen yılki tarih sınıfından olan Spencer Hastings el salladı. Emily, Spencer'ın Ben'e el salladığını fark etmeden önce oda ona el salladı ama O, kendisine değil Ben'e bakıyordu. Paylaştıkları onca sır, yaşadıkları onca şeyden sonra onların böyle yabancı gibi davranması inanılması zor bir durumdu.

Herkes geçip gittikten sonra, Ben, tekrar ona döndü ve kaşlarını çattı. "Ceketin hâlâ üzerinde, antrenmana gelmiyor musun?"

"Oh." Emily dolabını kapatı ve döndü. "Bugün etrafı gezdirdiğim kızı biliyor musun? Onunla evine kadar yürüyeceğim, ne de olsa bu ilk günü."

Ben zoraki bir şekilde güldü. "Ne kadar da tatlısın öyle değil mi? Bazı ebeveynler bu tip turlar için para öderler ama sen bunu bedava yapıyorsun."

"Hadi ordan" Emily zorla gülümsedi. "Bu sadece on dakikalık bir yürüyüş."

Ben dalgın bir şekilde ona baktı ve sonra pekâlâ anlamında başını yukarı aşağı salladı.

"Ne? Ben sadece iyi davranmaya çalışıyorum!"

"Bu hoş" dedi Ben ve gülümsedi. Güreş birinci takımının kaptanı Casey Kirschner'a el sallamak üzere gözlerini ondan çevirdi.

Ben'in uzun adımlarla otoparka çıkan merdivenlere gitmesinden bir dakika sonra Maya göründü. Rosewood Oxford tişörtünün üzerinde beyaz kot ceket giymiş, ayaklarında ise Oakley tokyoları vardı. Ayak parmakları ojeli değildi. "Hey" dedi.

"Hey" Emily canlı bir şekilde selam vermeye çalıştı ama zorlandı. Belki gerçekten Ben'le antrenmana gitse daha iyi olacaktı. Mayayı eve kadar götürüp geri dönmek tuhaf mıydı?

"Hazır mısın?" diye sordu Maya.

Kızlar kampüsün içinden geçtiler, Rosewood'un bu arka yolu üzerinde birçok eski tuğla bina vardı. Hatta saat başlarında gonglayan bir gotik saat kulesi bile vardı. Emily, Maya'ya tüm özel okullarda olduğu gibi olan bütün standart şeyleri daha önceden göstermişti. Hatta Rosewood'un zamanla kendinizin keşfedeceği özel şeyleri bile göstermişti. Birinci kattaki tehlikeli olan kızlar tuvaletinde şofbenin kaynar su fışkırtması, spor dersini kıran çocukların tepedeki gittikleri gizli yeri (Emily bunu asla yapmazdı) ve okuldaki kola makineleri içinde sadece birinde vanilyalı kola olanını ki bu onun en sevdiği kola idi. Kendi aralarında bir şaka bile geliştirmişlerdi. Hemşirenin ofisinin dışında asılı duran sigara içilmez posterine, "kıçına sok" demek gibi. Tekrar, sadece kendi aralarında böyle özel bir şakaya sahip olmak iyi hissettirmişti.

Şimdi, Maya'nın mahallesine giderken geçtikleri kullanılmayan bir mısır tarlasında Emily onun tüm yüz hatlarını inceledi. Kalkık burnundan, kahverengi tenine ve boynuna tam oturmayan yakasına kadar onu süzdü. Kollarını salladıkça elleri birbirle-

rininkine çarpmaya devam ediyordu.

"Burası çok farklı" dedi Maya havayı koklarken. "Çam gibi kokuyor!" Kot ceketini çıkarttı ve kollarını bir düğme boğumu yukarıya katladı. Emily saçlarını düzeltti, saçının hafif yeşilimtrak gölgeli, klordan yıpranmış, kızılımsı bir sarışın olması yerine Mayanın ki gibi koyu ve dalgalı olmasını isterdi. Ve ayrıca Emily, kendi vücudu hakkında da biraz sıkılgan hissetti, güçlü, adeleli, eskisi gibi ince ve zarif değildi. Genelde kendisinin nasıl olduğunun bu kadar farkına varmazdı, mayosunun içinde çıplak sayılabilecekken bile.

"Herkes bir şeylerle uğraşıyor" diyerek devam etti Maya. "Fizik sınıfımda ki şu Sarah adındaki kız gibi. Bir müzik grubu kurmaya çalışıyor ve benden katılmamı istedi."

"Gerçekten mi? Ne çalıyorsun?"

"Gitar" dedi Maya. "Babam bana öğretti. Gerçi kardeşim benden çok daha iyi ama her neyse."

"Vay" dedi Emily. "Bu harika."

"Aman tanrım!"Maya Emily'nin kolunu yakaladı. Emily önce çekindi birden ama sonra rahatladı. "Sen de gruba katılmalısın! Çok eğlenceli olabilir. Sarah okuldan sonra haftada üç gün prova yapabileceğimizi söyledi. Oda basgitar çalıyor."

"Ama benim tek çalabildiğim sadece flüt" dedi Emily. Sesinin Ayı Winny çizgi filminde ki Eeyore gibi bezgin olduğunu fark etti.

"Flüt muhteşem olur!" Maya ellerini çırptı. "Veya bateri."

Emily iç geçirdi. "Gerçekten yapamam, hemen

her gün okuldan sonra yüzüyorum."

"Hımm" dedi Maya. "Bir gün atlayamaz mısın? Bahse girerim bence bateri de çok iyi olurdun."

"Annem ve babam beni öldürür." Emily başını kaldırdı ve üzerlerindeki eski demiryolu köprüsüne baktı. Artık bu köprüyü kullanmıyordu trenler, böylece çocukların ailelerinin haberi olmadan gelip sarhoş olabileceği bir yer haline gelmişti.

"Neden? Bunda büyütecek ne var ki?" diye sordu Maya.

Emily duraksadı. Sözümona ne demesi gerekiyordu? Ailesinin onun yüzmeyi devam ettirmesini istediğini, Stanford'un gözcülerinin Carolyn'nin ilerlemesini gözlemlediğini mi? Ya da ağabeyi Jake ve en büyük ablası Beth'in Arizona Üniversitesinde yüzdüklerini mi? Yüzme, burslu olarak bir yere girmekten daha düşük bir kalite yakalarsa bunun aile için bir başarısızlık olduğunu mu? Maya ailesi markette iken ot içmekten korkmuyordu. Buna kıyasla Emily'nin anne babası daha eski kafalı, muhafazakâr ve batı yakası banliyösü ya da buna varoşu diyelim, düşünce tarzına sahiptiler.

"Bu eve giden diğer bir kestirme" Emily eliyle yolun karşısındaki evlerin geniş çim bahçelerini gösterdi, eskiden arkadaşları ile kışın Alison'nın evine daha çabuk gitmek için bu yolu kullanırlardı.

Ortanca bitkilerini sulayan fiskiyeden kaçınarak çimlerin içinden yürümeye başladılar. Maya'nın arka bahçesine böğürtlen dallarını iterek geçerken Emily kısa bir süre durdu. Gırtlağından gelen küçük bir ses çıktı.

Çok uzun zamandır bu arka bahçeye–Alison'nın eski bahçesi–girmemişti. Çimlerin üzerinde eskiden Alison ile sayısız kez tükürük oyunu oynadığı tahta masa duruyordu. Üzerine Alison'nın iPod kolonlarını koydukları toprak parçası orda duruyordu, birçok kez böyle dans partileri vermişlerdi. Sol tarafında aynı meşe ağacı yerli yerindeydi. Ağaç ev gitmişti ama ağacın gövde kabuğuna kazınmış isim baş harfleri hâlâ oradaydı: EF+AD –Emily Fields + Alison DiLaurentis. Benzi attı. O zaman neden isimlerini ağaca kazıdıklarını bilmiyordu; sadece Alison'a arkadaş oldukları için ne kadar mutlu olduğunu göstermek istemişti.

Önünde yürüyen Maya omzunun üzerinden ona dönüp baktı "iyi misin?"

Emily ellerini ceketinin cebine soktu. Kısa bir an Maya'ya Alison'dan söz etmeyi geçirdi aklından.Ama bir sinekkuşu yakınından geçip onun dikkatini dağıttı "iyiyim" dedi.

"İçeriye gelmek ister misin?" diye sordu Maya.

"Hayır… Ben… Ben okula tekrar dönmeliyim" dedi Emily " yüzme antrenmanı."

"Oh" dedi Maya gözlerini devirerek "benimle eve yürümek zorunda değildin. Seni aptal."

"Evet, ama kaybolmanı istemedim."

"Çok tatlısın." Maya ellerini arkasına koyup, kalçasını ileri geri salladı. Emily, çok tatlısından ne kast ettiğini anlamadı, bu Kalifornia'ya özgü bir şey miydi?

"Peki, o zaman, sana yüzmede iyi eğlenceler" dedi Maya. "Ve bugün bana etrafı gösterdiğin için teşekkürler."

"Elbette." Emily öne adım attı ve vücutları çarparak kucaklaştı.

"Mmm" dedi Maya, daha sıkı sarılarak. Kızlar ayrıldılar ve birkaç saniye birbirlerine sırıtarak baktılar. Sonra Maya öne eğildi ve Emily'i yanaklarından öptü. "Mucuk, mucuk! Fransız gibi" dedi Maya.

"Peki, o zaman, ben de Fransız olurum" dedi Emily kıkırdayarak, birkaç saniye de olsa Alison'u unutarak. "Mucuk!" Maya'nın pürüzsüz sol yanağını öptü.

Sonra Maya onu tekrar sağ yanağından öptü ama bu sefer ağzına biraz daha yakından. Ve bu sefer mucuk demedi.

Maya'nın ağzı muzlu sakız gibi kokuyordu. Emily aniden hareket edip yüzme çantası omzundan kaymadan onu yakaladı. Tekrar baktığında Maya sırıtıyordu.

"Görüşürüz" dedi Maya "iyi bak."

Antrenmandan sonra Emily havlusunu katlayıp yüzme çantasına koydu. Tüm öğleden sonrası bulanıktı. Maya eve girdikten sonra, okula koşarak–sanki koşmak onun içindeki karmaşık hislerini çözebilecekmiş gibi–dönmüştü. Suya atlayıp tur üzerine tur yaptıktan sonra, ağaca kazınmış olan o içini tuhaf eden isimleri gözünün önüne geldi. Koçları ıslığını çalıp antrenmanları başladığında, Maya'nın muz kokusunu ve onun eğlenen, rahat gülümsemesini anımsadı. Dolabının önünde dururken, saçını iki kez şampuanladığından emindi. Diğer kızların çoğu umumi duşta dedikodu yapmak için daha çok kalırlardı.

Ama Emily onlara katılamayacak kadar farklıydı.

Dolabındaki itina ile katlanmış kotu ve tişörtüne uzanıp aldığında, aradan bir not uçuşarak yere düştü. Notun üzerinde Emily'nin ismi yazılmıştı. Tanıdık bir el yazısı değildi ve kareli kâğıdın desenini de çıkartamadı. Onu ıslak soğuk zeminden aldı.

Not şöyleydi; "hey, Emily. Ne habersin? Ben tekrar döndüm! Demek öpecek başka bir arkadaş buldun! – A.

Emily ayak parmaklarını soyunma odasının paspası üzerinde kıvırdı ve birkaç saniye nefesi kesildi. Etrafına baktı. Kimse ona bakmıyordu.

Bu gerçek miydi?

Nota baktı ve sağlıklı düşünmeye çalıştı.

O ve Maya açıktaydı ama etraflarında onları görebilecek kimse yoktu.

Ve... Ben geri döndüm? Öpecek başka bir arkadaş? Emily'nin elleri titredi. İmzaya tekrar baktı. Diğer yüzücülerin kahkahaları duvarlarda yankılandı.

Emily sadece bir tek arkadaşını daha öpmüştü. Buda yedinci sınıfın bitmesinden bir buçuk hafta önce, isimlerini meşe ağacına kazıdıktan iki gün sonra idi. Alison.

puar

7

SPENCER'IN ŞİDDETLİ POSTERİOR (DELTOİDİ) VAR

"Şunun kıçına bak"

"Kapa çeneni!" Spencer, arkadaşı Kristen Cullen'nin baldırına çim hokeyi sopasıyla hafifçe vurdu. Sözümona şuan savunmayı geçme yolları üzerinde çalışıyor olmalıydılar. Ama onlar–ve takımın geri kalan oyuncuları–bu yılın yeni asistan koçu ile çok meşgüldüler. Bu Ian Thomas'tan başkası değildi.

Spencer'ın tüyleri adrenalinden diken diken olmuştu. Tuhaf olan; Melissa'nın Ian'nın Kaliforniya'ya taşındığından bahsetmiş olduğunu hatırladı. Bir-

çok insan sonunda onu burada Rosewood da görebileceğini sanmıyordu.

"Senin ablan ondan ayrıldığı için çok aptal" dedi Kristen. "Çok yakışıklı."

"Şişt" dedi Spencer kıkırdayarak. "Her neyse, ablam ondan ayrılmadı, o ablamı bıraktı."

Düdük sesi duyuldu. " Devam edin!" Ian onlara doğru koşarken seslendi. Spencer ayakkabısını bağlamak için eğildi, sanki onu takmıyormuşcasına. Gözlerini üzerinde hissetti.

"Spencer? Spencer Hastings?"

Spencer yavaşca doğruldu. "Oh, Ian değil mi?"

Ian o kadar geniş bir tebessüm etmişti ki, Spencer yanaklarının yırtılmamasına şaşmıştı. Hâlâ şu Amerikan tarzını koruyordu, ben yirmi beşime geldiğimde babamın şirketini devir alacağım bakışı ile bakıyordu ama şimdilik kıvırcık saçları biraz daha uzun ve dağınık duruyordu. "Hepinizde büyümüşsünüz!" dedi.

"Sanırım" diye umarsızca cevapladı Spencer.

Ian eliyle ensesini ovuşturdu, "ablan nasıl son zamanlarda?"

"Ah, iyi. Erken mezun oldu. Wharton'a gidiyor."

Ian başını eğdi. "Erkek arkadaşları hâlâ seni tavlamaya çalışıyor mu?"

Spencer'ın çenesi aşağıya sarktı. Tam ona cevap verecekken asıl koç Bayan Campbell düdüğünü çaldı ve Ian'ı yanına çağırdı.

Ian arkasını döndüğünde Kristen, Spencer'ın kolunu tuttu ve "ona tamamen kancayı taktın değil mi?" dedi.

"Kapa çeneni" diye susturdu onu.

Ian sahanın ortasına koşarken dönüp omzunun üzerinden ona tekrar baktı. Spencer derin bir nefes aldı ve ayakkabısını kontrol etmek için eğildi. Ona baktığını düşünmesini istemiyordu. Antrenmandan eve döndüğünde vücudunun her yeri ağrı içindeydi, omzundan kıçına, oradan da ayakuçlarına kadar. Yaz boyunca zamanını kurul organizasyonları, seviye tespit sınavları, Muesli de (Rosewood'un tiyatro salonu) üç farklı oyunda başrol oynamıştı–Bayan Jean Brodie olarak, Bayan Brodie'nin Güzel Yıllarında, Emily rolünü Bizim Kasaba oyununda, Hamlet'te ise Ophelia olarak rol almıştı. Tüm bunlar yüzünden çim hokeyine yeterince zaman ayıramamıştı ve bunu şimdi fark ediyordu.

Şimdi tüm yapmak istediği yukarı çıkıp yatağının içinde kıvrılmak, yarını düşünmemek ve fazla çaba göstermesi gereken başka bir günün getirileri ile boğuşmamaktı: Fransız kulübü kahvaltısı, sabahları anonsları okumak, beş hazırlık sınıfı, tiyatro kabiliyet denemeleri, yıllık kitabı kurulunda bir ara görünmek ve Ian'la birlikte yıldırıcı bir hokey antrenmanı.

Özel çekmecelerindeki mektup kutusunu açtı, eski seviye tespit notlarını bulmayı umuyordu. Bu günlerde her an bu testlere girmesi gerekebilirdi ve kendini bu konuda iyi hissediyordu. Aslında diğer tüm testlerden daha iyi olacağını hissediyordu. Ama ne yazık ki bir yığın fatura, babasının bildiri kâğıtları ve kendisine Appleboro Lanchester Pensilvanya Kolejinden gelen bir broşür dışında bir şey yoktu.

Sanki oraya gitmeyi istiyordu da...

Mektup kutusunu mutfaktaki mermer tezgahın üzerine koydu, omuzlarını ovdu ve aklına bir şey geldi: Arka bahçedeki jakuzi. Rahatlatıcı bir ıslaklık. Oh, evet.

Ailenin iki labrador köpeği olan Rufus ve Beatris'i selamladı ve bir çift King Kong oyuncağını yakalamaları için arka bahçeye fırlattı. Yere döşenmiş yassı taş yolu üzerinden havuzun soyunma odasına doğru gitti. Kapıda duraksadı, duş almak ve bikinisini giymek için hazırdı ama sonra fark etti ki, üzerini değişmek için çok yorgundu, kimin umurunda? Ve evde kimse yoktu. Ayrıca jakuzinin etrafıda güllerle çevriliydi. Yaklaştıkça fokurdama sesi sanki onun geldiğinden haberdar gibi artıyordu. Sutyenini, iç çamaşırını, uzun hokey çoraplarını çıkarıp yere attı ve buharı tüten havuza girdi. Evet, böylesi çok daha iyiydi.

"Oh." Dedi birisi.

Spercer sese doğru döndü. Wren güllerin yanında duruyordu, bele kadar çıplak. Üzerinde daha önce hiç görmediği Polo marka seksi Boxer'ı vardı.

"Pardon" dedi, bir havlu ile kendini örterken. "Üzgünüm."

"Yarına kadar buraya gelme" sözler Spencer'ın ağzından bir refleks gibi çıkmıştı. Ama bırak yarını, bu gün Onun burada olduğu gün gibi aşikârdı.

"Olmayacağız. Ablan ve ben Frou daydık" dedi Wren biraz surat yaparak. Frou birkaç kasaba ileride bir çift yastık kılıfını bin dolara satan lüks bir mağazaydı. "Onun yapacak biraz daha işi vardı ve bana

burada kendi başıma eğlenmemi söyledi."

Spencer bu eğlenme lafının sadece bir İngilizce ifade biçimi olduğunu umarak "oh, öyle mi?" dedi.

"Eve yeni mi geldin?"

"Çim hokeyindeydim" dedi Spencer, geriye yaslanıp rahatlayarak. "Yılın ilk antrenmanı."

Spencer suyun altındaki net olarak seçilemeyen vücuduna baktı. Aman tanrım, çorapları hâlâ ayağındaydı, yüksek belli külotu ve spor sutyeni! Yeni aldığı Eres bikinisini giymekten vazgeçmişti ama bu çok absürttü.

"Şey ben havuza girmeyi düşünüyordum ama eğer yalnız kalmak istiyorsan sorun değil" dedi Wren. "İçeriye girip televizyon seyredebilirim." Dedi ve dönmeye başladı. Spencer aniden içinin burkulduğunu hissetti "oh, hayır" dedi. Wren durdu. "Sende gelebilirsin, sakıncası yok." Arkası halen dönükken çabucak çoraplarını çıkarıp çalıların içine fırlattı. Çoraplar yere düşünce şılap diye ses çıkardılar.

"Eğer eminsen Spencer?" diye tekrarladı Wren. Spencer Onun adını İngiliz aksanı ile söylemesine bayılıyordu, Spen-*saah*.

Utanarak havuza girdi. Spencer yerinde, bacaklarını bağdaş yaparak ondan uzakta kaldı. Wren başını geriye eğip beton kenara yasladı ve rahatladı. Spencer de aynısını yaptı ve bu arada bacaklarının bu şekilde nasıl sızladığını düşünmemeye çalıştı. Bacaklarından birini gerdi ve hafifçe Wren'nin baldırına dokundu.

Birden geri çekti ve "pardon" dedi.

"Önemli değil" dedi Wren "demek çim hokeyi

oynuyorsun ha? Bende Oxford kürek takımındaydım."

"Gerçekten mi?" diye şaşırdı spencer ses tonunun bir yağcı gibi çıkmadığını umarak. Onun Philadelphia daki favori yeri Pensilvanya idi ve erkeklerin nehirde kürek çekmelerini güzel bir manzara olarak görürdü.

"Evet, öyle ve çok severdim, sen çim hokeyini seviyor musun?"

"Ah, pek sayılmaz." Spencer atkuyruğu saçını açtı ve başını sallayarak saçlarını dağıttı ama sonra Wren'nin bunu çok çirkin ve komik bulabileceğini düşündü. Muhtemelen Moshulu da aralarında bir çekim olduğunu sadece kendisi hayal etmişti.

Ama sonra Wren onunla birlikte havuza girmişti.

"Peki, eğer hokeyden hoşlanmıyorsan neden oynuyorsun?" diye sordu Wren.

"Çünkü koleje başvururken formda iyi görünüyor."

Wren suyu dalgalandırarak biraz doğruldu. "öyle mi?"

"Evet, öyle."

Spencer'ın hangi omuzu ağrısa ensesine kramp giriyor ve irkiliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Wren.

"Evet, önemli bir şey değil" diye yanıtladı Spencer ve kendini aşırı derecede umutsuz hissetti. Bu daha okulun ilk günüydü ve O şimdiden yılgın bir haldeydi. Yapması gereken tüm ev ödevlerini düşündü, listeleri ve ezberlemesi gereken yerleri. Çıldırmak için bile zamanı yoktu ama meşgul olmak onun çıldırmasını önleyen tek şeydi ayrıca.

"Sorun omzun mu?"

"Öyle sanıyorum" dedi Spencer döndürmeye çalışarak. "Hokey oynarken çok fazla eğiliyorsun ve boynumu incittim mi bilmiyorum ama..."

"Onu iyileştirebilirim istersen."

Spencer ona baktı. Aniden parmaklarını Onun kabarık saçları arasına daldırmak için şiddetli bir istek duydu. "Sorun değil, yine de teşekkür ederim."

"Gerçekten" dedi Wren "merak etme seni ısırmam."

Spencer insanların bunu demesinden nefret ediyordu.

"Ben bir doktorum ve bahse girerim sende posterior deltoid var."

"Peki, tamam..."

"Omuz kasın" bunu onun yaklaşmasını istemek için söylemişti. "Buraya gel. Cidden. Sadece kası biraz yumuşatmamız gerekiyor."

Spencer bunu anlamaya çalışmadı, neticede O bir doktordu. Ve doktor diliyle konuşuyordu. Spencer ona doğru kaydı ve Wren ellerini onun sırtının ortasına bastırdı. Başparmakları omurganın etrafına gömüldü. Spencer gözlerini kapadı.

"Hey bu harika geldi" diye mırıldandı.

"Sadece bu bölgede biraz sıvı birikimi olmuş" dedi. Spencer gülmemek için direndi bu lâf üzerine. Spor sutyeninin kayışının altına gelip daha derini ovmak istediğinde, Spencer zorlukla yutkundu. Seks çağrıştırmayan şeyler düşünmeye çalıştı, amcası Daniel'in burun kılları gibi, ata binerken annesinin

ona endişeyle bakması, kedisi Kitten'in çaydan çıkarıp onun odasına taşıdığı ölü köstebek gibi şeyler. O bir doktor diye tekrarladı kendine. Doktorlarda bunu yapar.

"Pectoral da biraz sert" dedi Wren ve şok edici bir şekilde parmaklarını tekrar sutyeninin altına geçirdi. Tam göğüslerinin üst kısmında kalan yeri ovuyordu şimdi ve aniden sutyen fırlayıp omzundan düştü. Spencer derin bir nefes aldı ama Wren devam etti. *Bu bir doktor hasta durumu*, diye tekrar kendine hatırlatma yaptı. Ama sonra fark etti ki Wren daha tıp okulunda birinci sınıf öğrencisi idi. Doktor olacak, diye düzeltti kendini, bir gün. On yıl içinde.

"Oh, ablam nerede" diye sessizce sordu.

"Mağazada, Wawa? Sanırım."

"Wawa?" Spencer ani bir hareketle ondan uzaklaştı ve sutyenini geri taktı. "Wawa sadece bir mil uzakta! Eğer oraya gittiyse sigara falan almaya giymiştir kesin. Her an geri dönebilir!"

"Sigara içtiğini sanmıyorum" dedi Wren başını soru sorar gibi eğerek.

"Ne demek istediğimi biliyorsun!" diyerek Spencer havuzun içinde ayağa kalktı, Ralph Lauren havlusunu aldı ve hızlı bir şekilde saçlarını kurulamaya başladı. Vücudunun yandığını hissetti, teni, kemikleri hatta iç organları, sinirleri bile sanki sıcak havuzda pişmiş gibiydi. Havuzdan çıkıp eve girdi ve içmek için koca bir bardak su arandı.

"Spencer" Wren onun arkasından seslendi. "Ben bir şey kastetmiyordum... Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Ama Spencer dinlemedi. Koşarak odasına çıktı ve etra-fına bakındı. Eşyaları hâlâ ağıl eve taşınmak üzere kutuların içinde toplanmış olarak duruyordu. Birdenbire her şeyin yerli yerinde olmasını istedi. Mücevher kutusu değerli taşlar içinde sıralı bir şekilde olmalıydı. Bilgisayarı iki yıl öncesinin İngilizce notları ile doluydu ve o günlerde notları A olsa bile muhtemelen utanç duyulacak kadar kötüydüler ve silinmeleri gerekiyordu. Kutuda duran kitaplardan başladı. Kitaplar konusuna göre sıraya konmalıydı, yazara göre değil. Bu kesindi. İlk olarak *Kırmızı Mektup* adlı kitabı alıp onları raflara dizmeye başladı.

Ama bunun ona faydası olmamıştı, kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Bilgisayarını açtı ve kablosuz faresini tıkladı, bu ağrıyan ensesi için daha rahat bir pozisyondu.

Posta kutusunu tıkladı ve okunmamış bir posta gördü. Konu içeren yerde *Seviye Tespit* yazıyordu. Merakla tıkladı.

Spencer,

İmrenmek kolaydır. Biri, bir şeye imrendiği zaman onu şehvetle arzular. Bu genelde elde edemeyecekleri bir şey olur. Ama aslında senin her zaman böyle bir problemin vardı zaten, öyle değil mi?– A.

Spencer'in midesi kasıldı. Etrafına bakındı.

Lanet olsun, kim görmüş olabilirdi ki?

Odasının en büyük penceresini hışımla açtı ama evlerinin daire şeklindeki araba park yeri boştu. Spencer ortalığa bakındı. Birkaç araba hızlıca geçip gitti. Komşularının bahçıvanı ön taraftaki çalıları budıyordu. Bahçenin yanda kalan bölümünde kö-

pekleri birbirlerini kovalıyorlardı. Birkaç kuş telefon direğinin tepesine kondu.

Sonra birden komşularının üst kat penceresinde gözüne bir şey çarptı. Parlak sarı saçlar. Ama yeni taşınan aile siyah değil miydi? Spencer'ın omurgasından buz gibi bir titreme geçti. Bu Alison'un eski penceresiydi.

puar

8

İHTİYACIN OLDUĞUNDA LANET İZCİ KIZLAR NEREDEYDİ?

Hanna Sean'nun Paper Denim marka kotunun düğmelerini açmaya çalışırken kanepesindeki yumuşak yastıkların içine doğru iyice gömüldü.

"Hoo" dedi Sean. "Bunu yapama..."

Hanna manalı bir şekilde gülümsedi ve parmağını dudağına koydu. Sean'nun boynunu öpmeye başladı. Sean'nun teni Lever 2000 marka vücut losyonu gibi kokuyordu ve tuhaf bir çikolata. Hanna, Onun tüm seksi yüz hatlarını ortaya çıkaran şuan ki dağınık saç kesimine bayılıyordu. Onu altıncı sınıftan beri seviyordu ve Sean, her geçen yıl biraz daha

yakışıklı görünüyordu.

Onlar öpüşürken, Hanna'nın annesi Ashley, Lg Marka cep telefonu ile kısa bir konuşma yaparken kapı kilidini açıp içeriye girdi. Sean kanepenin yastıklarına doğru geriye çekildi. "Görecek şimdi!" diye fısıldadı ve çabucak soluk mavi Lacoste tişörtünü pantolonunun içine sokmaya çalıştı. Hanna omzunu silkti. Annesi onlara dikkat bile etmeden el sallayarak diğer odaya geçti. Annesi Blackberry telefonuna Hanna'ya gösterdiğinden daha çok ilgi gösterirdi. Çalışma saatleri yüzünden O ve Hanna, rutin ev ödevi kontrolleri, hangi mağazalarda fiyatların daha uygun olduğu veya annesinin evde verdiği kokteyl partileri gününde ondan odasını temizlemesini istemesi dışında (çünkü gelen misafirler üst kattaki tuvaleti kullanmak isteyebilirdi) yakın bir bağ kuramamıştı. Ama Hanna bunu kendine sorun etmiyordu çoğu zaman. Ne de olsa onun alış veriş faturalarını–sürekli bir şeyler satın almazdı zaten–ve tuzlu Rosewood'un tuzlu okul taksitlerini annesinin işi sayesinde ödüyorlardı.

Sean, "benim gitmem lâzım" dedi.

"Cumartesi gelmelisin" diye kedi gibi mırıldandı Hanna. Annem tün gün kaplıcada olacak."

"Seni cuma günü Noel'in partisinde görürüm" dedi Sean. "Ve biliyorsun bu yeterince zor bir durum zaten."

"Bu kadar zor olmak zorunda değil" diye sızlandı Hanna.

Onu öpmek için eğildi "yarın görüşürüz."

Sean evden çıktıntan sonra yüzünü yastığa gömdü. Sean ile çıkıyor olmak Onun için hâlâ rüya gibi bir şeydi. Eskiden tombul ve kısa boylu olduğu için, Sean'un uzun boylu ve atletik yapısına, öğretmelerine ve popüler olmayan diğer arkadaşlarına karşı nazik olmasına hayranlık duyardı. Ve Onun giyim tarzına. Renk körü ya da serseri gibi giyinmezdi. Boyu birkaç santim daha uzayıp, saç düzeltici ürünleri keşfettiği zaman bile ondan hoşlanmaktan asla vazgeçmedi. En son okul yılında, çalışma odasında James freed'e kasıtlı olmadan Sean'dan hoşlandığını fısıldamıştı. Üç dönem sonra Colleen Rink ona o gece futbol maçından sonra Sean'un kendisini cep telefonundan arayacağını söylemişti. Birçok şeyde olduğu gibi Hanna, Alison'nın buna şahitlik edememesine çok sinirleniyordu.

Yedi aydır beraberdiler ve Hanna kendisini Sean'a her zamankinden daha fazla âşık hissediyordu. Bunu henüz Ona söylememişti–yıllardır içinde saklıyordu–ama şimdi Sean'un da onu sevdiğini rahatlıkla söyleyebilirdi. Ve aşkı anlatmanın en iyi yolu seks değil miydi?

Bu nedenle bakirelik yemini bir anlam ifade etmiyordu. Sözünona bunun Sean'un ailesinin dinine aşırı bağlı olmasıyla da alâkası yoktu, bu Hanna'nın erkeklere ilgili önyargılı düşünce tarzına karşı olmasıyla alâkalı idi. Eski haline aldırmayıp Hanna kendini geliştirdi: Koyu kahve saçları, biçimli ve pürüzsüz bir–sivilcesiz–tene sahip ve çok güzeldi. Kim ona çaresizce âşık olmazdı ki? Bazen, Sean eğer bir eşcinsel olsaydı–bir sürü hoş kıyafeti vardı–ya da cinsel birleşme korkusu olsaydı ne olurdu diye dü-

şünürdü.

Hanna, Pinscher cinsi minyatür av köpeği Dot'ın kanepeye zıplamasını söyledi. "Bugün özledin mi beni?" Dot onun elini yalarken sordu. Hanna köpeğinin kendisi ile büyük Prada çantasının içinde okula gelebilmesi için dilekçe yazmıştı–Beverly Hills teki tüm kızlar bunu yapıyordu–ama Rosewood buna izin vermedi. Ayrılık duygusunu bastırması için Hanna paranın alabileceği en güzel Gucci marka köpek yatağını aldı ona ve gün içinde odasındaki televizyonu, QVC kanalını açarak öylece bırakırdı.

Açık topuklu ayakkabıları ve özel dikim takımı hâlâ üzerinde olan annesi uzun adımlarla oturma odasına girdi.

"Suşi aldım" dedi Bayan Marin.

Hanna bakıp "Toro Rolls mu?"

"Bilmiyorum, çok çeşit aldım."

Hanna annesinin diz üstü bilgisayarını ve titreyen Lg telefonunu alıp geniş adımlarla mutfağa girdi.

"Gene ne var?" diye yükses sesle annesi telefona cevap verdi.

Dot'ın tık tık pati sesleri Hannayı takip etti. Çantanın içini araştırdıktan sonra önüne, sarıkuyruk sashimi, bir yılan balığı rulosu ve küçük bir kâse miso çorbası çıkarıp koydu.

"İyi, ben müşteriyle bu sabah konuştum" diye devam etti annesi. "Memnunlar o halde."

Hanna lezzetli görünen sarıkuyruk rulosuna soya sosu sürdü.

Annesi Philly deki McManus & Tate reklam firmasında ikinci yetkili kişiydi ve firmadaki ilk kadın başkan olmak onun başarısı idi.

Son derece hırslı ve başarılı olmasının yanı sıra Bayan Marin, Rosewood daki hemen hemen tüm erkeklerin arzulayacağı alımlı türden bir kadındı. Uzun kızılımsı, altın sarısı saçları, pürüzsüz bir cildi ve günlük Vinyasa yoga dersleri sağ olsun, inanılmaz kıvrak bir vücuda sahipti.

Hanna annesinin mükemmel olmadığını biliyordu ama hâlâ neden babası ile dört yıl önce boşandıklarını anlayamıyordu veya neden babasının hemen ardından Annapolis'ten, Isabel adında sıradan görünüşlü bir acil servis hemşiresi ile çıkmaya başlamasını. Kalitesini düşürmesi demekti bu.

Isabel'in ergen bir kızı vardı ve Bayan Marin eğer Hanna onu görse seveceğini söylemişti. Boşanmadan birkaç ay sonra babası Hanna'yı Annapolis'e hafta sonu için davet etmişti. Sözde üvey kardeşi ile tanışacağından gergin olan Hanna, Alison'nın da onunla birlikte gelmesini istemişti.

"Endişelenme Hanna" demişti Alison. "Kate denen kız kimse onun üstesinden geliriz." Hanna ona ikna olmamış bir şekilde bakarken Alison, kendi için söylediği sözü ona tekrarlamıştı: "Ben Alison'ım ve muhteşemim!" Şimdi ise bu söz hemen hemen aptalca geliyordu kulağa ama, o zamanlar Hanna kendisine böyle güven duymanın nasıl bir şey olduğunu sadece hayal edebilirdi. Oraya Alison ile beraber gitmek bir çeşit kendini güvende hissetmek demekti, babasının ondan uzaklaşmak istediği başarısız biri değildi.

Ama o gün bir enkaz gibi geçmişti. Kate, Hanna'nın o güne kadar tanıştığı en hoş kızdı ve babası Kate'in önünde onu domuz diye çağırmıştı ama çabucak bundan vazgeçip bir şaka olduğunu söylemişti. Bu Hanna'nın babasını en son gördüğü... Ve ilk kez kendini boş verip saldığı zamandı.

Ama Hanna geçmişte olan şeyleri düşünmekten nefret ederdi ve bunu nadiren yapardı. Yanı sıra Hanna annesinin erkek arkadaşlarına da–benim babam olur musun?–gözüyle de bakmıyordu. Hem babası ona annesinin yaptığı gibi gece saat ikiye kadar dışarıda kalmasına ve şarap içmesine izin verir miydi? Sanmam.

Annesi telefonunu kapatıp zümrüt yeşili gözlerini Hanna'ya dikerek "okula bu ayakkabılarla mı gidiyorsun?" diye sordu.

Hanna çiğnemeyi bırakıp "evet" dedi.

Bayan Marin başını yukarı aşağı salladı "yeterince iltifat ettiler mi?"

Hanna mor ayakkabısının nesi olduğuna bakmak için bileğini döndürdü.

Saks mağazalarının güvenliğinden çok korktuğu için aslında onları para verip almıştı. "Evet, yeterince" dedi.

"Ödünç almama izin verir misin?"

"Oh, tabii, eğer isti..."

Telefon yine çaldı ve annesi üzerine atıldı. "Carson, evet. Bende tüm gece seni arıyordum... Orada neler oluyor?"

Hanna saçının kahküllerini üfledi ve yılan balığından Dot'a bir parça verdi. Dot parçayı yere geri

çıkartırken kapı zili çaldı.

Annesi oralı bile olmadı. "Ona bu gece ihtiyaçları var" dedi telefona. "Bu senin projen, gelip sana yardım etmek zorunda mıyım?"

Kapı zili tekrar çaldı. Dot havlamaya başladı ve annesi kapıya bakmaya gitti. "Muhtemelen gene şu izci kızlardır."

İzci kızlar üç günde bir sırayla gelir, akşam yemeği sırasında kurabiye satmaya çalışırlardı. Bu mahalleye dadanmıştılar.

Saniyeler içinde arkasında kahverengi saçlı, yeşil gözlü bir polis memuru ile mutfağa geri döndü. "Bu bey seninle konuşmak istediğini söylüyor." Göğüs cebi üzerindeki altın renkli isimliğinde Wilden yazıyordu.

"Benimle mi?" diyerek Hanna kendini işaret etti.

"Sen Hanna Marin misin?" diye sordu Wilden.

Belindeki telsiz bir ses çıkarttı.

Aniden Hanna onun kim olduğunu hatırladı: Darren Wilden. Kendisi Rosewood da yedinci sınıftayken o son sınıf öğrencisiydi. Darren Wilden diye hatırladı, iddialara göre sözde tüm dalış takımındaki kızlarla yatmış ve okul müdürünün klasik Ducati marka motosikletini çaldığı için neredeyse okuldan atılacak duruma gelmişti. Ama bu polis kesinlikle oydu–dört yıldır onları görmüyor olsa bile bu yeşil gözleri unutmak öyle kolay değildi. Hanna onun Monanın, ona şaka olsun diye gönderdiği bir striptizci olmasını umdu.

"Konu nedir?" diye sordu Bayan Marin arkada kalan cep telefonuna bakarak. "akşam yemeğimizi

neden bölüyorsunuz?"

"Tiffany mağazasından bir telefon aldık" dedi Wilden.

"Ellerinde senin mağazalarından bazı şeyleri aşırırken çekimliş kamera kayıtların var. Binanın diğer yerlerinde ki kameralar seni arabana kadar izledi ve bizde plakandan sana ulaştık."

Hanna tırnaklarıyla avuç içini çimdiklemeye başladı, bunu kontrol dışına çıktığında hep yapardı.

"Hanna bunu yapmaz" diye yükses sesle karşı çıktı Bayan Marin. "Değil mi Hanna?"

Hanna cevap vermek için ağzını açsada tek bir kelime bile söyleyemedi. Kalbi neredeyse kaburga kemiklerine vuracakmış gibi atıyordu.

"Bak" Wilden kollarını göğsünün üzerinde birbirine kenetledi.

Hanna'nın gözü onun belindeki silahına ilişti. Oyuncak gibi duruyordu. "Senin benimle birlikte karakola kadar gelmeni istiyorum. Belki yanılmışızdır."

"Yanıldığınıza eminim!" dedi Bayan Marin. Çantasıyla takım olan Fendi marka cüzdanını çekip çıkardı. "Bizi akşam yemeğimizi yemek için rahat bırakmanızın karşılığı nedir?"

"Efendim, lütfen" dedi Wilden sinirli bir şekilde. "Sadece benimle birlikte gelmenizi istiyorum, tamam mı? Tüm gecenizi almayacak, sizi temin ederim."

Gene o seksi gülüşüyle gülümsedi Wilden, muhtemelen böyle gülümsemesiydi onun Rosewood'dan kovulmasını önleyen.

"Pekâlâ" dedi Hanna'nın annesi. O ve Wilden

uzun bir süre birbirlerine baktılar "izin ver çantamı alıp geleyim."

Wilden Hanna'ya döndü "seni kelepçelemek zorundayım."

Hanna'nın nefesi kesildi. "Kelepçe mi?" Tamam, işte bu aptalcaydı. Kulağa gerçek gelmiyordu, sanki altı yaşındaki komşu ikizlerinin birbirine söylemesi gibiydi. Ama Wilden gerçek çelik kelepçeler çıkardı ve onları bileğine geçirdi. Hanna Wilden'nın ellerinin titrediğinin farkına varmamasını umdu.

Eğer Wilden onu bir sandalye ye kelepçeleyip, yetmişlerden "sıcak şeyler" adlı parçayı çalıp striptiz yapsaydı müthiş olurdu. Ama öyle değildi.

Polis merkezi Rosewood daki diğer belediye binaları gibi yanmış kahve ve eskimiş ağaç kokuyordu, bina eski bir demir yolları baronu konağıydı. Etrafı telaşlı polislerle doluydu, telefonlara bakıyor, form dolduruyor ve tekerlekli sandalyeleriyle sağa sola kayıp duruyorlardı. Tam olmasa da Hana Mona'yı da burada annesinin kollarından daha uzun ve bol dökümlü Dior elbisesiyle görmeyi bekliyordu. Ama bekleme bankının boş olmasına bakılırsa Mona yakalanmamıştı. Bayan Marin onun yanında dimdik oturdu. Hanna kendini iğrenç hissetti; annesi genelde müşfikti, ama ya şimdi? Hanna daha önce hiç merkeze götürülmemişti.

Sonra annesi ona doğru eğildi ve sessizce " mağazadan çaldığın neydi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye kabullenmedi Hanna.

"Kolunda ki bileziği diyorum."

Hanna aşağıya baktı. *Harika bir bu eksikti.* Onu çıkartmayı unutmuştu; bilezik kolunda ben buradayım diye bağırıyordu. Bileziği elbise kolunun altına görünmeyen yere doğru kaydırdı. Kulaklarındaki küpeleri hissetti, evet, bugün onları da takmıştı. Ne aptallık!

"Onu bana ver" diye fısıldadı annesi.

"Ne?" diye Hanna afalladı. Bayan Marin avucunu açtı "ver onu bana, ben hallederim."

Hanna isteksizce annesinin bileziğin kilidini açıp onun bileğinden almasına izin verdi. Sonra Hanna hemen küpeleri de çıkarıp annesine verdi. Bayan Marin hiç renk vermedi. Hiçbir şey olmuyormuş gibi rahatça takıları çantasına attı ve ellerini çantanın metal kopçası üzerinde tuttu.

Mağazada Hanna'ya bileziği tanıtan sarışın odaya girdi. Ellerinde kelepçe üzgün bir şekilde sırada oturan Hanna'yı görür görmez "evet bu O" dedi.

Darren Wilden, Hanna'ya ters ters baktı ve annesi ayağa kalkıp "sanırım bir yanlış anlama oldu" diyerek Wilden'ın masasına doğru ilerledi. "Ben evdeyken sizi yanlış anladım. O gün ben Hanna ile birlikteydim. Biz bunları satın aldık, hatta faturası evde duruyor" dedi.

Tiffany'de çalışan kız duyduklarına inanamayarak gözlerini kıstı. "Bana yalancı mı diyorsunuz yani?"

"Hayır" dedi Bayan Marin nazik bir şekilde, "sadece yanıldığınızı düşünüyorum."

Ne yapmaya çalışıyordu? Hanna'nın bedenini sıkıntılı, rahtsız edici bir suçluluk duygusu sardı.

"Peki, kamera kayıtlarını nasıl açıklıyorsunuz?" diye sordu Wilden.

Annesi duraksadı. Hanna annesinin boynunda bir titreme gördü. Tam onu durdurmayı düşünürken, annesi çantasından çalıntı malları çıkarttı. "Bu tamamen benim suçum, Hanna'nın değil" dedi.

Bayan Marin tekrar Wilden'a döndü. "Hanna ve ben bunun hakkında tartışmıştık ve ben ona bunları alması için izin vermeyerek onu bu yola itmiş oldum. Bir daha asla yapmayacak. Sizi bu konuda temin ederim."

Hanna baka kaldı. Bırak ne alıp alamayacağı konusunda bir kez bile tartışmayı, Tiffany hakkında hiçbir şey konuşmamışlardı bile.

Wilden hayır der gibi başını iki yana salladı. "Efendim sanırım kızınızın biraz zorunlu halk hizmeti yapması gerekecek. Genelde bu tip suçlara verilen ceza budur."

Bayan Marin masum görünecek bir şekilde göz kırptı. "Bu seferlik bunu görmezden gelemez miyiz? Lütfen?"

Wilden uzun bir süre ona baktı ve ağız ucuyla sinsice güldü. "Oturun lütfen, bakalım ne yapabilirim" dedi sonunda.

Hanna annesi ile göz göze gelmemeye çalıştı. Wilden masasına eğildi. Simpson çizgi filmindeki şef Wiggum gibi görünüyordu. Doldurduğu form sayfalarını çevirmek için işaret parmağını yaladı. Hanna irkildi. Ne tür formlardı bunlar? Bu tür suçlar yerel gazetelerde çıkmıyor muydu? Bu kötüydü. Çok kötü.

Hanna gergin bir şekilde ayağını sallıyordu. Aniden nane şekeri veya ceviz içi yemek için şiddetli bir istek duydu. Hatta Wilden'nın masasında duran biftekli krakerler bile olurdu.

Gözünün önüne getirebiliyordu: Herkes bu olayı öğrenebilir ve aniden hiç arkadaşsız, hatta erkek arkadaşsız kalabilirdi. Dahası geçirdiği evrim geriye dönebilir, gene yedinci sınıfta olduğu gibi aptal olabilirdi. Sabah kalktığında saçlarını berbat görünümlü ve eskisi gibi kahverengi bulabilir, dişleri de çarpık haline geri dönebilir, hiçbir kotunun içine sığamıyor olabilirdi. Gerisi kendiliğinden gelirdi zaten. Yani, hayatının geri kalanını eskiden olduğu gibi tombul, çirkin, zavallı ve dikkate alınmayan biri olarak geçirebilirdi.

"Yanımda krem var, eğer bunlar bileklerini zedeliyorsa" dedi Byan Marin kelepçeleri işaret ederek ve çantasını eşele-meye başladı.

"Ben iyiyim" dedi Hanna hayal dünyasından uyanıp şimdiki zamana dönerek. İç geçirdi ve cebinden telefonunu çıkarttı. Elleri kelepçeli olduğu için bunu yaparken zorlandı. Ama bu cumartesi Sean'u eve gelmesi için ikna etmek istiyordu. Ansızın bunu gerçekten çok istediğini fark etti. Ekrana boş gözlerle bakarken bir mesaj belirdi ve mesajı açtı.

Hey Hanna.

Hapishane yemekleri seni şişmanlattığında Sean'nun ne diyeceğini biliyor musun?

Olamaz! –A.

Odanın içinde birisinin onu görmüş olabileceği düşüncesiyle korkmuş bir şekilde ayağa fırladı. Ama

kimse onu izlemiyordu. Gözlerini kapatıp, polis arabası evlerindeyken bunu kimin görmüş olabileceğini düşünmeye çalıştı.

Wilden yazmayı bırakıp başını ona doğru kaldırdı. "İyi misin?" diye sordu.

"Oh… Evet, iyiyim" dedi Hanna. Yavaşça tekrar oturdu. *Olamaz?* Lanet olsun bu da ne demekti? Mesajın nereden geldiğini tekrar kontrol etti ama sadece harf ve rakamlardan başka bir şey yoktu.

"Hanna" diye yavaşça ona seslendi Bayan Marin "kimsenin bunu bilmesi gerekmiyor" dedi.

Hanna göz kırparak "oh, evet, aynı fikirdeyim" dedi.

"İyi."

Hanna zorlukla yutkundu. *Ama… Biri biliyordu!*

puar

9

TİPİK BİR ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN KONUŞMASI DEĞİL

Çarşamba sabahıydı, Aria'nın babası Byron Subaru marka otomobilinin camını indirip sola dönüş yapacağını göstermek üzere kolunu camdan dışarıya çıkarttı. Çünkü geçen gece arabanın sinyalleri bozulmuştu, Aria ve Mike'ın okullarının ikinci günüydü ve onları bıraktıktan sonra arabayı servise götürecekti. "Tekrar Amerika'ya dönmekten mutlu musunuz?" diye sordu Byron.

Arka koltukta Aria'nın yanında oturan Mike sırıttı. "Amerika adamı dağıtır" dedi ve portatif PlayStation'nun küçük düğmelerine deli gibi basmaya de-

vam etti. Makineden osuruk sesini andıran bir ses geldi ve Mike yumruğunun birisini yenmiş gibi havaya salladı.

Babası tek şerit taş köprüden giderken gülümsedi ve yanlarından geçen bir komşusunu el sallayarak selamladı.

"Peki, güzel. Ama neden dağıtır?"

"Dağıtır çünkü Amerika da lekros var" dedi Mike gözlerini oynadığı oyundan ayırmadan. "Ayrıca taş gibi hatunları var ve Prussia Kral alışveriş merkezinde ki Hooters lokantaları.

Aria güldü. Sanki Mike hiç Hooters'a gitmişti de…

Ama… Aman tanrım yoksa gitmiş miydi?

Yeşil alpaka yünlü kazağının içinde titreyip omuzlarını silkti ve camdan dışarıdaki kalın sis tabakasına baktı. Üzerinde "iyi kalite futbolun anası" yazan kırmızı kapşonlu bir tişört olan kadın, yolun karşısında bir sincabı kovalamaya çalışan Alman kurdu köpeğini zapt etmeye çalışıyordu. Köşede iki sarışın son model bebek arabalarıyla durmuş dedikodu yapıyorlardı.

Geçen günkü İngilizce dersini anlatabilecek tek bir kelime vardı: *Felâket!* Ezra'ın "lânet olsun!" demesinden sonra tüm sınıf dönüp ona bakmıştı. Önünde oturan Hanna Marin ona dönüp çok da alçak sesle olmamak üzere "öğretmenle mi yattın?" diye fısıldamıştı. Aria bir an o notu kendisine Hanna'nın yazmış olabileceğini düşündü –Çünkü Pigtunia'yı bilen birkaç kişiden biriydi. Ama bu neden Hanna'nın umurunda olsundu ki?

Ezra–Bay Fitz–hemen gülümsemeyi bırakıp sınıfın önünde küfürlü söz kullandığı için özür dilemişti. Ve "sanırım pantolonumun içine bir arı girdi, beni sokacağını zannettiğim için korkup öyle söyledim" demesi Aria'nın aklında kalmıştı.

Ezra, beş paragraflık dersin ana konusu ve öğretim çizelgesi hakkında konuşmaya başladığında Aria bir türlü konsantre olamamıştı. Pantolonunun içine giren arı kendisiydi çünkü. Onun kurt gibi bakan gözlerine ve harikulade ağzına bakmaktan kendini alamamıştı. Ezra göz ucuyla ona baktığı anda, kalbi iki buçuk saltoluk bir dalış yapıp midesine inmişti.

Ezra onun, oda Ezra için doğru kişiydi, bunu hissedebiliyordu. Ne olmuş öğretmeniyse yani? Bu ilişkiyi yürütmenin bir yolu mutlaka olmalıydı.

Babası Rosewood'un taş girişli kapısında durdurdu arabayı. Aria, öğretmenlerin park yerinde açık mavi klasik bir Wolkswagen Böcek gördü. Bu arabayı Snookers da görmüştü, Ezra'nın arabasıydı. Saatine baktı. Derse on beş dakika vardı.

Mike arabadan dışarıya fırladı. Aria tam kapısını açıp çıkmak üzereyken babası kolunu tutup "bekle bir saniye" dedi.

"Ama ben geç kalıyorum…" dedi geride duran Böceğe bakarak.

"Sadece bir dakika" diyerek radyonun sesini kıstı babası. Aria tekrar koltuğuna oturdu. "Biraz şey görünüyorsun aa…" bileğini ileri geri oynattı belirsizce. "İyi misin?"

Aria bir anlam veremeyerek "ne konuda" dedi.

Babası iç geçirdi. "Yani… Bilmiyorum. Geri

dönmemiz konusunda. Bundan bahsetmedik... Biliyorsun... Kısa sürede."

Aria ceketinin fermuarıyla oynamaya başladı. "Konuşacak ne var ki bunda?"

Byron evden çıkmadan önce sardığı sigarasını ağzına koydu. "Bunun ne kadar zor olduğunu tahmin edemem. Sessiz kalmanın. Ama seni seviyorum. Bunu biliyorsun değil mi?"

Aria tekrar dışarıya otoparka baktı. "Evet, biliyorum" dedi. "Gitmem lâzım, saat üçte görüşürüz."

Babası cevap vermeden Aria arabadan telaş içinde indi. Rosewood daki kötü anıları su yüzüne çıktığı sürece, geçmişini geride bırakıp nasıl İzlandalı Aria olabilirdi ki?

Olay mayıs ayında yedinci sınıftayken olmuştu. Öğretmen müzakeresi için Rosewood Day öğrencileri erken bırakmıştı ve Aria ile Alison yeni çıkan Cd' lere bakmak için Sparrow'a, Hollis kampüsünün müzik mağazasına doğru yola çıkmışlardı. Arka sokaklardan geçerken Aria babasının Kahverengi külüstür Honda Civic'ini boş bir otoparkın uzak köşesinde görmüştü. Bir not bırakmak üzere arabaya doğru gittiklerinde, içinde birinin olduğunu fark ettiler. Aslında iki kişinin. Aria'nın babası ve onun boynunu öpen yirmi yaşlarında bir genç kızın.

Byron tam bu sırada kafasını kaldırıp Aria'yı görmüştü. Daha fazlasını görmek istemediği veya babası yakalayıp onu durdurmadan önce Aria koşarak oradan kaçmıştı. Alison onu eve kadar takip etmiş ama Aria yalnız kalmak istediğini söylediğinde buna karşı çıkmamıştı.

Ertesi gece babası durumu açıklamak için Aria'nın odasına gelmişti. Göründüğü gibi değil demişti. Ama Aria aptal değildi. Babası her sene öğrencileri daha iyi tanıma amacıyla evlerine çağırıp kokteyl verirdi ve o kızı daha önceden birçok kez görmüştü. Adının Meredith olduğunu hatırladı Aria, çünkü Meredith çakırkeyf olmuş ve adını mıknatıslı harflerle buzdolabının üzerine yazmıştı. Meredith giderken diğer öğrencilerin yaptığı gibi babasının elini sıkmak yerine onun yanağına cilveli bir öpücük kondurmuştu.

Byron, Aria'a annesine söylememesi için yalvarmıştı. Ona bir daha olmayacağına dair söz vermişti. Aria ona güvenmeye karar vermiş ve bu sırrı saklamıştı. Babasının asla söylememesine rağmen, Aria onun ücretli yıllık iznini Meredith ile geçirmek için aldığına inanıyordu.

Bu konuyu bir daha aklına getirmemek için kendine söz vermiştin, diye düşündü Aria omzunun üzerinden babasına bakarak. Babası eliyle sinyal verip yola döndü.

Aria fakülte kanadının dar koridoruna girdi. Ezra'nın Ofisi holün sonunda, hoş bir pencerenin altında duran bankın yanındaydı. Kapının girişinde durdu ve onun bilgisayara bir şeyler yazmasını seyretti.

Sonunda kapıya vurdu. Ezra onu karşısında görünce mavi gözlerini ayırdı. Beyaz düğmeli gömleği üzerinde Rosewood blazeri, yeşil kadife pantolonu içinde çok hoş görünüyordu. Ağız köşeleri kıvrılarak utangaç bir şekilde hafifçe gülümsedi.

"Hey" dedi.

Aria, tereddütle kapıda durarak "seninle konuşabilir miyim?" dedi. Sesi tiz çıkmıştı.

Ezra duraksadı ve gözünün önüne gelen bir tutam saçı düzeltti. Sol serçe parmağında ki yara bandı Aria'nın gözüne çarptı. "tabii ki" dedi yumuşakça "İçeri gel."

İçeriye girip kapıyı kapattı. Geniş ağır bir tahta masa, iki katlanabilen sandalye ve bir bilgisayar dışında ofis boş sayılırdı.

"Şey…" dedi Aria "selam."

"Selam" dedi yine Ezra sırıtarak. Gözlerini aşağıya eğip Rosewood Day kupasından bir yudum kahve içti ve "dinle" diye söze başladı.

"Geçen gün" dedi aynı anda Aria. İkisi birden güldüler.

"Önce bayanlar" dedi Ezra gülerek.

Aria düz siyah atkuyruğu saçlarının altından ensesini kaşıdı. "Ben…Şey… Bizim hakkımızda konuşmak istemiştim."

Ezra anladım edasıyla başını salladı ama bir şey söylemedi.

Aria sandalyesinde kıpırdandı. "Şey, sanırım senin… Öğrencin olmam biraz şok edici bir gelişme oldu, şeyden sonra… Aaa… Biliyorsun, Snookers'tan sonra. Ama senin için sorun yoksa benim için de yok."

Ezra kahve kupasını avuçlarının içine aldı. Aria duvar saatinin saniyeleri tıklamasını dinledi. "Ben… Ben bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" dedi nazikçe. "Bana yaşının daha büyük olduğunu söyledin."

Aria güldü, onun ne kadar ciddi olduğundan emin olamadı. "Ben sana hiç kaç yaşında olduğumu söylemedim ki" diyerek gözlerini aşağı eğdi "Bunu şimdi az önce sen söyledin."

"Evet, ama yaşından büyük gibi davranmamalıydın" di-e cevapladı Ezra.

"Herkes yaşı konusunda yalan söyler" dedi Aria sessizce.

Ezra elini saçlarının arasına daldırdı "Ama… Sen…"

Gözleri onun ki ile buluştu ve iç çekti. "Bak ben… Bence sen harikuladesin Aria. Gerçekten. Seninle o barda tanıştım ve… Vay bu da ne böyle? Diye düşündüm. Şimdiye kadar tanıştığım kızlara hiç benzemiyor."

Aria yere baktı, bu sözlerden dolayı kendini hem çok hoş ama aynı zamanda da üzgün hissetti. Ezra masanın üzerinden elini onunkinin üzerine koydu – ılık, kuru ve teselli edici idi– ama çabucak geri çekti. "Ama bu şey anlamına gelmiyor, biliyorsun değil mi? Çünkü sen benim öğrencimsin. Başıma bir sürü iş açılabilir. Başımın belaya girmesini istemezsin değil mi?"

"Kimse öğrenemez" dedi Aria baygın bir şekilde. Gerçi geçen gün gelen şu tuhaf mesajı düşünmeden edemiyordu ve belki birisi zaten her şeyi biliyordu.

Ezra uzun süre cevap vermekte zorlandı. Bu Aria'da, onun fikrini değiştirdiği izlenimini yarattı. Umutla ona baktı.

"Üzgünüm Aria" dedi sonunda "ama sanırım

artık gitmelisin."

Aria yanaklarının yandığını hisseti ve ayağa kalktı. "Tabii ki." Ellerini sandalyenin üzerine yasladı, sanki kızgın kor halinde ki kömür topları içinde zıplayıp duruyordu.

"Sınıfta görüşürüz" diye fısıldadı Ezra.

Aria kapıyı yavaşça kapadı. Koridorda öğretmenler onun etrafından derslerine yetişmek için koşuşturarak geçti. Onların arasından geçerek dolabına gitmeye karar verdi. Biraz hava almaya ihtiyacı vardı.

Dışarıda Aria tanıdık bir kahkaha duydu. Bir saniye donup kaldı. Her yerde Alison'ı düşünmekten ne zaman vazgeçecekti? Taş yoldan yürümek yerine çimlerin üzerinden geçti, yoldan yürümek zorunda değildi. Sabah sisi o kadar yoğundu ki Aria bacaklarını bile zor görebiliyordu. Ayak izleri yumuşak çimin üzerinde hemen kayboluyorlardı.

İyi diye düşündü. Bu tamamen ortadan kaybolmak için uygun bir zaman.

puar

10

BEKÂR KIZLAR DAHA ÇOK EĞLENİR

Öğleden sonra Emily, öğrencilere ayrılmış otoparka durup düşünceler içinde kaybolmuştu, taa ki biri ellerini onun gözlerinin önünde sallayana dek. Emily korkup sıçradı.

"Hey sakin ol! Sadece benim!"

Emily döndü ve kendisini rahatlatan bir nefes aldı. Gelen Maya idi. Emily dün aldığı tuhaf nottan beri huzursuz ve paranoyak olmuştu. Tam arabayı açmak ve–Annesi dikkatli kullanacağı ve okula vardıklarında ona telefon edecekleri koşuluyla o ve Carolyn'e arabayı vermişti–yüzme çantasını almak

üzereydi.

"Pardon" dedi Emily "düşündüm ki... Boş ver."

"Bugün seni yakalayamadım" dedi Maya gülümseyerek.

"Bende" dedi Emily de ona gülerek. Bu sabah Maya'yı arabayla okula gelirken almak için aramıştı ama annesi Maya'nın evden çıktığını söylemişti. "Nasılsın bari?"

"Şey, daha iyi olabilirdim." Maya bugün o harikulade parlak siyah saçlarını, pembe kelebek şeklinde bir tokayla yüzü görünecek bir şekilde toplamıştı.

"Sahi mi?" dedi Emily başını eğerek.

Maya dudaklarını büzdü ve Oakly marka sandallarından ayağının birini çıkarttı. Başparmağının yanında ki parmağı, başparmağından uzundu, aynen Emily'nin ki gibi. "Eğer şuan benimle birlikte bir yere gitmek istersen daha mutlu olurdum."

"Ama yüzmem var" dedi Emily, tekrar Eeyore'un sesini kulakların da duyarak.

Maya onun elini tuttu ve salladı "ya eğer sana gideceğimiz yerde de yüzebileceğini söylersem?"

Emily gözlerini kıstı "ne demek istiyorsun?"

"Bana güvenmelisin."

Hanna, Spencer ve Aria ile her ne kadar yakın arkadaş olsa da Emily'nin en güzel anıları Alison ile paylaştıklarıydı. Eskiden, büyük kar pantolonlarını giyip tepeden aşağıya kaydıkları zamanlar, kendilerine uygun erkek arkadaş profili hakkında konuştukları veya altıncı sınıfta ki Jenna olayı yüzünden ağladıkları gibi. Sadece ikisi yalnız oldukları zaman

Emily Alison'nın o kadar da mükemmel olmadığını görürdü–ama her nasılsa bu aslında onu daha mükemmel yapardı–ve Emily, kendisi gibi davranabileceğini hissederdi. Günler, aylar, yıllar boyu görünen oydu ki Emily kendisi olmamıştı. Bunu şimdi fark etmişti ve Maya ile beraber kendisini, tekrar kendi gibi hissedebilirdi. Beraber zaman geçirebileceği iyi bir arkadaşı olmasını özlemişti.

Şuan, Ben ve diğer tüm arkadaşları birbirlerinin kıçına ıslak havlularla vurarak, şakalaşıp üzerlerini değiştiriyor olmalıydı. Koç Lauren, antrenman da yapılacakları tahtaya yazıyor ve tahsis edilen gereçleri, şamandıraları ve paletleri çıkarıyor olmalıydı. Ve takımda ki kızlar tüm devrelerin aynı anda olmasından dolayı şikâyet ediyor olmalıydılar. Bir antrenmanı daha kaçırmaya cesaret edebilir miydi acaba?

Emily balık şeklinde ki anahtarlığının plastik zincirini sıktı. "Sanırım Carolyn'e birisinden İspanyolca özel ders aldığımı söyleyebilirim" diye mırıldandı. Emily, Carolyn'nin buna inanmayacağını biliyordu ama Onu ele vermeyeceğini de biliyordu.

Kimse var mı diye üç kez otopark'ı kontrol ettikten sonra Emily güldü ve arabayı açtı.

"Pekâlâ, hadi gidelim."

"Erkek kardeşim ve ben bu yeri hafta sonu fark ettik" dedi Maya, Emily çakıl park yerine park ederken.

Emily arabadan çıktı ve gerindi. "Ben burayı unutmuşum." Derin bir çayın boyunca beş mil uzanan Marwyn patikasındaydılar. O ve arkadaşları bi-

sikletleriyle hep buraya gelirlerdi–Alison ve Spencer deli gibi birbirleri ile yarışır genelde berabere kalırlardı–ve yüzme alanında Butterfingers cips ve Diet kola içmek için mola verirlerdi.

Çamurlu bir yamaçtan yukarı Maya'yı takip etti. Maya onun kolunu tuttu. "Oh, sana söylemeyi unuttum, annem senin annenin dün biz okuldayken bize uğradığını söyledi. Kek de getirmiş."

"Gerçekten mi?" dedi Emily şaşırarak. Annesinin neden kendisine akşam yemeğinde bundan söz etmediğini merak etti.

"Kek çok lezzetliydi. Erkek kardeşim ve ben geçen akşam hepsini silip süpürdük!"

Toprak bir yola geldiler. Meşelerin gölgesi onları güneşten koruyordu. Hava temiz ve ağaç kokuyor ve on derece daha serin hissettiriyordu kendini.

"Hâlâ gelmedik mi?" Maya onun elini tuttu ve küçük taş köprüye inmesine yardım etti. Çay altı metre aşağıda ve genişti. Ilık su akşam güneşi altında parıldıyordu. Maya taş köprünün kenarına çıktı, pembe bir takım olan sutyen ve iç çamaşırı üzerinde kalana dek soyundu. Onları yere yığdı ve Emily'e dil çıkartıp suya atladı.

"Bekle" diye köprünün kenarına koştu Emily. Maya buranın ne kadar derin olduğunu biliyor muydu? *Bir Missisipi, iki Missisipi* diye saydı ve sonra Onun suya girerken çıkarttığı sesi duyabildi.

Mayanın başı suyun yüzeyinde belirdi tekrar. "Sana söylemiştim, burada da yüzebilirsin! Hadi soyun sende!"

Emily Maya'nın yerde yığılı elbiselerine baktı.

İnsanların önünde soyunmaktan gerçekten nefret ederdi–her gün gördüğü yüzme takımında ki diğer kızların bile. Yavaşça pileli Rosewood eteğini çıkarttı, Maya'nın onun adaleli çıplak baldırlarını görmemesi için bacaklarını birbiri etrafına doladı ve üniformasının altına giydiği bluz şeklinde ki sutyeninin üzerinde tutmaya karar verdi. Köprünün kenarından Çay'a baktı ve uca doğru eğilerek atladı. Bir an sonra vücudu suyla kucaklaştı. Su çamur nedeniyle yoğun, ılık ve hoşnut ediciydi, havuz gibi soğuk ve temiz değildi. Üzerindeki sutyenin içine havayla birlikte dolan su pof diye ses çıkarttı.

"Burası sauna gibi" dedi Maya.

"Evet" dedi Emily bir yandan Maya'nın durduğu daha sığ bölgeye yüzerek. Emily Maya'nın sutyeninin altında ki meme uçlarını görebildiğini fark edince bakışlarını çevirdi.

"California'dayken Justin'le sürekli kayalıklardan atlamaya giderdik" dedi Maya. "Kayanın tepesine çıkar ve atlamadan önce neredeyse on dakika öylece kalırdı orda. Senin atlamak için bir an bile duraksamaman hoşuma gitti."

Emily suyun üzerinde sırt üstü yattı ve gülümsedi. Maya'nın iltifatlarından hoşlanmaması elinde değildi, bu iltifatlardan sanki peynirli kek yermiş gibi haz alıyordu.

Maya elleri ile Emily'e su sıçrattı. Suyun birazı tam ağzının içine gitti, yapışkan ve neredeyse metalik bir tadı vardı, klorlu havuz suyu gibi değildi. "Sanırım Justin ve ben ayrılacağız" dedi Maya.

Emily daha kıyıya yüzdü ve ayakları üzerinde

durdu. "Geçekten mi? Neden?"

"Evet. Birbirimizden uzakta olmak çok stresli bir durum. Beni neredeyse her gün arıyor. Geleli sadece birkaç gün oldu ve daha şimdiden bana iki mektup gönderdi!"

"Öyle mi?" dedi Emily bulanık suyun üzerinde elini kaydırarak. Sonra birden aklı bir şeye takıldı ve Maya'ya döndü. "Sen dün… Benim yüzme dolabıma bir not bıraktın mı hiç?"

Maya kaşlarını çattı. "Nasıl, okuldan sonra mı? Hayır… Sen beni eve kadar getirmiştin hatırlamıyor musun?"

"Doğru." Notu gerçekten Maya'nın yazmış olduğunu düşünmüyordu ama eğer o yazmış olsaydı işler çok daha kolay olacaktı.

"Notta ne yazıyordu?"

Emily başını salladı. "Boş ver. Önemli bir şey değildi" dedi boğazını temizleyerek. "Aslında ben de erkek arkadaşımdan ayrılabilirim."

Ohh. Emily ağzından böyle bir şey çıktığına inanamadı.

"Gerçekten mi?" dedi Maya.

Emily gözlerini kırparak üzerindeki suyu attı. "Bilmiyorum, belki" dedi.

Maya kollarını başının arkasına doğru gererek esnetti ve Emily'in gözü Maya'nın bileğindeki yara izine ilişti tekrar. Gözlerini kaçırdı. "İyi, geyiği becer o zaman" dedi Maya.

Emily gülümsedi. "Ne?"

"Bu bazen söylediğim bir şeydir" dedi Maya. "Salla gitsin!" anlamında. Döndü ve omuzlarını silkti

"sanırım aptalca bir lâf."

"Hayır, hoşuma gitti" dedi Emily. " Geyiği becer" diye kıkırdadı. Küfür etmek daima eğlenceliydi onun için–sanki annesi on kilometre öteden mutfakta onu duyabilecekmiş gibi.

"Aslında gerçekten erkek arkadaşından tamamen ayrılmalısın" dedi Maya "neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü bu ikimizin de bekâr olabileceği anlamına geliyor."

"Ve buda…?" diye sordu Emily. Orman çok sessiz ve sakindi.

Maya ona daha da yaklaştı. "Ve buda… Biz… Eğlenebiliriz demek!" dedi ve Emily'nin omzuna bastırarak onu suya batırdı.

"Hey!" diye ciyakladı Emily. Omzundaki kollarını suya doğru çekerek Maya'yı geriye doğru itti ve kocaman bir dalga oluşturdu. Sonra Maya'yı bacağından yakaladı ve ayağının altını gıdıklamaya başladı.

"İmdat!" diye haykırdı Maya. "Ayaklarım olmaz, oradan çok gıdıklanırım!"

"Zayıf noktanı buldum!" dedi Emily sevinçle bağırarak, Maya'yı şelalenin altına sokmaya çalışıyordu. Maya ayağını kurtarmayı başardı ve arkasından Emily'nin omuzlarının üzerine atladı. Ellerini yanlardan onun karnına götürüp gıdıkladı. Emily tekrar ciyakladı. Sonunda Maya'yı kayalıklardaki bir mağaranın içine itmeyi başardı.

"Umarım burada yarasalar yoktur!" diye bağırdı Maya. Güneş ışıkları küçük mağaradaki ufak delik-

lerden geçip Maya'nın sırılsıklam başının üzerinde hale gibi parlıyordu.

"İçeriye gelmelisin" dedi Maya ona elini uzatarak.

Emily onun yanında mağaranın düz ve serin duvarlarına doğru geldi. Nefesi dar duvarlar arasında yankı buluyordu. Birbirlerine bakıp sırıttılar.

Emily dudağını ısırdı. Bu arkadaşlık adına harika bir andı ve onun kendini biraz melankolik ve nostaljik hissetmesine neden oldu. Maya'nın gözleri endişe ile baktı "sorun ne?" diye sordu.

Emily derin bir nefes aldı. "Şey... Evinde daha önce yaşayan kızın kim olduğunu biliyor musun? Alison?"

"Evet."

"O kayboldu. Yedinci sınıftan hemen sonra. Ve bir daha bulunamadı."

Maya hafifçe ürperdi. "Bunun hakkında bir şeyler duymuştum" dedi.

Emily kollarını vücuduna doladı, oda üşümeye başlamıştı. "Gerçekten yakın arkadaştık."

Maya Emily'e yaklaştı ve kolunu ona doladı "bunu fark etmemiştim."

"Evet" dedi Emily çenesi takırdayarak. "Sadece bilmeni istedim."

"Teşekkürler."

Birkaç uzun dakika böylece birbirlerine sarılarak kaldılar. Sonra Maya geri çekildi. "Sana biraz önce yalan söyledim. Neden Justin'le ayrılmak istediğim konusunda."

Emily merakla bir kaşını havaya kaldırdı.

"Ben... Ben erkeklerden hoşlandığımdan emin değilim" dedi Maya sessizce. "Bu tuhaf. Çünkü onların şirin olduğunu düşünüyorum ama onlarla yalnız kaldığımda, onlarla ol-mak istemiyorum. Bunun yerine daha çok kendim gibi olan birisiyle olmayı yeğliyorum" dedi manalı bir gülümsemeyle. "*Biliyorsun*, değil mi?"

Emily ellerini yüzüne ve oradan da saçlarına götürdü. Aniden Maya'nın bakışlarını çok yakınında hissetti. "Ben..." diye söze başladı. Hayır *bilmiyordu.*

Üst taraftaki çalılar hareket etti. Emily ürktü. Annesi onun buraya gelmesinden nefret ederdi–o gibi yerlerde adam kaçıran insanların ve katillerin saklandığını söylerdi. Ortalık bir an sessiz oldu ama sonra bir kuş sürüsü gökyüzüne doğru kanat çırparak bu sessizliği bozdu. Emily kendisini kayanın arkasına doğru geriye yasladı. Biri onları gözetliyor muydu? Bu gülen de kimdi? Bu gülüş tanıdık geliyordu. Emily derin nefesini duydu, kollarında ki tüyler diken diken oldu ve mağaradan dışarıya baktı.

Sadece bir grup oğlandı. Aniden, ellerinde ki sopaları kılıç gibi kullanarak Çay'a doğru atıldılar. Emily Maya'dan uzaklaştı ve şelaleden dışarı çıktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Maya.

Emily önce Maya'ya sonra da ellerinde ki sopalardan kurtulmuş şimdi de birbirlerine taş atmakta olan oğlanlara baktı. İçlerinden biri eski arkadaşı Aria'nın kardeşi Mike Montgomery idi. En son gördüğünden beri bir hayli büyümüştü. Ama bir dakika, Mike Rosewood'a gitmişti. Acaba onu tanıyabilir

miydi? Emily sudan çıktı ve tepeye doğru telaşla ilerlemeye başladı.

Tekrar Maya'ya dönerek " Carolyn yüzme antrenmanını bitirmeden önce okula geri dönmeliyim" dedi. Eteğini giydi "Elbiselerini sana atmamı ister misin?" diye sordu.

"Olur" dedi Maya şelaleden çıkarak suyun içinde yürüdü, şeffaf külotu üzerine yapışmıştı. Maya karnını veya göğüslerini elleri ile kapamaya bile ihtiyaç duymadan yamacı yavaşça tırmandı. Oğlanlar yaptıkları işi bırakıp ona baktılar.

Hatta ne kadar istemese de Emily bile ona bakmaktan kendini alamadı.

puar

11

TATLI PAPATESTE BOL MİKTARDA- A- VİTAMİNİ VARDIR

Onunkiler. Kesinlikle öyle" Hanna işaret ederek fısıldadı.

"Hayır, çok küçükler!" dedi Mona.

"Ama üst tarafı nasılda kabarmış baksana! Kesinlikle silikon" diye itiraz etti Hanna.

"Sanırın şurada ki kadın kalçasını yaptırmış."

"İğrenç." Diyerek burun kıvırdı Hanna ve kendi harika, yuvarlak ve sıkı kalçasının yerli yerinde hâlâ mükemmel bir şekilde durup durmadığını kontrol etmek için ellerini üzerinde gezdirdi. Çarşamba ak-

şamıydı, Noel Kahn'nın açık hava partisine iki gün vardı. O ve Mona, Mona'nın ailesinin şehir klübünde, Yam'in terasında ki organik kafe de tembel tembel dolaşıyordu. Aşağıda Rosewood'lu birkaç çocuk akşam yemeğinden önce çabuk bir tur golf oynuyordu. Ama Hanna ve Mona değişik bir oyun oynuyordu: Silikon göğüsleri belirlemek. Ya da yapay olan diğer şeyleri, ki etrafta bolca vardı.

"Evet, cerrah çuvallamışa beziyor, sanırım annem onunla tenis oyunuyor, bunu ona soracağım" dedi Mona.

Hanna barda duran otuzlarındaki, peri gibi bir görünüme sahip bir kadının, kürdan gibi vücuduna nazaran fazla nefis duran kıçına şüphe ile baktı.

"Eğer estetik cerrahi yaptırmadan ölürsem gözüm açık gider."

Mona geri vermek zorunda kalmadığı Tiffany bilekliği ile oynayarak "Sence Aria Montgomery de estetik yaptırmış mıdır?"

Hanna ona şaşkın bir şekilde bakarak "Neden?"

"Gerçekten çok zayıf ve sanki onunkiler fazla mükemmel" dedi Mona. "Finlandiya'ya ya da her nereye ise, gitti değil mi? Avrupa'da göğüslerini çok ucuza yaptırabileceğini duymuştum."

"Sahte olduklarını sanmıyorum" dedi Hanna.

"Nereden biliyorsun?"

Hanna ağzındaki kokteyl çubuğunu geveledi. Aria'nın göğüsleri hep vardı. Yedinci sınıfta iken sadece O ve Alison sutyen kullanma ihtiyacı duyardı. Alison her zaman kendi göğüsleri ile böbürlenirdi ama Aria diğerlerinin sutyenlerini yılbaşı süsü bağ-

lar gibi kopçalarken bile kendisininkini daha da genişletmek zorunda kalırdı. "O tip birine benzemiyor demek istiyorum" diye cevapladı Hanna. Mona ile eski arkadaşlarından bahsetmek uygunsuz bir durumdu. Hanna hâlâ diğerleri ve Alison ile birlikte yedinci sınıfta Mona ile nasıl dalga geçtikleri konusunda kötü hissediyordu ama bunu şimdi dile getirmek çok tuhaf geliyordu.

Mona ona baktı. "İyi misin?" Bugün farklı görünüyorsun."

Hanna irkildi "Farklı mı? Nasıl?"

Mona ona aptalca gülümsedi "Vay! Birileri gergin bu gün!"

"Gergin değilim" dedi Hanna hemen. Ama öyleydi: Dün gece polis merkezinde iken ve aldığı mesajdan beri çok tedirgindi. Hatta bu sabah gözleri bile yeşilden çok, donuk bir kahverengi ve kolları rahatsız edici biçimde daha şişkin görünüyordu. İçinde hâlâ kendisini aniden yedinci sınıftaki eski haline tekrar dönecekmiş gibi korkutucu bir his vardı.

Sarışın zürafa gibi uzun bir garson konuşmalarını böldü. "Karar verdiniz mi?"

Mona menüye baktı. "Ben Çin usulü sossuz tavuk salatası alacağım."

Hanna boğazını temizledi "Ben Brüksel lahanalı sossuz yeşil salata ve büyük boy tatlı patates kızartması alacağım. Paket olsun lütfen."

Garson menüleri aldıktan sonra Mona güneş gözlüklerini burnunun ucuna düşürerek "Tatlı patates kızartması?"

"Annem için" diye çabucak yanıtladı Hanna.

"Onlara bayılıyor."

Aşağıda golf sahasında genç yakışıklı bir çocuğun yanında yaşça daha büyük oğlanlar hazır bekliyordu. Dağınık kahverengi saçları... Ve... Bu bir... Rosewood Polis Polosu mu? Oh, olamaz. Evet öyle.

Wilden gözleriyle terası taradı ve Hanna'yı görünce başı ile selamladı. Hanna hemen eğildi.

Mona merakla "Kim bu?" diye sordu.

"Ohh..." diye geveledi Hanna masanın altına saklanmaya çalışarak. Darren Wilden golf oynuyor muydu? Hadi canım. Lisede iken Wilden golf takımındakilerin üzerine yazı tura atan tipte biriydi. Tüm dünya sanki hadi Hanna'ya karşı olalım der gibiydi.

Mona gözlerini kısarak dikkatle baktı. "Dur bir dakika. O bizim okuldan değil mi?" diye sırıttı. "Aman tanrım, bu kız dalış takımında ki adam, Hanna seni küçük sürtük! Seni nereden tanıyor?"

"O..." Hanna duraksadı. Elini belinde ki kemerine götürdü. "Birkaç gün önce Marwyn yolunda koşu yaparken tanıştım. Aynı anda su içmek için çeşmede durmuştuk."

"Güzel" dedi Mona. "Buralarda mı çalışıyor?"

Hanna tekrar duraksadı. Gerçekten bundan bahsetmek istemiyordu.

"Ee... Sanırım polis olduğunu söylemişti" dedi umursamaz görünerek.

"Şaka yapıyorsun değil mi?" Mona mavi deri Hobo çantasından Shu Uemura dudak nemlendiricisini çıkarttı ve hafifçe alt dudağına sürdü. "Bu adam polis takvimine alınacak kadar yakışıklı. Görebiliyorum: Bay Nisan. Hadi bize copunu göstermek istermi diye soralım!"

"Şişşt" diye fısıldadı Hanna.

Salataları geldi. Hanna içinde tatlı patates kızartmasının olduğu strafor kutuyu kenara itti ve sossuz domatesten bir ısırık aldı.

Mona yakınına doğru eğildi "Bahse girerim Onu tavlayabilirsin."

"Kimi?"

"Kimi olacak Bay Nisan'ı tabii ki."

"Hah, Tabii canım ne demezsin."

"Gerçekten. Onu Kahn'nın partisine getirmelisin. Geçen yıl bazı polislerin partiye geldiklerini duydum. Bu yüzden asla yakalanmıyorlar."

Hanna arkasına yaslandı. Kahn partisi bir Rosewood geleneği haline gelmişti. Kahn ailesi yirmi küsür dönümlük arazi üzerinde yaşıyorlardı ve Kahn genç erkekleri–Noel en gençleriydi–her yıl okula dönüş partisi verirlerdi. Gençler ailelerinin bodrumda son derece iyi şekilde stoklanmış likörlerine akın ederlerdi ve her zaman bir skandal olurdu. Geçen yıl Noel en iyi arkadaşı James'i, havalı tabanca ile çıplak kıçından vurmuştu çünkü James, Noel'in eski kız arkadaşı Alyssa Pennypacker ile yatmaya çalışmıştı. Her ikisi de acil servise kahkaha atarak beraber gitmişlerdi ve bunun neden veya nasıl olduğunu hatırlamayacak kadar da sarhoştular. Evvelki sene ise bazı tipler otu fazla kaçırmış ve Bay Kahn'nın atlarına da içirmeye çalışmışlardı.

"Hayır." Hanna başka bir domatesi daha ısırdı. "Sanırım ben Sean'la birlikte gideceğim."

Mona yüzünü buruşturdu. "Neden böyle güzel

bir partiyi Sean'la harcayacaksın? Onun bekâret yemini var! Muhte-melen partiye bile gelmeyecektir."

"Bekâret yemini etmen partilere de gitmeyeceğin anlamına gelmez." Hanna salatasından büyük bir lokma aldı, pek de iştah açıcı olmayan kuru sebzeleri ağzında çiğnedi.

"İyi o zaman, eğer sen Bay Nisan'a sormayacaksan ben soracağım" diye atıldı Mona.

Hanna onun kolunu yakaladı "Hayır!"

"Nedenmiş o, hadi ama eğlenceli olabilir."

Hanna tırnaklarının onun koluna batırarak "Hayır dedim!" diye yineledi.

Mona arkasına yaslanarak dudaklarını sarkıttı "Neden ama?"

Hanna'nın kalbi hızla attı. "Pekâlâ, istersen herkese anlatabilirsin." Derin bir nefes aldı. "Onunla geçen gece polis merkezinde tanıştım, koşu yaparken değil. Tiffany olayı yüzünden sorgulama için götürülmüştüm. Ama sorun yok, yakalanmadım."

"Aman tanrım!" diye bağırdı Mona. Wilden yukarıya doğru onlara tekrar baktı.

"Şişt!" diye susturdu onu Hanna.

"İyi misin? Ne oldu peki? Her şeyi anlat bana" diye fısıldadı Mona.

"Anlatacak fazla bir şey yok." Hanna peçetesini tabağın içine attı. "Beni merkeze götürdüler, annem de benimle birlikte geldi ve bir süre oturup bekledik. Bana bir uyarı verdiler. Her neyse. Tüm bunlar yirmi dakika sürdü."

"Korkunç!" Mona kararsız bir ifadeyle baktı Hanna'ya. Hanna bir an Mona'nın ona acıyarak bakıp

bakmadığını merak etti.

"Hayır değil, öyle dramatik bir durum falan değildi" diye savunmaya geçti Hanna boğazı kuruyarak. "Fazla bir şey olmadı. Polislerin çoğu telefonda konuşuyordu. Bende telefon mesajları ile uğraşıp durdum." Bir an Mona'ya,–A'den gelen tuhaf mesajdan bahsedip etmemek konusunda düşünmek için duraksadı, bu arada–A her kimse… Ama neden nefesini harcayacaktı ki? Mesaj zaten pek bir anlam taşımıyordu ki, öyle değil mi?"

Mona, Perrier'inden bir yudum aldı. "Senin asla yakalanmayacağını düşünürdüm."

Hanna zorlukla yutkundu "Evet, öyle ya…"

"Annen öfkeden çıldırdı mı?"

Hanna başka tarafa baktı. Eve dönerken annesi ona bilekliği ve küpeleri gerçekten çalmak istediği için mi aldığını sormuştu. Hanna hayır dediğinde Bayan Marin "iyi o zaman, sorun yok" deyip telefonunu bir arama yapmak üzere çıkartmıştı.

Hanna irkildi ve ayağa kalktı. "Şimdi hatırladım, benim Dot'u yürüyüşe çıkartmam lâzım."

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Mona. "Yüzün biraz solgun görünüyor."

"Sorun yok." Dudakları ile Mona'ya cazibeli bir öpücük atıp kapıya yöneldi.

Hanna umarsızca restorandan çıktı ama otoparka geldiğinde kendini hüzünlü hissetti. Toyota Prius marka otomobiline bindi–annesi bu arabayı geçen sene kendisine almıştı ama sıkıldığı için ona vermişti–ve dikiz aynasında yüzüne baktı. Belirsiz parlak kırmızı lekeler alnı ve yanaklarında seçilebi-

liyordu.

Değişiminden sonra Hanna, hastalık derecesinde nasıl göründüğüne dikkat ediyordu. Sadece görüntüde mükemmel ve havalı değil, gerçekten öyle olmak istiyordu. Yapacağı en ufak dikkatsizliğin bile onu eski ahmak haline geri çevirmesinden korkuyordu. Bunun için tüm ayrıntıları hesap ediyordu. İntemette kullandığı lakaptan, arabasında çaldığı müziğe gibi ufak şeylerden tutun, birisinin vereceği partide çalacak grup ve mükemmel erkek arkadaş gibi daha önemli konulara kadar. Şansı vardı ki yedinci sınıftan beri aynı çocuğu seviyordu. Mağazadan bir şeyler arakladığı için yakalanmak, mükemmel, havalı Hanna imajını lekeleyebilir miydi? Mona'nın "Korkunç!" derken yüzündeki ifadeye anlam verememişti. Bu ifade korkunç ama sorun yok anlamına mı geliyordu? Yoksa korkunç! Zavallı Hanna anlamına mı geliyordu?

Mona'ya söylemeseydi daha iyi olurdu diye düşündü birden. Ama zaten birisi biliyordu...–A.

Sean'un ne diyeceğini biliyor musun? Olamaz!

Hanna bulanık görmeye başladı. Birkaç saniye direksiyonu sıktı. Sonra anahtarı kontağa sokup çalıştırdı. Şehir kulübünün park yerinden çıkıp ana yoldan birkaç metre geride olan çakıl kaplı yere gelip durdu. Eğer motoru durdursaydı kalbinin gümlediğini duyabilirdi ve derin nefesler alıp verdi. Rüzgârda kurumuş ot ve yeni biçilmiş çimen kokusu vardı.

Hanna gözlerini sıkıca kapattı. Açtığında kutudaki patates kızartmasına bakıyordu. *Yapma!* Diye

düşündü. Bir araba ana yoldan geçip gitti. Hanna terlemiş olan ellerini kotuna sildi. Patates kutusuna ilişti gözü tekrar. Kızartma çok güzel kokuyordu. *Yapma! Yapma! Yapma!*

Uzanıp kutuyu aldı ve kapağını açtı. Patateslerin ılık, tatlı kokusu yüzüne vurdu. Kendini durdurmadan bir an evvel Hanna ağzına avuç avuç patates doldurdu. Hâlâ sıcak oldukları için dili yanmıştı ama bunu umursamadı. Bu onu rahatlatmıştı; bu Hanna'nın kendisini iyi hissetmesini sağlayan tek şeydi. Hepsini yiyip bitirene kadar durmadı. Hatta kutunun kenarlarınıda yalayıp, dibinde kalan tuzu da yedi.

Önce kendini çok daha iyi hissetti. Ama evin önüne gelip park ettiğin de eski, tanıdık, panik ve utanç dolu hislere boğuldu. Hanna bunu yıllar önce yapmış olmasına rağmen nasıl olup da gene böyle hissettiğini görünce şaşırdı. Midesi ağrıdı, pantolonunun sıkmaya başladığını hissetti. Tek yapmak istediği bu hisleri içinden söküp atmaktı.

Yatak odasından gelen Dot'un heyecanlı havlama sesine aldırmayıp üst katta ki banyoya koşup kapıyı çarptı ve fayans döşeli zemine çöküp kaldı. Şükür ki annesi henüz işten dönmemişti. En azından Hanna'nın şuan yapacak olduğu şeyi duymayacaktı.

puar

12

MMM, BUNU SEVDİM, TEST SONUÇLARI GÜZEL KOKUYOR

Tamam. Spencer sakinleşmeliydi.

Çarşamba gecesi C sınıfı siyah hatchback Mercedesini–ablası Mercedes cipini aldığından beri bu dökküntü araba ona kalmıştı–daire şeklinde ki park yerine çekti. Öğrenci konseyi toplantısı geç saate kadar uzamış Rosewood'un karanlık yollarında araba kullanmak zorunda kalmıştı. Tüm gün sanki birisi onu izliyormuş hissine kapılmış, garip e-mail'i atan her kimse her an onun üzerine atlayacakmış gibi tedirgin olmuştu.

Spencer Alison'un penceresinde gördüğü sarı atkuyruğu saçları düşünüp durmuştu. Üç sene boyunca Alison hakkında düşünmüştü, Spencer hakkında tüm bildiklerini. Ama hayır bu çılgıncaydı. Alison gitmişti, neredeyse O bir ölüydü. Artı, yeni bir aile Onun evine taşınmıştı öyle değil mi?

Spencer posta kuusuna koştu ve bir yığın zarf çıkarttı. İçlerinden kendisine ait olmayanları bir kenara attı. Aniden onu gördü. Uzun bir zarftı, ne çok kalın ne de ince ve Spencer'ın adı itina ile üzerine yazılmıştı. Geldiği adres yerinde *Kolej Heyeti* yazıyordu. Buradan yollanmıştı.

Spencer zarfı yırtıp açtı ve sayfada yazanları okudu. Test sonuçlarını altı kez okudu.

2400 kişiden 2350 sini geçmişti.

"Eveeeet!" diye haykırdı elinde ki kâğıdı sevinçten sıkıp buruşturarak.

"Hey, birileri mutlu galiba!" diye bir ses geldi arkasındaki yoldan.

Spencer dönüp baktı. Siyah Mini Cooper'ın sürücü penceresinden sarkmış olan Andrew Campbell'dı bunu söyleyen. Uzun boylu, çilli ve onu sınıf başkanlığı seçiminde alt eden kişi. Sınıfta ki her şeyde bir ve ikinci sırada geliyorlardı her ikisi de. Ama Spencer, ona test sonuçları yüzünden sevinçli olduğunu söylemeden önce Andrew çekip gitmişti bile. *Kaçık.* Spencer tekrar eve döndü.

Sevinçle içeriye girdiğinde bir şey onu durdurdu: Ablasının mükemmele yakın aldığı sonuçlar aklına gelmişti. Hemen kendi sonuçları ve ablasının aldıklarını Kolej Heyetinin bu günlerde kullandığı

sisteme göre karşılaştırdı. Ve ablasından tam yüz puan öndeydi. Ayrıca bugünün şartları ile testler çok daha zor değil miydi?

Güzel, şimdi söyleyin bakalım dahi olan kim miş?

Bir saat sonra, Spencer mutfak masasına oturmuş Middlemarch okurken–İngilizce hazırlık tavsiye rehberi– hapşırmaya başladı.

"Melisa ve Wren geldiler" dedi Bayan Hastings Spencer'a, elinde posta kutusunda kalan diğer zarfları taşıyarak. "Taşınmak için gerekli tüm eşyalarını da getirmişler!" Fırının kapağını açıp pişen tavuğu ve yedi buğday ekmeğini kontrol ettikten sonra oturma odasına gitti.

Spencer tekrar hapşırdı. Annesinin etrafında sanki her zaman bir parfüm bulutu olurdu–bütün gün atların etrafında çalışıyor olmasına rağmen–Spencer alerjisi olduğuna emindi. Sınav sonuçlarından bahsetmeyi düşündü ama antreden gelen ses onu durdurdu.

"Anne?" diye seslendi Melisa. O ve Wren mutfağa girdiler. Spencer ders çalışıyormuş gibi yaparak önündeki sıkıcı kitaba baktı.

"Hey" diye üzerinden seslendi Wren.

"Hey" diye karşılık verdi umursamaz görünerek.

"Ne okuyorsun?"

Spencer duraksadı. Buraya taşındaklarını da hesaba katarsa, Wren'den uzak durması iyi olacaktı.

Melisa selam bile vermeden Pottery Barn çantasından mor yastıkları çıkarttı. "Bunlar Ağıl evdeki kanepe için yastıklar" diyerek sevinçle neredeyse

bağırmıştı.

Spencer ürktü. İkisi de bu oyunu oynayabilirlerdi. "Oh, Melisa!" dedi Spencer. "Sana söylemeyi unuttum, kiminle çalışıyorum tahmin et!"

Melisa yastıkları çıkartmaya devam etti "Kim?"

"Ian Thomas! Çim hokeyi takım koçumuz şimdi!"

Melisa donup kaldı. "O... Ne? O...O burada mı? Beni sordu mu?"

Spencer omuzlarını silkip düşünüyormuş gibi yaparak "Aa... Hayır, sormadı sanırım."

Ian Thomas da Kim?" diye sordu Wren, mermer tezgâhın üzerine eğilerek.

"Kimse değil" diye atladı hemen Melissa yastıklara dönerek. Spencer kitabını hızlı bir çarpma sesiyle kapattı ve yemek odasına geçti. Orada daha iyi hissetti.

Uzun çiftlik evi modeli yemek masasına oturdu ve parmaklarını evin hizmetçisi Candace tarafından kırmızı şarapla daha yeni doldurulmuş olan şarap kadehine doladı. Ebeveynleri eğer araba kullanmayacaklarsa evdeyken onların içmesine aldırış etmiyorlardı. İki eli ile bardağı aldı ve iştahlı büyük bir yudum aldı. Gözlerini kaldırdı ve Wren'in sırıtarak masanın karşısından ona baktığını gördü. Sandalyesinde dimdik oturuyordu.

"Selam" dedi Wren. Spencer cevap olarak kaşlarını kaldırdı.

Melisa ve Bayan Hastings oturdu ve Spencer'ın babası şamdan şeklinde ki avizenin ışığını ayarladıktan sonra oda oturdu. Bir süre kimseden ses çıkmadı. Spencer cebinde duran sınav sonuçlarını hissetti. "Bilin bakalım bugün ne oldu?" diye söze başladı.

"Wren ve Ben burada kalmamıza izin verdiğiniz için çok mutluyuz!" dedi Melisa aynı anda, Wren'in elini tutarak.

Bayan Hastings, Melissa'ya gülümsedi. "Tüm aile birlikte olduğunda ben her zaman mutluyum."

Spencer dudağını ısırdı, midesi gergin olduğu için gurluyordu.

"Baba, benim bu..."

"Ohh ho" diye kesti Melisa Candace'ın mutfaktan getirdiği tabaklara bakarak. "Tavuktan başka yiyecek bir şeyimiz yok mu? Wren et yememeye çalışıyorda!"

"Önemli değil" dedi Wren aceleyle. "Tavuk harika olur."

"Oh!" Bayan Hastings yarı ayağa kalkarak "Et yemiyor musun? Bilmiyordum! Sanırım buzdolabında biraz salata olması lâzım ama onu içinde de biraz domuz eti var galiba..."

"Gerçekten, sorun değil" dedi Wren rahatsız bir şekilde başını ovarak, bu onun dağınık siyah saçlarını havaya dikmişti.

"Oh, kendimi kötü hissettim şimdi" dedi Bayan Hastings. Spencer durum baygınlık vermiş gibi gözlerini yuvarladı. Tüm aile bir araya geldiğinde annesi yemeklerin mükemmel olmasını isterdi. Hatta sadece mısır gevreği yenilen sade kahvaltıları bile.

Bay Hastings şaşkın bir şekilde Wren'e baktı "Ben biftekçiyim şahsen" dedi.

"Kesinlikle." Wren zorlukla bardağını havaya kaldırdı ki masa örtüsüne biraz şarap döküldü.

Spencer, babasının çatalını masanın üzerine bıraktığını görünce bunun sınav sonuçlarını açıklamak için uygun an olduğunu düşündü.

"Harika bir fikrim var. Hazır hepimiz burada iken neden Yıldız Gücü oynamıyoruz?" dedi babası.

"Oh baba" dedi Melisa gülerek "Hayır."

Babası gülümsedi "Oh, evet. İşte berbat bir gün geçirdim ve kızınızı tekmeleyeceğim."

"Yıldız Gücü nedir?" diye sordu Wren kaşlarını merakla kaldırarak.

Sinirden dolayı Spencer'ın midesinde bir alev parladı sanki. Yıldız Gücü anne ve babasının, Spencer ve Melisa daha çocukken uydurduğu bir yerlerden aşırma bir oyundu. Oyun basitti: Herkes o gün elde ettiği en büyük başarıyı diğerleri ile paylaşırdı ve aile yıldızını seçerdi. Sözüm ona bu insanın kendisini başarılı hissetmesini ve gurur duymasını sağlardı. Ama Hastings ailesinde bu daha çok acımasızca rekabete yol açardı.

Ama eğer Spencer'ın sınav sonuçlarını açıklaması için uygun bir zaman varsa, Yıldız Gücü bunu için mükemmel bir an olacaktı.

"Öğrenirsin Wren" dedi Bay Hastings. "Ben başlıyorum. Bugün, müşterim için çok zorlu bir savunma hazırladım, aslında bunun için bana ekstra para ödemeyi de önerdi."

"Etkileyici" dedi annesi şeker pancarından bir lokma alarak. "Şimdi ben. Bu sabah Eloise'i tenis maçında hiç set kaybetmeden yendim."

"Elois sıkı tenis oynar" dedi babası şarabından bir yudum daha almadan önce. Spencer masa da karşısında oturan Wren'e baktı. Dikkatli bir şekilde tavuk budunun derisini soyuyordu, bu yüzden göz göze gelemedi.

Annesi peçete ile ağzını sildi.

"Melisa?"

Melisa kısa tırnaklı parmaklarını birbirine kenetledi.

"Evet hımm. Ben bugün banyonun fayanslarının döşenmesinde işçilere yardım ettim–bunu ancak ben yaparsam mükemmel olabilirdi."

"Aferim sana, sevgili kızım" dedi babası.

Spencer gergin bir şekilde bacaklarını salladı.

Bay Hastings şarabını yudumlamayı bitirip "Wren?" dedi.

Wren şaşkın bir şekilde "Evet?" dedi.

"Senin sıran."

Wren şarap kadehi ile oynayarak oyalandı. "Ne demeliyim, bilemiyorum..."

"Yıldız Gücü oynuyoruz" dedi Bayan Hastings, sanki bu oyun Scrabble gibi bilinen bi oyunmuş gibi. "Bugün ne başardın Bay doktor? Güzel ne yaptın?"

"Oh" dedi Wren gözlerini kırpıştırarak. "Şey, ben, hiç sanırım, gerçekten. Bugün tatil günümdü, okula ve hastaneye gitmedim. Ben de hastaneden bazı arkadaşlarla bara maç seyretmeye gittim."

Sessizlik oldu. Melissa hayal kırıklığı ile Wren'e baktı.

"Bence bu harika" dedi Spencer "Oynadıkları

oyun tarzına katlanarak tüm gün Phillies'in maçını izlemek bence zor bir şey."

"Biliyorum, bu ara çok kötü oynuyorlar değil mi?" Diyerek minnettar bir şekilde gülümsedi Wren.

"Şey, her neyse" diye kesti annesi. "Melissa ne zaman derslere başlıyorsun?"

"Bir dakika" diye atıldı Spencer. Onu atlamalarına izin veremezdi! " Benim de söyleyecek bir şeyim var."

Salata çatalı annesinin elinde asılı kaldı. "Pardon."

"Oh!" diye aynı fikirde olduğunu belirtti babası. "Devam et Spencer."

"Bugün seviye tespit sınav sonuçlarımı aldım. Ve işte... Burada."

Cebinden sonuçları çıkarttı ve babasına gösterdi.

Babası sonuçları eline alır almaz ne olacağını çok iyi biliyordu. Umursamayacaklardı. Bu sınav neyi ispatlardı ki zaten? Tekrar şaraplarını yudumlamaya ve Melissa'ya dönerlerdi, işte olacak olan buydu. Sanki ne diye söylemişti ki bunu?

Sonra babası kadehini masaya koyup kâğıtları incelemeye başladı. "Vay!" diye Bayan Hastings'e baktı. Annesi kâğıda baktığında soluğu kesildi.

"Bundan daha iyi bir not alınamaz öyle değil mi?" dedi annesi.

Melissa da sonuçlara bakabilmek için boynunu uzattı. Spencer zorla nefes alabildi. Melissa ona masanın ortasında duran vazodaki leylakların üzerinden baktı. Bu bakış Spencer'ın aklına o ürkürücü e-mail'i yazanın Melissa olabileceği ihtimalini getirdi.

Ama Spencer onun gözleri ile buluştuğunda, Melissa ona gülümseyip "Gerçekten iyi çalıştın değil mi?" dedi.

"Çok iyi bir puan öyle değil mi?" dedi Wren kağıda göz atarken.

"Bu fantastik bir puan!" diye haykırdı Bay Hastings.

"Bu harika bir şey!" dedi annesi. "Bunu nasıl kutlamak istersin? Şehirde bir akşam yemeği? Aklında her hangi bir şey var mı?"

"Hatırlıyor musunuz? İlk seviye tespit sonuçlarımı aldığımda bana Fitzgerald'ın ilk basımını açık arttırmada almıştınız" dedi Melissa.

"Bu doğru" dedi sevinçle Bayan Hastings.

Melissa Wren'e dönüp "Bunu görsen bayılırdın, fiyat arttırmak harika bir duygu."

"Bir şeyler düşünsen iyi olur" dedi Bayan Hastings Spencer'a. "İleride anımsayabileceğin bir şey, aynı Melissa'nın ki gibi."

Spencer yavaşça doğruldu. "Aslında gerçekten aklımda bir şey var."

"Nedir?" dedi babası sandalyesinde öne eğilerek.

İşte şimdi, diye geçirdi Spencer içinden. "Şey, gerçekten ama gerçekten yapmayı çok istediğim bir şey var, şimdi, birkaç ay sonra değil. O da ağıl eve hemen taşınmam."

"Ama..." diye başladı Melissa, kendini durdurmadan önce.

Wren gırtlağını temizledi. Babası kaşlarını çattı. Spencer'ın karnı yüksek sesle guruldadı. Elleri ile

karnını örttü.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu annesi.

"Hı hım, evet" dedi Spencer.

"Tamam" dedi Bayan Hastings, kocasına bakarak.

"Şey..."

Melissa çatalını gürültü ile masaya bıraktı. "Ama... Peki, Ben ve Wren ne olacak?"

"Şey, sen tadilatın uzun sürmeyeceğini kendin söyledin" dedi annesi elini onun çenesine koyarak. "Siz senin eski odan da kalabilirsiniz sanırım."

"Ama odada ranza var" diye söylendi Melissa karaktersiz şımarık bir çocuğun ses tonuyla.

"Benim için sorun değil" dedi Wren çabucak. Melissa ters ters ona baktı.

"Çift kişilik yatağı ağıldan alıp Melissa'nın odasına götürebiliriz. Spencer'ın yatağını da ağıl eve taşırız" diye önerdi babası.

Spencer kulaklarına inanamadı. "Bunu yapar mısınız?"

Melissa saçlarının gözlerinin önünden çekti. "Sanırım" dedi. "Yani, ben açık arttırmadan ve ilk baskıdan çok daha fazlasını almıştım, tabii bu sadece benim seçimimdi."

Wren ihtiyatla şarabından bir yudum aldı. Spencer ile göz göze geldiğinde, Ona göz kırptı. Bay Hastings Spencer'a döndü "Tamamdır o zaman" dedi.

Spencer zıplayıp anne ve babasını kucakladı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Annesi de "Yarın taşınmalısın" diye onayladı. "Spencer, kesinlikle Yıldız sensin" diyerek babası

sınav sonuçlarını havaya kaldırdı, şarap yüzüne hafifçe renk vermeye başlamıştı. "Bunu bir anı olarak çerçeveletmeliyiz!"

Spencer sırıttı. Hiçbir şeyi çerçeveletmeye ihtiyacı yoktu. O bu günü yaşadığı sürece asla unutmayacaktı.

puar

13

KURAL BİR: KIZLAR ERKEKLERİN ONLARI İSTEMESİNİ SAĞLAR

Önümüzdeki Pazartesi gecesi benimle birlikte bir sanatçının resepsiyonuna gelmek ister misin?" diye sordu Aria'nın annesi Ella.

Perşembe sabahıydı ve Ella kahvaltı masasında Aria'nın karşısın da oturuyordu. *New York Times* gazetesinin bulmacasını siyah tükenmez bir kalemle çözüyor, bir yandan da kâse dolusu mısır gevreğini yiyordu. Ella Rosewood'un ana caddesinde ki çağdaş David sanat galerisinde yarım günlük işine henüz geri dönmüş ve bundan faydalanabileceği tüm

şeylerin listesini yapmaya başlamıştı bile.

"Babam seninle gelmeyecek miydi?" diye sordu Aria.

Annesi dudaklarını büzdü. "Onun dersleri ile ilgili yapması gereken yığınla işi var."

"Oh." Aria Yunanistan'a giderken trende ördüğü parmaksız yün eldiveninin uçtan sökülen kısmını koparttı. Annesinin ses tonu biraz kaygılı değil miydi? Aria her zaman Ella'nın Meredith'i öğrenmesinden ve bu gerçeği ondan sakladığı için onunla bir daha konuşmamasından endişe duymuştu.

Aria gözlerini sıkıca kapattı. *Bunu aklına bile getirme!* Diye geçirdi içinden. Bardağa biraz greyfurt suyu koydu. "Ella?" dedi "Biraz aşk tavsiyesine ihtiyacım var."

"Aşk tavsiyesi?" diye dalga geçti annesi, elindeki restorandan alınmış yemek çubukları ile masada duran kekten alarak.

"Evet" dedi Aria. "Bu çocuktan hoşlanıyorum ama O biraz... Nasıl desem... Ulaşılması zor biri. Benden hoşlanmasını sağlamak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Kendin ol" dedi Ella.

"Bunu denedim" diye sızlandı Aria.

"O zaman ulaşılabilir bir çocuk bul!"

Aria gözlerini devirerek "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Ooh, birileri çok hassas!" Ella gülümsedi ve parmaklarını şıklattı. "Şu çalışmayı az önce gazetede okudum." Gazeteyi uzattı. "Erkeklerin kadınlarda en çok neyi çekici bulduğu hakkında yazılmış.

Birinci şık ne idi biliyor musun? Zekâ. Dur sana bulayım..." sayfayı aradı ve bulup Aria'ya uzattı.

"Demek Aria bir çocuktan hoşlanıyor?" Mike mutfağa daldı ve tezgâhın üzerinde duran kutudan bir çörek aldı.

"Hayır!" diye hemen itiraz etti Aria.

"O zaman, birisi senden hoşlanıyor" dedi Mike "O da iğrenç bir durum gerçi" kusuyormuş gibi bir ses çıkarttı.

"Kim?" diye sordu Ella heycanla.

"Noel Kahn" diye cevap verdi Mike ağzında kocaman bir lokma çöreği çiğnerken. "Geçen Lekros antrenmanında seni sordu."

"Noel Kahn?" dedi Ella şaşırarak, Mike'tan geri dönüp Aria'ya baktı. "O hangisi? O da üç yıl önce burada mıydı? Onu tanıyor muyum?"

Aria baygın bir şekilde gözlerini devirdi. "Hiç kimse değil."

"Hiç kimse değil mi?" diye Mike karşı çıktı. "Senin akranlarının arasında ki en havalı tip bence."

"Her neyse" dedi Aria annesini alnından öperek. Elinde ki gazeteye bakarak koridora doğru yürüdü. Yani erkekler zekâdan hoşlanıyor öyle mi? İzlandalı Aria kesinlikle zeki olabilirdi.

"Neden Noel'den hoşlanmıyorsun?" Mike'ın sesi Aria'nın korkudan zıplamasına neden oldu. Elinde karton kutulu portakal suyu ile Aria'dan birkaç metre ötede duruyordu. "Adam dediğin onun gibi olur."

Aria baygın bir tavırla "Eğer ondan bu kadar hoşlanıyorsan neden sen çıkmıyorsun?"

Mike karton kutuyu kafasına dikerek portakal

suyundan içti, ağzını sildi ve Aria'ya baktı. "Deli gibi davranıyorsun. Kafan mı güzel senin? Eğer öyleyse ben de biraz alabilir miyim?"

Aria homurdandı. İzlanda da iken Mike sürekli ot bulmak için çabalayıp duruyordu. Sonunda limanda ki bazı adamlar ona ufak bir torba sattıklarında sevinçten havalara uçmuştu. Aldığı malzemenin kafası kötü olmasına rağmen Mike gururla içmişti. Mike elini çenesine götürüp düşünür edasıyla "Hımm, sanırım neden deli gibi davrandığını biliyorum."

Aria elbise dolabına döndü "Saçmalıyorsun!"

"Öyle mi dersin?" diye cevapladı Mike. "Saçmalamıyorum ve biliyor musun ne yapacağım? Şüphelerimde haklı olduğumu ispatlayacağım sana."

"İyi şanslar o zaman dedektif Sherlock." Aria ceketini aldı. Mike tümüyle saçmaladığını bilse de, sesindeki titremeyi fark etmediğini umdu.

Diğer öğrenciler İngilizce'ye takmışken–çoğu oğlan kirli sakal bırakmakla meşgul, kızlar ise Mona ve Hanna'nın bileklik ve sandallarını taklit etmekle–Aria karalama notlarını tekrar gözden geçirdi. Bugün Godot'u Beklemek adlı bir oyun hakkında kompozisyon sözlü sınavı olacaklardı. Aria sözlü sınavlara bayılırdı–mükemmel, seksi, boğuk bir ses tonuna sahipti–ve oyunu çok iyi biliyordu. Bir keresinde tüm pazar gününü Reykjavik barında, Adrian Brody'e benzeyen birisi ile oyun hakkında ateşli bir tartışma yaparak geçirmişti. Çok fazla elma, aromalı votka martini tüketip masa altından ayakları ile birbirlerini tahrik etmişlerdi. Bu sadece yıldız öğrenci olmak için harika bir gün değil, ayrıca okulda ki herkese İzlandalı Aria'nın ne kadar muhteşem olduğunu göstermek için de harika bir fırsattı.

Ezra sınıfa girdi. Kırış buruş, kitap kurdu gibi ve iştah açıcı görünüyordu. Ellerini birbirine vurdu "Tamam sınıf" dedi. "Bugün yapacak çok işimiz var, sessiz olun."

Hanna Marin Aria'ya dönüp yılışık bir gülümseme ile ona baktı. "Sence nasıl bir iç çamaşırı giyiyor?" dedi.

Aria mülayim bir şekilde gülümsedi–çizgili pamuk boxer, tabii ki–ve dikkatini tekrar Ezra'ya verdi.

"Pekâlâ." Ezra tahtaya doğru yürüdü. Herkes oyunu okudu değil mi? Ve herkes kompozisyonunu yazdı? İlk kim okumak ister?"

Aria elini kaldırdı. Ezra başı ile ona izin verdi. Aria sınıfın önüne çıktı, saçlarını omuzlarının üzerine düşürdü, bu onu daha da çekici kılıyordu ve dandik mercan kolyesinin yakasından görünmediğinden emin oldu. Çabucak ilk birkaç cümleyi elindeki parşömenden göz geçirdi.

"Geçen yıl, Paris'te Godot'u Beklemek oyununda rol aldım" diye başladı.

Ezra'nın hayretle kaşını biraz havaya kaldırdığını gördü.

"Seine dışında küçük bir tiyatro idi. Havada peynirli paskalya çöreği kokusu vardı." Durdu. "Gözünüzde canlandırmaya çalışın: İnsanların oluşturduğu uzun bir kuyruk içeriye girmek için bekliyor, bir kadın iki kaniş köpeğini kucağına almış, uzaklarda görünen Eifel Kulesi."

Sınıfa çabucak bir bakış attı ve herkes moda girmiş görünüyordu!

"Havadaki heyecan, enerji ve tutkuyu hissedebiliyordum ve herkese sattıkları–hatta küçük kardeşime bile–bira yüzünden değildi" diye ekledi.

"Çok güzel!" diye konuşmanın içine daldı Noel Kahn.

Aria gülümsedi. "Koltuklar kadife ve mor renkteydiler ve kendilerine has bir Fransız tereyağı kokusu vardı üzerlerinde. Pastanelerini lezzetli kılan da bu kokuydu zaten!"

"Aria" dedi Ezra. "Ayrıca salyangozları da lezzetli kılan aynı tereyağıdır!"

"Aria!"

Aria durdu. Ezra kollarını birbirine kenetlemiş bir şekilde Rosewood Blazer ceketi ile tahtaya doğru eğildi. "Evet?" diye gülümsedi Aria.

"Seni durdurmak zorundayım."

"Ama... Daha yarısına bile gelmedim!"

"Şey, kadife koltuk ve pastanelerden daha çok oyunun kendisi ile ilgili şeyler duymak istiyorum."

Sınıf kıs kıs güldü. Aria yerine dönüp oturdu. Ambians yaratmaya çalıştığını anlayamamış mıydı?

Noel Kahn elini kaldırdı.

"Noel, sen devam etmek ister misin?" dedi Ezra.

"Hayır" dedi Noel. Sınıf güldü. "Sadece Aria'nın kompozisyonunun güzel olduğunu, beğendiğimi söylemek istedim."

"Teşekkürler" dedi Aria sessizce. Noel sandalyesinde etrafında döndü "Gerçekten alkol alma yaş sınırı yok mu orada?"

"Pek sayılmaz."

"Bu kış ailemle İtalya'ya gitmeliyim o zaman"

"İtalya muhteşemdir. Orayı seversin."

"İkiniz birlikte mi hazırlandınız?" diye sordu Ezra. Noel'e kızgın bir şekilde baktı. Aria pembe tırnaklarını tahta sırasına geçirdi.

Noel tekrar Aria'ya dönerek "Orada Absinthe (çok sert bir içki) de var mı?" diye fısıldadı.

Aria var anlamında başını salladı. Şaşılası Noel bile bu içkinin ününü duymuştu.

"Bay Kahn" sinirli bir şekilde sözünü kesti Ezra. "Bu kadar yeter."

Aria biraz kıskançlık mı seziyordu ne?

"Kahretsin!" diye söylendi Hanna. "Bunun sorunu ne?"

Aria kıkırdadı. Bu durum ona keskin zekâlı bir öğrencinin, öğretmenini zekâsıyla rahatsız etmesi gibi görünmüştü.

Ezra, Devon Arliss'in ismini söyledi ve Devon gelip konuşmasına başladı. Ezra sınıfa dönüp elini çenesine koyup dinlemeye başladığında, Aria'nın nabız atışları hızlandı. Ezra'yı çok arzuluyordu, tüm vücudunu titreme kaplamasına sebep oluyordu.

Oda ne? Titreşim sesi Aria'nın yerde ayağının yanında duran geniş limon yeşili çantasında ki cep telefonundan geliyordu.

Telefon titremeye devam etti. Aria yavaşça eğildi ve telefonu aldı. Yeni bir mesaj gelmişti:

Aria,

Belki de O sadece etrafında ki öğrencilerle dalga geçiyor. Çoğu öğretmen bunu yapar... İstersen ba-

bana da sorabilirsin! –A.

Aria çabucak telefonunu kapattı. Ama sonra tekrar açıp mesajı yine okudu. Ve tekrar. Her okuyuşunda kollarında ki tüyler havaya dikiliyordu. Sınıfta kimsenin cep telefonu elinde değildi. Ne Hanna, ne Noel, hiç kimsenin. Ve ona bakan kimse de yoktu. Tavana ve sınıf kapısından dışarıya bile baktı ama görünürde bir tuhaflık yoktu. Her şey normal ve olması gerektiği yerdeydi.

"Bu oluyor olamaz" diye fısıldadı Aria.

Babası hakkında ki gerçeği bilen bir tek insan vardı... Alison. Ve Alison bundan kimseye bahsetmeyeceğine dair mezarı üzerine yemin etmişti. *Geri mi dönmüştü?*

puar

14

DERS ÇALIŞMAK YERİNE NETTE SÖRF

Perşembe ikindi vakti serbest çalışma saatinde Spencer, Rosewood okuma odasına girdi. Tavana kadar yükselen kaynak kitaplar, köşede duran ayaklı bir yuvarlak dünya minyatürü ve duvarın uzak tarafında ki renkli pencereleriyle burası onun, okulun en sevdiği yeriydi. Boş odanın ortasında durdu, gözlerini kapadı ve içine eski deri kaplı kitapların kokusunu çekti.

Bugün her şey yolunda gitmişti onun için: Beklenmedik soğuk algınlığı onun yeni aldığı Marc Jacobs marka mat mavi yün ceketini giymesini sağla-

mıştı. Rosewood'un kantini ona güzel köpüklü bir expersso hazırlamış, Fransızcasınavından A almış ve Melissa bu gece onun eski odasında uyumak zorunda kalırken, O ağıl evine taşınıyor olacaktı.

Tüm bunların yanı sıra, hâlâ üzerinde garip bir belirsizlik vardı. Bu onun bazen yapacağı bir şeyi unuttuğunda hissettiği duygu ya da sanki birisi onu izliyormuş gibi rahatsız edici bir his arasında bir şeydi. Neden böyle hissettiği apaçık ortadaydı aslında: şu garip, ürkütücü e-mail yüzünden. Alison'nın penceresinde gördüğü sarı parıldayan saçlar. Ve lan konusunu bilen tek kişinin Alison olmasından dolayı…

Bu histen kurtulmaya çalışarak cep bilgisayarının başına oturdu. Wolford desenli kemerini düzeltip internete girdi. Önündeki günlerde Biyoloji projeleri var mı diye araştırmaya başladı ama bir takım Google sonuçlarını inceledikten sonra, arama çubuğuna Wren Kim yazarak arattı.

Sonuçları incelerken kıkırdadı. Mill Hill Okulu, Londra, adlı bir sitede Wren'nin ispirto ocakları ve test tüplerinin yanında çekilmiş, uzun saçlı bir fotoğrafı vardı. Başka bir sitede ise Oxford Koleji öğrenci portalında ki resmin de Shakespear vari bir kıyafetin içinde harika görünüyor ve elinde bir kafatası tutuyordu. Wren'nin tiyatro ile ilgilendiğini bilmiyordu. Balerin taytını incelemek için resmi büyüttüğünde birisi omzuna dokundu.

"Bu senin erkek arkadaşın mı?"

Çabucak resmi kapattı. "Tabii ki değil!"

Andrew, Spencer'ın yere düşen cep bilgisayarını almak için eğildi. Omuz uzunluğundaki saçlarını

gözlerinin önünden çekti. Spencer onu eğer bu aslan yelesi gibi saçlarını keserse hoş görünebileceğini düşündü.

"Pardon!" diyerek bilgisayarını ona geri uzattı. "Ben bir mücevher falan düşürdün sandım."

Spencer bilgisayarı onun elinden kaptı. "Beni korkuttun."

"Bunun için üzgünüm" dedi Andrew gülümseyerek. "Erkek arkadaşın bir aktör mü?"

"Sana onun erkek arkadaşım olmadığını söyledim!"

Andrew geri çekildi. "Pardon, sadece sohbet ediyordum."

Spencer ona şüpheyle baktı.

"Her neyse" diye devam etti Andrew, North Face sırt çantasını omzunda düzelterek. "Yarın Noel'in partisine gidecek misin? Eğer gidceksen seni oraya kadar götürebilirim."

Spencer ona boş boş baktı ve sonra hatırladı: Noel Kahn'nın açık hava partisi. Son yıllarda burada değildi. Erkekler hortumdan bira içer ve kızların çoğu erkek arkadaşını aldatırdı. Bu yıl da bunlardan bolca olacak gibiydi. Peki, Adrew neden Spencer'ın onunla birlikte Mini marka arabasıyla partiye gitmek isteyebileceğini düşünmüştü? Birbirlerine uygun muydular? "Sanmıyorum" dedi Spencer.

Andrew'un yüzü asıldı. "Evet, sanırım sen birileri ile meşgulsün."

Spencer kaşlarını çattı. "Ne demek oluyor şimdi bu?"

Andrew omzunu silkti. "Yapacak çok işin var gi-

bi duruyor, ablan evde değil mi?"

Spencer sandalyesine yaslandı ve alt dudağını ağzının içine aldı. "Evet, dün akşam geldi, sen nereden bili..."

Birden durdu. *Bir saniye*. Andrew onların sokağın da arabasıyla bir aşağı bir yukarı gelip gidiyordu. Daha dün posta kutusundan sınav sonuçlarını alırken görmüştü onu...

Zorlukla yutkundu. Bu şimdi aklına geliyordu ama Wren'le birlikte havuza girdikleri gün de sanki Andrew'un arabasını evin etrafında görmüştü. Ama emin değildi. Andrew arabası ile evin önünden geçip durmuş, Melissa'nın evde olduğunu görmüş olabilirdi. Ya eğer... Ya eğer onu gözetleyen kişi Andrew ise. Ya o ürkütücü e-mail'i gönderen oysa. Rekabetçi kişiliğine uygun bir durumdu. Rakibine tehdit mesajları atıp onu yolundan çekmek, seneye başkan seçilmek için iyi bir taktik değil miydi? Hatta dahası sırf seneye değil mezuniyet törenine kadar rakibini alt edebilirdi. Ve uzun saçlar! Belki de Alison'un penceresinde gördüğü de oydu.

İnanılmaz! Spencer gözlerini ayırarak Andrew'a baktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Andrew endişelenerek.

"Gitmem lâzım." Kitaplarını toparladı ve okuma odasından çıktı.

"Bekle" diye seslendi Andrew onun ardından.

Spencer yürümeye devam etti. Ama kütüphanenin kapılarını itip açınca aslında kızgın olmadığını fark etti. Tabii ki Andrew'un onu gözetlemesi tuhaftı ama eğer–A–Andrew ise Spencer güvendeydi. Andrew'un Spencer hakkında bildikleri Alison'un bildikleri ile kıyaslanınca hiç kalırdı... Hemde hiç...

Yemekhanenin kapısına geldiğinde Emily de oradaydı.

"Selam" dedi Emily tedirgin bir yüz ifadesiyle.

"Selam" diye yanıt verdi Spencer.

Emily Nike marka sırt çantasını düzeltti. Spencer kâkülünü yüzünden çekti. Emily ile en son ne zaman konuşmuştu acaba?

"Dışarısı soğuk ha?" dedi Emily.

Spencer başını evet anlamında salladı. "Soğuk."

Emily seninle ne konuşabilirim ki der gibi gülümsedi. Tam o sırada Tracey Reid Emily'nin kolundan tuttu. "Mayo paralarımız ne zaman dağtılacak?" diye sordu.

Emily cevap verirken, Spencer ceketindeki olmayan tozları temizliyor bir yandan da yürüyüp gitse mi veya normal bir şekilde hoşçakal mı dese diye düşünüyordu. Ama birden Emily'nin bileğinde bir şey gözüne çarptı. Emily hâlâ altıncı sınıftaki mavi iple örülmüş bilekliğini takıyordu. Kazadan olduktan hemen sonra (Jenna olayı) Alison bunlardan herkes için birer tane yapmıştı.

İlk başta Jenna'nın kardeşi Toby'i hedef olarak seçmişlerdi: sözüm ona bu bir eşek şakası olacaktı. Beşi birden plan yaptıktan sonra Alison caddenin karşısına geçip Toby'i ağaç evin penceresinden gözetledi. Tam o sırada ne olduysa oldu... Korkunç bir şey... Jenna'ya oldu.

Ambulans Jenna'ların evinden ayrıldıktan sonra

Spencer, kaza hakkında diğer kızların asla göremeyeceği bir şey fark etti: Toby, Alison'ı görmüştü ama Alison'da Toby'i kötü bir şey yaparken görmüştü. Alison'ı ispiyonlayamazdı, çünkü Alison'da onu ispiyonlardı.

Kısa süre sonra Alison onlara bu bileklikleri yapmıştı. Onlar, birbirlerinin en iyi arkadaşlarıydı. Bileklikler böyle bir sırrı paylaştıkları ve birbirlerini sonsuza dek korumalarını hatırlatmak içindi. Spencer, Alison'un diğerlerine birisinin onu gördüğünü söylemesini bekledi ama O bunu asla söylemedi.

Alison kaybolup polisler Spencer'ı sorguladığında, Alison'nın düşmanı olup olmadığını, birisinin ondan, ona zarar verebilecek kadar nefret edip etmediğini sormuşlardı. Spencer Alison'nın popüler bir kız olduğunu, tüm popüler kızlara olduğu gibi ondan da hoşlanmayan kızların olabileceğini ama bu sadece kıskançlıkla sınırlı olduğunu söylemişti.

Ama tabii bu koca bir yalandı. Etrafta Alison'dan nefret eden birçok insan vardı. Spencer, Alison'un ona Jenna olayı hakkında anlattıklarını polise söylemesi gerektiğini biliyordu... Belki Toby Alison'u incitmek istemiş olabilirdi... Ama Toby'nin neden onu incitmek istiyebileceğinin sebebini açıklamadan polislere nasıl söyleyebilirdi ki? Spencer'ın, Toby ve Jenna'nın evinin önünden geçmediği birgün bile olmuyordu ama onlar yatılı okula gönderildiği ve çok seyrek eve geldiklerinden sırları güvendeydi. Toby açısından güvendeydiler. Ve Spencer sadece kendisinin bildiği bu sırrı en iyi arkadaşlarına söylemek zorunda kalmıyordu böylece.

Tracey'nin hoşça kal demesiyle Emily tekrar döndü. Spencer'ın hâlâ orada durduğunu görünce şaşırdı. "Benim derse gitmem lâzım. Seni tekrar görmek güzel" dedi Emily.

"Hoş çakal" diye cevapladı Spencer ve her ikisi de son bir sahte tebessüm takındı.

puar

15

ERKEKLİĞİNE LÂF ETMEK İŞİ BOZAR

Arkadaşlar çok tembel görünüyorsunuz. Sizi daha formda görmek istiyorum!" diye onlara bağırdı Koç Lauren havuz kenarından.

Perşembe akşamı Emily diğer yüzücülerle birlikte Rosewood'un, Anderson kapalı yüzme havuzunda, kristal mavisi havuz suyuna dalıp çıkarken eski Olimpiyat Koçu Lauren Kinkaid'in onlara söylediklerini dinliyordu. Havuz yirmi beş metre genişliğinde kırk beş metre uzunluğundaydı ve küçük bir dalış havuzu da buna dâhildi. Koca cam tavan, havuzun uzunluğu kadardı ve eğer akşamları burada

sırt üstü yüzerseniz yukarı bakıp yıldızları görebilirdiniz.

Emily duvara tutundu ve bonesini kulaklarının üzerine çekti. Tamam, daha formda. Bugün gerçekten iyi konsantre olması gerekiyordu.

Geçen gece Maya ile çaydan geri döndükten sonra uzun süre yatağında uzanmış ve Maya ile geçirdikleri sıcak hisler uyandıran eğlenceli zamanı düşünmüştü... Maya'nın ifadesi rahatsız ve huzursuz ediciydi. *Erkeklerden hoşlandığımdan emin değilim! Daha çok kendim gibi biri ile olmayı tercih ediyorum!* Maya bunu söylerken Emily'nin düşündüğü şeyi mi kastetmişti acaba?

Şelalede Maya'nın ne kadar uçarı davrandığını düşünmüş–birbirlerini ne kadar çok gıdıklayıp, dokunduklarını aklına getirmemeye çalışıp–Emily kendini gergin hissetmişti. O gece, eve geldikten sonra yüzme çantasını birgün önce –A den gelen notu bulmak için allak bulak etmişti. Ve gözleri sulanana kadar her bir kelimeyi tekrar tekrar okumuştu.

Akşam yemeği saatinde Emily kendisini yüzmeye adaması gerektiğine karar vermişti. Artık antrenman kaçırmak yoktu. Gevşeklik etmek yoktu. Şimdi ve bundan sonra örnek bir yüzücü olacaktı.

Ben ona doğru yüzdü ve ellerini duvara koydu. "Dün seni göremedim."

"Hımm." Ben ile de yeni bir başlangıç yapmalıydı. Beneksiz, delici mavi gözler, kirli sakalı ve güzel yüzücü vücudu ile yakışıklı idi, değil mi? Ben'i, Marwyn Köprüsünden atlarken hayal etti. Acaba o buna güler miydi yoksa çok çocuksu mu bulurdu?

"Neredeydin?" diye sordu Ben, yüzücü gözlüğünü buhar yapmaması için üfleyerek.

"İspanyolca özel ders alıyordum."

"Antrenmandan sonra bana gelmek ister misin? Bizimkiler saat sekize kadar yoklar."

"Ben... Ben gelebilir miyim emin değilim." Emily duvarı iterek suyun üzerinde serbestçe durmaya başladı. Suyun altındaki net görünmeyen bacak ve ayaklarına baktı.

Ben'de duvarı iterek ona katıldı "neden?"

"Çünkü..." Söyleyecek bir bahane bulamadı.

"Biliyorsun, aslında gelmek istiyorsun" diye fısıldadı Ben. Elleri ile ona su atmaya başladı. Dün Maya'da aynı şeyi yapmıştı ama bu sefer Emily geri çekildi.

Ben su sıçratmayı kesti. "Ne?"

"Yapma."

Ben ellerini onun beline doladı. "Hayır mı? Su sıçratılmasından hoşlanmıyor musun?" diye bir bebeğin ses tonuyla sordu.

Emily onun ellerini belinden çekti. "*Yapma!*"

Ben geri çekildi. "Tamam, anladık."

Emily iç çekerek kulvarın diğer tarafına geçti. Ben'den hoşlanıyordu, gerçekten hoşlanıyordu. Belkide yüzmeden sonra onların evine gitmeliydi. Amerikan Kasabı'nın bölümlerini izleyebilir, DiSilvio'dan pizza yiyebilir ve Ben'in onun seksi olmayan spor sutyeninin altındakileri hissetmesine izin verebilirdi. Aniden gözlerinde yaşlar belirdi. Gerçekten Ben'in bodrum katındaki kaşıntı veren mavi kanepesinde oturmak istemiyordu. Dişlerinin arasında

kalan Oregano baharatlarını toplamak için dilini ağzının içinde dolandırıp durmak istemiyordu. Hayır, bunu istemiyordu.

O böyle sahte davranabilecek tipte bir kız değildi. Ama bu Ben'den ayrılmak istediği anlamına mı geliyordu? Erkekler hakkında böyle bir karar vermek bir hayli zor bir durumdu hele ki bu erkek sizin yan kulvarınızda bu kadar yakınınızdayken.

Kızkardeşi Carolyn diğer yandaki kulvardan Emily'nin omzuna dokundu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet" dedi Emily mavi bir yüzme tahtası aldı.

"Tamam." Carolyn ona söyleyecek başka bir şeyi varmı manasında bakmaya devam etti. Maya ile dün yaptıkları geziden sonra Emily, kardeşi Carolyn tam kapalı yüzme havuzunun çift kanatlı kapısından çıkarken otoparka girmişti. Carolyn, Emily'e nerede olduğu sorduğunda, Emily ona İspanyolca özel dersinde olduğunu söylemişti. Carolyn ona inanmış gibi görünmüştü, Emily'nin neşe dolu sesine rağmen, arabadan sadece bir sürüşten sonra çıkan, motoru soğutmaya çalışan fanın sesi de geliyordu.

Kız kardeşlerin birbirlerine benzememelerine rağmen–ikisinin burnunda da çiller vardı, klordan rengi açılmış kırmızımsı kahve saçlar ve kirpiklerini uzun göstermesi için kullandıkları rimel–ve hatta aynı odayı paylaşıyor olmalarına rağmen birbirlerine yakın değildiler. Carolyn sessiz, çekingen ve itaatkâr bir yapıda idi. Emily'de tüm bu özelliklere sahip olmasına rağmen, Carolyn böyle olmaktan memnun gibiydi.

Koç düdüğünü öttürdü. "Ayakları çalıştırma zamanı! Sıraya girin!"

Yüzücüler yüzme tahtaları önlerinde, en hızlı olanlardan yavaş olanlara doğru sıraya girdiler. Ben, Emily'nin önündeydi. Kaşını havaya kaldırıp Emily'e baktı.

"Bu akşam gelemem" dedi Emily sessizce. Diğer erkek yüzücüler–Emily'nin arkasında kalabalık oluşturmuş Gemma Curran'nın bronzluk veren kremi aşırı kullamış olmasından dolayı komik görünen ten rengine gülüyorlardı–bu yüzden Emily'i duymadılar. "Üzgünüm" diye ekledi Emily.

Ben'nin ağzı düz bir çizgi hâli aldı. "Evet, bu sürpriz olmadı." Lauren'nin düdüğünü öttürmesi ile Ben, duvarı itip ayakları ile yunus stili yüzmeye başladı. Emily ikinci düdüğü bekledi ve Ben'nin arkasından yüzmeye başladı.

Emily yüzerken Ben'nin suda çırptığı bacaklarına baktı. Kısa saçlı olmasına rağmen başına bone takması ne kadar da aptalcaydı. Yarışlardan önce de OCD yani takıntılı düşünce bozukluğu yaşardı. Vücudundaki tüm tüyleri traş ederdi bacak ve kollarındakiler dâhil. Ayaklarının sıçrattığı su Emily'nin yüzüne geliyordu. Emily, Ben'nin suya girip çıkan başına baktı ve bacaklarını daha hızlı vurmaya başladı.

Yüzmeye Ben'den beş saniye sonra başlamış olmasına rağmen, ters tarafta ki duvara neredeyse aynı zamanda ulaştı. Ben sinirle ona döndü. Yüzme takımı kurallarına göre bir set içerisinde eğer arkanızdan gelen yetişip ayaklarınızı tutarsa bu sefer o sizin önünüzde yüzme hakkına sahip olurdu. Ama Ben duvarı itip tekrar yüzmeye başladı.

"Ben!" sesinde öfke vardı Emly'nin.

Ben sığ bitişte durdu ve dönüp ona baktı.

"Ne var?"

"Önüne geçmeme izin vermelisin."

Ben onu dikkate almadı ve suya tekrar daldı.

Emily duvarı itip ona yetişene kadar deli gibi yüzdü. Ben duvara geldi ve dönüp onun yüzüne baktı.

"Kıçımdan uzak durur musun?" Ben neredeyse bağırmıştı.

Emily kahkaha atmaya başladı. "Önüne geçmeme izin vermen gerekiyor!"

"Eğer hemen arkamdan yüzmeye başlamasaydın beni yakalayamazdın."

Emily öfkeli bir nefes verdi. "Eğer senden hızlı yüzüyorsam yapacak bir şey yok."

Ben'nin çenesi hayretle aşağıya sarktı.

Emily dudaklarını yaladı. "Ben..."

"Hayır" diye onu susturdu. "Sen git de gerçekten hızlı yüz tamam mı?" Havuzun kenarına attığı gözlüğü tuhaf bir şekilde yerden sekti ve tekrar suya düştü. Neredeyse Gemma'nın omzuna çarpıyordu.

"Ben..."

Ben ona baktı ve dönüp havuzdan çıktı.

"Her neyse..."

Emily onun erkeklerin soyunma odası kapısını sinirle açışını izledi. İleri geri açılıp kapanan kapıya bakarak başını iki yana salladı. Maya'nın dün söylediği şey aklına geldi. "Geyiği becer" dedi kendi kendine ve gülümsedi.

puar

16

GÖNDERENİ BELLİ OLMAYAN BİR ZARFA ASLA GÜVENME

Yani bu akşam geliyor musun?" Hanna Blackberry telefonunu diğer kulağına götürdü ve Sean'nun cevabını bekledi.

Perşembe günü okuldan sonrasıydı. Hanna ve Mona birer cappuccino içmek için kampüste buluşmuştu ama Mona bu hafta sonu düzenlenecek anne/-kız golf turnuvası antrenmanı için erken gitmek zorunda kalmıştı. Şimdi ise Hanna ön veranda da oturmuş Yan komşunun altı yaşındaki ikizlerinin garajın önünün her tarafını tebeşirle çizmelerini seyrediyor ve Sean ile telefonda konuşuyordu.

"Gelemem" dedi Sean. "Gerçekten üzgünüm."

"Ama Perşembe gecesi "Arsız" gecesi; bunu biliyorsun!"

Hanna ve Sean televizyondaki, internette tanışmış dört çiftin hayatlarını konu alan bu "Arsız" adlı şova takmış durumdaydılar. Onların favori karakterleri olan Nate ve Fiona açısından bu geceki bölüm çok önemliydi. Çünkü bu çift her an birlikte olabilirdi. Hanna bunun belki onlarada faydası olabileceğini düşünüyordu.

"Ben... Benim bu gece bir toplantım var."

"Ne toplantısı?"

"Aa... B klubü."

Hanna apışıp kaldı. B klübü. Yani *Bakirler klübü* gibi miydi acaba? "Gitmesen olmaz mı?"

Sean bir süre sessiz bekledi. "Yapamam."

"İyi o zaman, en azından yarın Noel'in partisine geliyorsun değil mi?

Yine sessizlik oldu. "Bilmiyorum."

"Sean! Gelmek zorundasın!" dedi Hanna sesini biraz yükselterek.

"Pekâlâ" dedi Sean. "Sanırım gitmezsem Noel bana sinirlenebilir."

"Ben de sinirlenirim" diye ekledi Hanna.

"Biliyorum. Yarın görüşürüz."

"Sean, bekle" diye söze başladı Hanna. Ama Sean kapatmıştı bile.

Hanna evin kapısını açtı. Sean yarın partiye mutlaka gelmeliydi. Çok sağlam ve romantik bir planı vardı: Sean'u ağaçlık alana götürebilir, birbirlerine aşklarını itiraf ederler ve ardından sevişebilirlerdi.

Bakirler klübü eğer âşıksan birisi ile beraber olmana karşı gelmezdi, öğle değil mi? Hem Khan'ların ormanı efsaneydi. Çünkü orada birçok parti verilmiş ve birçok kişi bekâretini burada kaybetmişti. Hatta ağaçların acemilere seks tiyoları verdiği hakkında söylentiler bile çıkmıştı.

Giristeki aynanın önünde durdu ve gergin karın kaslarının nasıl göründüğüne baktı. Sonra yuvarlak kalçalarını kontrol etmek için sağa ve sola döndü. Yüzüne bakmak için aynaya doğru eğildi. Dünkü lekeler kaybolmuştu. Dişlerine baktı. Alt ön dişi köpek dişinin üzerine doğru çarpıktı. Bu her zaman böyle miydi?

Altın rengi kalın kayışlı el çantasını mutfak masasının üzerine attı ve buzdolabını açtı. Annesi Ben&Jerry'nin yerinden alışveriş yapmamıştı, yüzde elli daha az şekerli Tofutti Cutie dondurmalı sandviçler vardı dolapta. Üç tanesini çıkarttı ve yemek için iştahla jelâtini açmaya başladı. İlk ısırığı aldığında ona tanıdık gelen çok daha fazla yeme isteği uyandı.

"İşte, Hanna bir profiterol daha ye" Annapolis'te babasını ziyeret ettiklerinde Alison ona böyle fısıldamıştı. Sonra Kate'e dönmüş, babasının kız arkadaşının kızı ve "Hanna çok şanslı, her şeyi yiyebilir ama bir gram kilo bile almaz!" demişti.

Bu doğru değildi tabii ki. Aslında tam tersini ima ediyordu. Hanna zaten tombuldu ve daha da kilo alacak gibi görünüyordu. Kate gülmüştü, sözüm ona Hanna'nın tarafını tutması gereken Alison da gülmüştü.

"Sana bir şey aldım."

Hanna otuduğu yerde korkudan zıpladı. Annesi küçük bir masaya üzerinde seksi Champion marka pembe spor sütyen ve siyah yoga pantolnu ile oturmuştu. "Öyle mi?" dedi Hanna sessizce.

Bayan Marin, Hanna'ya bakıp gözlerini sandeviçlere dikerek "Üç tane yemek zorunda mısın gerçekten?"

Hanna masaya baktı, daha tadını bile almadan birincisini on saniyeden az bir sürede bitirmiş ve ikincinin jelâtinini açmıştı. Baygın bir şekilde annesine gülümsedi ve kalan sandviçleri toparlayıp buzdolabına geri koydu. Arkasına döndüğünde annesi mavi bir Tiffany çantayı masanın üzerine koydu. Hanna buda ne diye sorgular gibi çantaya baktı. "Bu?"

"Aç onu."

İçinde küçük mavi bir Tiffany kutusu vardı ve onun içinde de bileklik, gümüş halka küpeler ve kolyeden oluşan bir set. Polis merkezinde geri vermek zorunda kaldığı sete çok benziyordu. Hanna onları eline alıp tavan lambasının ışığında parıldayışını seyretti. "Vay be."

Bayan Marin "Bir şey değil" dedi. Sonra konuşmanın bittiğine karar vererek tekrar odaya döndü, mor yoga matını yere açtı ve yoga Dvd'sini kaldığı yerden oynattı.

Hanna şaşkın bir şekilde küpeleri tekrar çantaya koydu. Annesi çok tuhaf bir kadındı. Küçük telefon masasının üzerindeki kare zarfı fark etti. Hanna'nın adı ve adresi büyük harflerle üzerine yazılmıştı. Güldü. Onu sevindirebilecek bir şey varsa oda güzel bir partiye davet edilmekti.

Burnundan nefes al, ağzından nefes ver, odada ki televizyondan yoga eğitmeninin sesi geldi. Bayan Marin kolları yanlarda huzur içinde duruyordu. Telefonu yaban arısı uçuşu melodisini çaldığında bile hareket etmemişti ki bu bir mesajı olduğu anlamına geliyordu.

Bu onun kendine ayırdığı zamanıydı ne de olsa.

Hanna zarfı kaptığı gibi yukarıya odasına fırladı. Sayvanlı yatağına oturdu, milyarlarca ip parçasından oluşan çarşafının uç kısmını hissetti ve huzurlu bir şekilde uyuyan köpeği Dot'a gülümsedi.

"Buraya gel Dot" diye fısıldadı. Dot kaşınıp Hanna'nın kollarına tırmandı. Hanna iç geçirdi. Belki de parti davetiydi bu gelen ve bu gergin, hoşnutsuz, içini kemiren duygulardan birkaç gün içinde kurtulabilirdi.

Zarfı tırnağını bıçak gibi kullanarak açtı ve kaşlarını çattı. Bu bir davet değildi ve yazan şey manasız geldi.

Hanna,

Babanın en sevdiği insan sen değilsin! – A.

Bu ne demek oluyordu ki şimdi? Ama zarfın içindeki notun bitişiğindeki kâğıdı açtığında aniden hıçkırarak ağlamaya başladı.

Kâğıt, özel bir okulun renkli baskı gazetesinin internetten üzerinden bir çıktısıydı. Hanna fotoğraftaki tanıdık insanlara baktı. Şöyle yazıyordu, *Kate Randall, Barnbury Okulunun sözcüsü. Bu resimde annesi İsabel Randall ve nişanlısı Tom Marin ile birlikte görülüyor.*

Hanna gözlerini kırptı. Babası aynen onu en son

gördüğündeki gibi görünüyordu. Nişanlısı sözcüğünü okuduğunda neredeyse kalbi duracak gibi oldu. Bu ne zaman olmuştu? Resimde onu rahatsız eden kişi Kate idi. Her zaman olduğundan çok daha mükemmel görünüyordu. Teni ışıldıyor, saçları muhteşem görünüyordu. Kollarını annesi ve Bay Marin'e neşe içinde dolamıştı.

Hanna, Kate'i gördüğü ilk anı asla unutamazdı. Alison ve Hanna henüz Annapolis'te trenden inmişlerdi ve ilk gördüğü babasının arabanın ön tarafına yaslanmış bir şekilde durduğuydu. Ama sonra, arabanın kapısı açılmış ve Kate dışarıya çıkmıştı. Uzun, düz, kestane rengi saçları parıldıyordu ve arabadan sanki iki yaşından beri bale dersi alan birinin estetikliğine sahip bir şekilde inmişti. O an Hanna'nın ilk hissettiği, bir direğin arkasına gidip saklanmak olmuştu. Kate'in üzerine sıkıca oturan kotuna ve kaşmir kazağına bakıp heyecanını bastırmaya çalışmıştı. Demek bu yüzden babası ayrılmıştı diye düşündü. Onu utandırmayacak bir kızı olmasını istediği için.

"Aman tanrım" diye fısıldadı Hanna, zarfta yollayanın adresi varmı diye bakındı. Hiçbir şey yoktu. Birden şunu fark etti ki Kate hakkında bilgisi olan tek insan Alison idi. Sonra gözleri notun üzerindeki *–A* harfine gitti.

Az önce yediği sandeviçler karnında guruldadı. Birden banyoya fırladı ve lavabonun kenarında duran seramik fırçalıktan diş fırçasını aldı. Sonra tuvaletin önünde diz çöktü ve bekledi. Göz uçlarında gözyaşları belirdi. *Yine başlama bu işe,* dedi içinden,

sapından sıkıca kavradığı fırçayı elinde tutarak, *sen bu kadar aciz değilsin!*

Hanna doğruldu ve aynaya baktı. Yüz rengi gitmiş, saçları yüzünün etrafına dağılmış ve gözleri kızarmıştı. Yavaşça elindeki fırçayı tekrar yerine koydu.

"Ben Hanna'yım ve muhteşemim" dedi aynadaki yansımasına.

Ama bu söylediği hiç de inandırıcı gelmemişti.

puar

17

ÖRDEK, ÖRDEK, KAZ!

"Tamam" Aria gözünün önüne gelen kâküllerini üfledi. "Bu bölümde kafana kevgir geçirmeli ve sahip olmadığımız bebeğimiz hakkında çok konuşmalısın."

Noel kaşlarını çattı ve başparmağını yay şeklindeki dudakarına götürdü. "Neden kafama kevgir giymek zorundayım, Finlandiyalı?"

"Çünkü" dedi Aria, "Bu absürd bir oyun ve absürd olması gerekiyor."

"Çaktım" deyip sırıttı Noel. Cuma sabahıydı ve İngilizce sınıfındaki sıralarında oturuyorlardı. Dünkü Godot'u Beklemek felaketinden sonra Ezra'nın onlara verdiği ödev gruplara ayrılıp kendi varoluş-

ları hakkında bir oyun yazmalarıydı. Varoluş demek diğer bir deyişle "aptalca ve modası geçmiş" demekti. Ve bunu iyi yapabilecek birisi varsa oda Aria'dan başkası değildi.

"Yapabileceğimiz gerçekten absürd bir şey biliyorum" dedi Noel. "Navigator cip kullanan ve iki bira içtikten sonra kendi arabasıyla ördek göletine dalan bir karekter kullanabiliriz. Ama o sanki arabayı kullanırken uyuya kalmış ve göletin içine daldığını ertesi güne kadar anlayamamış. Ve hatta uyandığında arabanın içinde ördekler bile olabilir."

Aria kaşlarını çattı. "Tüm bunları nasıl sahneliyeceğiz? Bu neredeyse imkânsız."

"Bilmiyorum" dedi Noel. "Ama bu geçen sene benim başıma geldi. Gerçekten çok absürd ve harikaydı."

Aria baygın bir şekilde iç geçirdi. Noel'i partner olarak değil iyi bir yardımcı yazar olabileceği için seçmişti aslında. Ezra'yı görebilmek için etrafına bakındı. Ama maalesef Ezra kıskaçlıkla bakmıyordu onlara. "Peki ya şöyle yapsak nasıl olur, diyelim ki kareklerden biri kendisini ördek zannediyor? Diye önerdi Aria. "Arasırada ördek gibi ses çıkartsın."

"Oh, tabii." Noel bunu çizgili bir kâğıda ucu kemirilmiş bir kalemle not aldı. "Hey, hatta biz bunu babamın kamerasıyla kaydedebilir, sıkıcı bir oyun yerine bir film şeklinde sunabiliriz ne dersin?"

Aria bir süre bekledi. "Aslına bakarsan bu çok hoş olabilir."

Noel gülümsedi. "Hem böylece araba sahnesinide yapabiliriz!"

"Sanırım öyle." Aria Kahn'ların kaza yapmak için fazladan Bir Navigator'ları olup olmadığını merak etti. Sanırım vardı.

Noel James Freed ile eşleşen Mason Byers'ı dürttü. "Moruk, biz oyunumuzda bir Navigator kullanacağız! Ve piroteknik!"

"Bir dakika. Piroteknik mi?" diye sordu Aria.

"Çok iyi" dedi Mason.

Aria dudaklarını kapattı. Şuan gerçekten de bunu tartışacak enerjisi yoktu. Dün gece zorlukla uyuyabilmişti. Gelen sinir bozucu mesaj yüzünden gecenin yarısını kulaklarıda örten mor bir şapka örerek geçirmişti.

Birisinin sadece Ezra ve onun arasında geçenleri değil, babası hakkında da bilgi sahibi olması korkunç bir şeydi. Bu–*A* denen şahıs ya daha sonra annesinede mesaj gönderirse? Veya daha da kötüsü ya gönderdiyse? Aria annesinin bunu öğrenmesini istemiyordu. Şimdi ve bu şekilde olamazdı. Aria mesajı gönderenin Alison olabileceği ihtimalini de aklından çıkaramıyordu bir türlü. Çünkü olayı bilen fazla insan yoktu. Belki birkaç fakülte üyesi ve Meredith tabii ki. Ama onlar Aria'yı tanımıyordu.

Eğer mesajı gönderen Alison ise bu onun hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Eğer... Değil ise? Ya eğer mesajı gönderen Alison'nun hayaleti ise? Bir hayalet kolayca istediği her yere girebilirdi. Hem bazen ölülerin ruhları hatalarını düzeltmek için hayata geri dönerlerdi, öyle değil mi? Bu sanki onların cennete kabul edilmeleri için yaptıkları son görevleri gibi bir şeydi.

Eğer Alison hatalarını düzeltmek için geri dönmek zorunda kaldıysa ki Aria bunu Alison'nın hak ettiğini düşünüyordu, Jenna olayında ki hatasını düzeltmeliydi. Aria elleri ile yüzünü kapatarak bu olayı aklına getirmemeye çalıştı. Terapi seanslarında size söylenen "İçinizdeki kötülükle yüzleşin" saçmalığını salla gitsin dedi içinden. Aria, babası ve Meredith'i aklına getirmemek için ne kadar uğraşıyorsa, Jenna olayı içinde bir o kadar uğraşıyordu.

İç geçirdi. Aria bu gibi zamanlarda eski arkadaşlarından ayrılıp başka bir yere sürüklenmemiş olmayı dilerdi. Sınıfta birkaç sıra arayla oturduğu Hanna gibi mesela. Aria ona doğru yürüyebilir, bu konu hakında konuşur ve Alison hakkında sorular sorabilirdi. Ama zaman insanları gerçekten değiştirmişti. Acaba Spencer ve Emily ile konuşmak daha mı kolay olurdu diye düşündü.

"Hey, selam"

Aria toparlandı. Ezra sırasının önünde duruyordu. "Merhaba" diye yanıtladı Aria.

Gözleri Ezra'nın mavi gözleri ile buluştu ve Aria'nın kalbi sızladı.

"Nasılsın?"

"Aa... Harikayım. Gerçekten iyiyim." Aria dik bir şekilde oturdu. Aria İzlanda'dan uçakla dönerken koltuk cebinde bulduğu bir magazinde erkeklerin egzotik ve pozitif kızlardan hoşlandığını okumuştu. Ve zeki kız olmak işe yaramadığına göre neden neşeli ve enerjik olmayı denemesindi?

Ezra elindeki tükenmez kalemin ucunu bir içeri bir dışarı açıp kapadı. "Dinle, dün konuşmanın ortasında seni kestiğim için üzgünüm. Kompozisyon çalışmalarını okumamı ve not vermemi ister misin?"

"İsterim" dedi Aria. Acaba Ezra bunu diğer öğrenciler için yapar mıydı? "Pekâlâ, sen nasılsın?" Diye sordu Aria.

"İyiyim" dedi Ezra gülümseyerek. Dudakları sanki daha fazlasını söylemek ister gibi kıpırdadı. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" Ellerini sıranın üzerine yasladı ve Aria'nın defterine göz atmak için eğildi. Aria bir an için onun ellerine baktı ve sonra kendi serçeparmağını onun parmağına değdirdi. Bunu farkında olmadan yaptığı imajını uyandırmak istedi, ama Ezra elini geri çekmedi. Serçe parmakları arasında sanki bir elektirik dalgalanması oluşmuş gibiydi.

"Bay Fitz!" Arka sırada Devon Arliss elini havaya kaldırmıştı. "Bir sorum var."

"Hemen geliyorum" dedi Ezra düzelerek.

Aria, Ezra'nın parmağına değen parmağını ağzına koydu. Birkaç saniye Ezra'yı belki tekrar onun yanına gelir diye izledi ama Ezra tekrar onun yanına dönmedi.

İyi o zaman. Tekrar plan J, kıskandırma taktiği. Noel'e döndü. "Filmimiz de bir seks sahneside olmalı diye düşünüyorum."

Bunu gerçekten yüksek sesle söylemişti ama Ezra hâlâ Devon'un sırasına eğilmiş onunla konuşuyordu.

"Müthiş" dedi Noel. "Bu şu kendisini ördek sanan adam mı olacak?"

"Evet. Kaz gibi öpüşen bir kadınla birlikte."

Noel güldü. "Bir kaz nasıl öpüşür ki?"

Aria Devon'un sırasına doğru döndü. Ezra şimdi onlara doğru bakıyordu. Güzel…

"İşte böyle öpüşür?" Aria Noel'e doğru eğildi ve onu yanağından öptü. İlginç ama Noel güzel kokuyordu. Kiehl'in Mavi Kartal traş kremi gibi.

"Hoş" diyebildi Noel. Ezra dışında sınıfın geri kalanı kaz öpüşünün farkında bile değildi, harıl harıl bir çalışma içerisindeydiler. Ezra hâlâ Devon'un sırasının yanındaydı ve dona kalmıştı.

"Bu akşam parti verdiğimi biliyor musun?" dedi Noel ve elini Aria'nın dizine koydu.

"Evet, bunu duydum" diye yanıtladı Aria.

"Kesinlikle gelmelisin. Bir sürü bira olacak. Ve diğer içecekler… Skoç gibi. Skoç sever misin? Babamın bir koleksiyonu var ve…"

"Skoç'a bayılırım." Aria sırtında Ezra'nın yanıcı bir şekilde bakan gözlerini hissetti. Ve Noel'e eğilerek "Kesinlikle bu akşam partine geleceğim" dedi.

Bu arada Ezra'nın kalemi elinden yere düştü, onların konuştularını duymuş olduğunu tahmin etmek hiç de güç değildi.

puar

18

ESKİ EMILY'E NE OLDU ONA NE YAPTIN?

"Daha sonra Kahn partisine gidecek misin?" diye sordu Carolyn arabayı park ederken.

Emily halen ıslak olan saçlarını taradı. "Bilmiyorum." Bugünkü antrenmanda Ben ile birbirlerine tek kelime etmemişlerdi ve bu yüzden onunla birliktemi gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Sen gidecek misin?"

"Bilmiyorum. Aslında Topher ve ben Applebee'-ye gidebiliriz."

Carolyn parti ve Applebee arasında karar vermekte zorlanıyordu.

Volvonun kapılarını kapatarak Fields'lerin otuz yıllık koloniyal tarzdaki evlerine doğru yürüdüler. Rosewood'daki diğer evler kadar göz alıcı ve büyük değildi. Evin kapısına giden yol üzerindeki mavi çakıllar yıpranmış ve bazı beton döşeme taşlar kaybolmaya yüz tutmuştu. Veranda dizaynının modası geçmişti. Annesi onları kapıda elinde telsiz telefonla karşıladı. "Emily, seninle konuşmam lâzım."

Emily üst kata doğru koşarak çıkan Carolyn'e baktı. "Öyle mi? Ne hakkında?"

Annesi ellerini gri rekli bol kesim pantolonuna sürterek düzeltti. "Telefonda Koç Lauren ile görüşüyordum. Aklının başka yerde olduğunu, yüzmeye konsantre olmadığını söyledi. Ve... Çarşamba günü antrenmana gitmemişsin."

Emily güçlükle yutkundu. "Okulda bazı çocuklarla İspanyolca dersi alıyordum."

"Carolyn de bana öyle söyledi. Ben de Bayan Hernandez'i aradım."

Emily aşağıya yeşil Vans marka ayakkabılarına baktı. Bayan Hernandez okulda İspanyolca dersi veren hocaydı.

"Bana yalan söyleme Emily." Bayan Fields kaşlarını çattı. "Neredeydin?"

Emily mutfağa gitti ve bir sandelye'ye çöktü. Annesi makul bir insandı. Bunu konuşabilirlerdi.

Kulağının tepesindeki gümüş küpe ile oynayarak oyalandı Emily.

Yıllar önce Alison, Emily'e göbeğini deldireceğini, kendisi ile birlikte Piercing Sarayı'na gelip gelmeyeceğini sormuştu. Sonunda her ikisi de kulaklarını aynı yerden deldirmiş ve aynı küpeleri takmışlardı. Emily hâlâ bu gümüş küpeyi takıyordu. Sonra Alison küpeyi gizlemesi için Emily'e soğuk havalarda takılan kulaklıklardan almıştı. Emily kış günlerinde hâlâ bu kulaklıkları da kullanmaya devam ediyordu.

"Bak" dedi sonunda. "Ben sadece şu yeni taşınan kız Maya ile takılıyordum. Gerçekten hoş birisi. Arkadaşız."

Annesi şakın görünüyordu. "Neden antrenmandan sonra ya da cumartesi gününü tercih etmediniz?"

"Neden bu kadar büyütüyorsun anlamıyorum?" dedi Emily. Sadece birgün aksattım. Bu haftasonu iki katı yüzerim söz veriyorum."

Annesi ince dudaklarını birbirine bastırarak sandalye'ye oturdu. "Ama Emily cidden anlayamıyorum. "Bu yıl yüzme takımına yazıldığında bir anlaşma yapmış oldun. Eğer antrenmanın varsa arkadaşlarınla eğlenmeye gidemezsin."

Emily onu durdurdu. "Yüzme takımına girmek, sanki başka şansım var mıydı?"

"Senin neyin var böyle? Farklı bir ses tonuyla konuşuyorsun, nerede olduğun hakkında yalan söylüyorsun." Annesi başını iki yana salladı. "Nereden çıktı bu yalan söyleme huyu? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadın."

"Anne..." Emily durdu, çok yorgun hissediyordu. İçinden hayır, söyledim diye haykırmak geliyordu. Yedinci sınıfta iken arkadaşları arasındaki en iyi huylu kız olmasına rağmen annesinin haberi olmadığı bir sürü şey yapmıştı.

Alison'nın kaybolmasından hemen sonra, Emily Alison'nın kayboluşunun bir şekilde sanki onun hatalarının cezalandırılması olabileceği hakkında endişe duymuştu. Belki de Emily gizlice anne babasının kurallarına uymadığı için böyle olmuştu. Kulağına taktığı Piercing, Jenna olayı gibi. O günden sonra Emily mükemmel olmaya çalışmış, ebeveynlerinin isteklerinden dışarıya çıkmamış ve dedikleri her şeyi yapmıştı. Kendini tümüyle örnek bir evlat olmaya adamıştı.

"Ben sadece senin sorununun ne olduğunu bilmek istiyorum" dedi annesi.

Emily ellerini masanın üzerine koydu. Kendisinin bu hale, yani gerçek karekteri olmayan bu hale nasıl geldiğini hatırladı. Alison'un kayboluşunun, Emily'nin ebeveylerini dinlememiş olması ile bir alakası yoktu. Bunu şimdi fark ediyordu. Kendisini Ben'in kaşıntı veren kanepesinde onun ince dilini boynunda hissettiği görüntüsünü de kendisine ters buluyordu. Hatta kalan iki lise yılında ve ondan sonraki dört yıl kolej boyunca saatlerce havuzda antrenman yaptığını da hayal edemiyordu. Aslında bütün bunları yapmak istemiyordu. Neden Emily sadece kendisi gibi olamıyordu? Gerçek Emily gibi. Sadece derslerine çalışsa kâfi olmaz mıydı? Ya da–Tanrı göstermesin–biraz eğlense?

"Eğer sorunumun ne olduğunu bilmek istiyorsan" diye başladı Emily yüzüne gelen saçlarını geriye atarak. Derin bir nefes aldı sonra. "Artık yüzmek istediğimi sanmıyorum."

Bayan Fields'in sağ gözü seyirdi. Dudakları sarkıp öylece kaldı. Sonra başını buzdolabına döndürdü ve kapağındaki mıknatıslı yapışkanlara baktı. Konuşmadı ama omuzları titredi. Sonunda Emily'e döndü. Gözleri kızarmış, yüzü sanki birkaç saniye içerisinde on yıl yaşlanmış gibi sarkmıştı. "Babanı arıyorum, o senin fikrini değiştirebilir."

"Ben kesin kararımı verdim." Diye cevap verdiğinde Emily gerçektende kararını vermiş olduğunu fark etti.

"Hayır vermedin. Senin için en iyi olanın ne olduğunu bilmiyorsun sen."

"Anne!" Emily aniden gözlerine dolan yaşları hissetti. Annesini kızdırması hem korkutucu hem de üzücüydü. Ama artık kararını vermişti ve bunu söylediğinde sanki omzundan büyük bir yük kalkmıştı.

Annesinin çenesi titredi. "Bunun sebebi şu yeni arkada-şın mı?"

Emily burnunu silip temizledi. "Ne? Kim?"

Bayan Fields içini çekti. "DiLaurentis'lerin evine taşınan şu yeni kız. Birlikte antrenmanı asıp vakit geçirdiğin kız o değil miydi? İkiniz ne yapıyordunuz?"

"Biz... Biz sadece bir gezintiye çıktık" diye fısıldadı Emily "Ve sohbet ettik."

Annesi yere baktı. "Bu gibi kızlar hakkında pek de olumlu şeyler düşünmüyorum."

Bir dakika. Ne? Emily annesine baktı. Acaba annesi... *Biliyor muydu?* Ama nasıl? Annesi, Maya ile tanışmamıştı bile. Sadece bir görüşte onu tanıyabilir miydi?

"Ama gerçekten iyi birisi" diyerek onu savundu

Emily. "Sana söylemeyi unuttum ama yaptığın kek'in çok güzel olduğunu ve teşekkür etmemi söylemişti."

"Ben..."

"Lütfen Emily" diyerek annesi onun sözünü kesti.

Emily'nin sözleri boğazında takılıp kaldı.

Annesi tekrar iç çekti. "Onunla aranızda çok fazla kültürel fark var... Ve... Maya ile ortak yönlerinizin de olduğunu düşünmüyorum zaten. Ailesi hakkında bilgi sahibi olan kimse var mı? Ne yaptıklarını bilen?"

"Bekle bir saniye, bu da ne demek şimdi?" Dedi Emily annesine bakarak. Maya'nın ailesi mi? Emily'nin bildiği kadarıyla Maya'nın babası inşaat mühendisi, annesi pratisyen hemşire idi. Erkek kardeşi Rosewood da son sınıf öğrencisi ve bir tenis dehasıydı. Onun için arka bahçelerine bir tenis kortu inşa ediyorlardı. Ailesi ne yapıyor olabilirdi ki?

"Ben bu insanlara güvenmiyorum" dedi annesi. "Biliyorum bu çok dar kafalı bir düşünce ama güvenmiyorum."

Emily'in aklı çelişti. *Maya'nın ailesi? Kültürel farklar? Bu tip insanlar?* Annesinin söylediği her şeyi anlamaya çalıştı. Oh. Aman Tanrım!

Bayan Fields, Maya'nın eşcinsel olduğunu düşündüğü için sinirli değildi. Sinirliydi çünkü Maya ve tüm ailesi siyahtı.

puar

19

MERHEM ATEŞİ

Cuma akşamı, Spencer yeni ağıl evindeki yatak odasında akçaağaç sayvanlı yatağında uzanıyordu. Sırtına Icy Hot merhem sürüp yatmış harikulade görünen tavana doğru bakıyordu. Elli yıl önce bu ağılda ineklerin yaşadığını asla tahmin edemezdiniz. Oda kocamandı, dört büyük pencere ve küçük bir iç avlusu vardı. Geçen gece akşam yemeğinden sonra tüm eşyalarını ve mobilyalarını buraya getirmişti. Bütün kitap ve Cd'lerini yazar ve artist isimlerine göre sıraya koymuş, ses sistemini ayarlamış ve hatta uydu alıcısını bile tekrar kurmuş BBC Amerika kanalındaki favori programlarını bile ayarlamıştı. Her şey mükemmeldi.

Tabii ki ağrıyan sırtı dışında. Vücudu sanki ip olmadan Bungee Jumping yapmış gibi ağrıyordu. Ian onları dört kilometre koşturmuş alıştırmalardan sonra da depar attırmıştı. Tüm kızlar bu akşam Noel'in partisine ne giyecekleri hakkında konuşuyorlardı ama bu yılgınlık veren antrenmandan sonra Spencer evde kalıp bazı ev ödevleri yapmakla da mutlu olabilirdi. Özellikle evi sadece kendisine ait küçük bir ütopya olduğu andan beri.

Spencer, Icy Hot kavanozuna uzanıp aldı ama içinde hiç merhem kalmadığını fark etti. Yavaşça oturdu ve yaşlı bir kadın gibi ellerini beline koydu. Gidip ana evden merhemi almak zorundaydı. Spencer bu ana ev lâfını sevmişti. Bu onun kendisini gerçek bir yetişkin gibi hissetmesini sağlıyordu.

Uzun çim ekili tepeciğin üzerinden geçerken aklına Du Jour'un sevdiği sözleri geldi. Andrew Campbell. Evet, eğer–A, Alison değil Andrew ise çok rahatlayacaktı. Düne göre kendisini milyon kere daha iyi, milyar kere daha az paranoyak hissediyordu. Ama yine de birileri tarafından gözetlendiğini bilmek korkunçtu! Andrew nasıl olup da okuma odasına geliyor ve dedikodu çıkarabilecek sorular sormaya cüret ediyor, sonra da ürkütücü bir e-mail yazabiliyordu. Ve herkes muntazaman bağlanmış kravatı, parıldayan pürüzsüz teni ile onun çok tatlı ve masum olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen okula cilt nemlendirici krem getiren tiplerdendi ve antrenmandan sonra sürüyordu. Tuhaf herif.

Üst kattaki banyonun kapısını kapattı ve dolaptaki kavanozda merhem buldu. Nuala Puma ısı pantolonunu aşağıya indirip sağa sola dönerek aynada kendisine baktı. Kokulu merhemi ovarak sırtına ve dizinin arkasına sürmeye başladı. Merhemin mentollü kokusu hemen etrafı sardı ve gözlerini kapadı.

Kapı aniden açıldı. Spencer mümkün olduğunca çabuk pantolonunu yukarıya çekmeye çalıştı.

"Aman Tanrım" dedi Wren gözleri ardına kadar açık bir şekilde. "Ben... Kahretsin. Özür dilerim."

"Sorun değil" dedi Spencer bir yandan belindeki kuşağı sıkılaştırıyordu.

"Bu eve hâlâ tam alışamadım..." Wren'in üzerinde mavi hastane kıyafetleri vardı V yakalı bir üst ve beli dar bacak kısmı bol bir pantolondan oluşuyordu. Wren uyumaya hazır görünüyordu. "Burasının yatak odamız olduğunu zannettim."

"Bu hep olur" dedi Spencer, aslında böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı.

Wren kapıda durdu. Spencer onun kendisine baktığını hissetti ve çabucak göğüslerinin dışarıda olup olmadığını ve boynunda merhem var mı diye kontrol etti.

"Şey, ağıl nasıl?" diye sordu Wren. Spencer sırıttı ve aniden bir refleks ile ağzını kapattı. Geçen sene diş doktoruna gidip dişlerini beyazlattırmıştı ama dişleri haddinden biraz fazla beyaz olmuştu. Tonlarca kahve içerek onların matlaşmasını sağlamaya çalışmıştı.

"Harika, ablamın odası nasıl?"

Wren hoşnut olmayan bir gülümsmeyle "Oh, daha ziyade... Pembe."

"Evet, birde şu farbalalı perdeler" diye ekledi

Spencer.

"Rahatsız edici bir Cd de buldum"

"Öyle mi? Nedir?"

"Operadaki hayalet" Wren suratını buruşturdu.

"Ama sen tiyatro ile ilgilenmiyor musun?" diye sordu.

"Evet, Shakespeare ve bu gibi şeyler" dedi bir kaşını havaya kaldırarak. "Bunu nereden biliyorsun?"

Spencer'ın rengi attı. Eğer Wren'e onun hakkında internette araştırma yaptığını söylerse bu biraz tuhaf kaçabilirdi. Bilmem der gibi omuzlarını silkti ve dolaba yaslandı. Bunu yapınca bel kısmında keskin bir acı hissetti ve sıçradı.

Wren duraksadı. "Ne oldu?"

"Şey, biliyorsun çim hokeyi yüzünden." Spencer lavaboya yaslandı.

"Bu sefer ne yaptın?"

"Kasını mı incittin? Eğer öyle ise Icy Hot merhemi var orda gördün mü?" Bir eliyle havluyu tutan Spencer diğer eli ile kavanoza ulaşıp içinden avucuna merhemi aldı ve elini pantolonu içine sokup ağrıyan yerlere sürmeye başladı. Hafifçe inledi ve bu iniltinin seksi olmasını umdu. Durumu biraz dramatik göstermeye çalışıyordu.

"Yardım ister misin?" diye sordu Wren.

Spencer duraksadı. Ama Wren çok endişelenmiş görünüyordu. Bunu Wren'nin dikkatini çekmek için bilerek yapıyor olmasına rağmen aslında sırtına dönüp merhemi sürmek gerçektende canını acıtıyordu.

"Eğer senin için sorun olmazsa" dedi nazikçe "Teşekkür ederim."

Spencer ayağı ile kapıyı iterek biraz daha kapanmasını sağladı. Elindeki merhemi Wren'nin eline sıyırdı. Wren'nin elleri merheme bulaşmış ve seksi görünüyordu. Aynadaki görüntülerini yakaladı ve titredi. Birlikte harika görünüyorlardı.

"Neresi ağrıyor?" diye sordu Wren.

Spencer gösterdi. Tam kalçasının altındaki kastı. "Bir saniye" diye mırıldandı Spencer. Bir havlu alıp etrafına doladı ve havlunun altından pantolonunu aşağıya sıyırdı. "Ama şey, havluya fazla bulaştırmamaya çalış olur mu?" dedi. Anneme yıllar önce bu özel havluları Fransa'dan sipariş etmesi için yalvarmıştım, bu merhem onları mahvediyorda. Yıkadığında bile kokusu çıkmıyor."

Spencer onun kıs kıs güldüğünü duydu. Bu söylediği çok acemice ve Melissa vari mi olmuştu acaba? Wren yumuşak saçlarını temiz olan eli ile geriye doğru düzeltti ve yere diz çöktü. Havlunun altına elini soktu ve bolca merhemle yavaş ve nazikçe ovalamaya başladı. Spencer rahatladı ve usulca ona doğru yaslandı. Wren ayağa kalktı ama geri çekilmedi. Spencer onun nefesini omzunda hissetti ve sonra kulağında. Teni sanki ateş kaplamış gibi yanıyordu.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye mırıldandı Wren.

"Muhteşem hissediyorum." Bunu kendi kafasının içinde söylese çok daha iyi mi olurdu acaba?

Bunu yapmalıyım, diye düşündü Spencer. *Onu öpmeliyim.* Wren ellerini daha kuvvetlice sırtına bastırdı, tırnakları biraz daha tenine gömüldü ve Spencer'ın kalp atışları hızlandı.

Koridorda telefon çaldı.

"Wren, hayatım?" Spencer'ın annesi aşağı kattan seslendi. "Yukarıda mısın? Melissa telefonda."

Wren geriye sıçradı. Spencer öne doğru çekildi ve üzerinde ki havluyu düzeltti. Wren elindeki merhemi diğer bir havluyla çabucak temizledi. Spencer ona bunu yapmamasını söyleyemeyecek kadar paniklemişti. "Şey..." diye mırıldandı Wren.

Spencer başka bir tarafa dönerek "Gidip konuşmalısın..." dedi.

"Evet" dedi Wren.

Kapıyı açtı "Umarım merhem işe yarar" dedi.

Kapıyı onun arkasından kapatırken "Evet umarım" diye homurdandı Spencer. Ve sonra lavaboya doğru eğilip aynadaki görüntüsüne baktı. Aynada bir görüntü belirdi, bir saniyeliğine de olsa sanki birisi duşun yanında duruyor gibi geldi Spencer'a. Ama bu sadece açık pencereden gelen rüzgâr'ın duş perdesini hareket ettirmesinden dolayı olmuştu. Spencer tekrar lavaboya döndü. Tezgâhın üzerine birkaç damla merhem damlatmışlardı. Beyaz ve yapışkan görünümlüydü. Spencer işaret parmağı ile Wren'in adını yazdı ve çevresine bir kalp çizdi.

Bu yazıyı burada böylece bırakmayı düşündü. Ama Wren'in aşağıya inip telefonda "Hey, merhaba aşkım, seni özledim" dediğini duyduğunda kaşlarını çattı ve eliyle yazıyı sildi.

puar

20

EMILY'NİN TÜM İHTİYACI IŞIN KILICI VE SİYAH BİR MİĞFER

Emily, Ben'in yeşil Cherokee Jeep'ine bindiğinde hava kararmak üzereydi. "Cezamın yarın başlaması konusunda ebeveynlerimi ikna ettiğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil" diye cevapladı Ben. Emily'e bir merhaba öpücüğü vermedi Ben. Küsmüş erkek arkadaş tavrını takınıyordu ve Emily bundan nefret ederdi.

"Ailem biraz kızgın bana."

"Duydum" dedi Ben gözlerini yoldan ayırma-

dan. İlginç olan Ben nedenini sormamıştı, belki de zaten biliyordu. Tuhaf ama Emily'nin babası odasına gelip ona "Ben seni yirmi dakika içinde gelip alacak, hazır ol" demişti. Emily yüzme tanrılarına karşı geldiği için ömür boyu cezalandırıldığını düşünmüştü ama diğer yandan kendisinin Ben ile çıkmasını istediklerini hissediyordu. Belki Ben onun fikrini değiştirebilirdi.

Emily göğsüne derin bir nefes çekti ve sıkıntılı bir şekilde geri verdi. "Geçen gün antrenmanda olanlardan ötürü üzgünüm. Sadece biraz stres altındayım."

Ben sonunda biraz yatışmıştı. "Sorun değil. Sadece biraz kafan karışıktı."

Emily az önce dudak nemlendiricisi sürdüğü dudaklarını yaladı. *Karışık?* İyi ama ne konuda?

"Bu seferlik seni affediyorum" diye ekledi Ben. Uzanıp Emily'nin elini sıktı.

Emily öfkelendi. *Bu seferlik mi?* Sözümona Ben'in de kendisine üzgün olduğunu söylemesi gerekmiyor muydu? Fırtına gibi soyunma odasına giden hışımla kapıyı çarpıp bir bebek gibi davranan Ben'in kendisi değil miydi?

Kahn'ların açık duran büyük demir parmaklıklı ana kapısından girdiler. Ev yolun sonundaydı, bu yol yaklaşık beş yüz metre kadar ve birbirlerine sık dikilmiş uzun çam ağaçları ile çevrili idi. Hava bile daha temiz kokuyordu. Kırmızı tuğla ev Dorik tarzda ağır sütunlar arkasında duruyordu. Bu sütunların altında küçük bir at heykeli vardı ve yan tarafta tümüyle camdan yapılmış harika bir güneş odası vardı. Emily evin ikinci katının bir başından diğerine on dört pencere say-dı.

Ama bu gece evde takılmayacaklardı. Koruya gideceklerdi. Yüksek yeşil İngiliz çalıları ve taş duvarla çevrili bu yer evden uzakta, dönümlerce uzanıp gidiyordu. Bir yarısında Kahn'ların at çiftliği diğerinde kocaman çayırlar ve birde gölet vardı. Tüm bahçe kalın tahta çitlerle çevrili idi. Ben çimenlerin üzerine geçici olarak yapılmış park yerinde durduğunda Emily arabadan indi. Arka bahçeden Katiller adlı müzik grubunun yüksek sesle çalan bir parçasının sesi geliyordu. Rosewood'un tanıdık yüzleri Jeep'lerinden, Saab marka arabalarından yavaş yavaş iniyorlardı. Boyalı bebek diye tabir edebileceğimiz bir kız grubu, zincir askılı çantalarından sigara çıkartıp yakıyor ve küçük cep telefonları ile konuşuyorlardı. Emily eğilip kendi ayağında ki Converse ayakkabılarına baktı ve özenle bağlanmamış at kuğruğu saçına dokundu.

Ben ona yetişti ve birlikte yeşil çalıların ve tenha yerlerdeki ağaçların arasından geçip parti alanına girdiler. Etrafta Emily'nin tanımadığı birçok sima vardı. Çünkü Kahn'lar Rosewood'a ek olarak civardaki diğer özel okullardan da insanları davet etmişti. Çalıların yakınında bira fıçılarının ve içkilerin durduğu iki masa vardı. Ayrıca tahtadan bir dans pisti, organize edilmiş ışıklar ve arazinin ortasınada çadırlar kurmuşlardı. Ağaçlara yakın diğer tarafta ise yılbaşı ışıkları ile süslenmiş eski moda bir fotoğraf kulübesi vardı. Kahn'lar bu kulübeyi her sene parti için bodrum katlarından buraya taşıyorlardı.

Noel onları selamladı. Üzerinde YEMEK İÇİN UĞRAŞACAĞIM yazan gri bir tişört ve taşlanmış bir kot pantolon vardı. Ayağına ise ne çorap ne de ayakkabı giymişti. "Ne haber?" dedi ve her ikisine de bira verdi.

"Sağol adamım" dedi Ben ve birasını içmeye başladı. Kehribar renkteki biranın bir kısmı çenesinden aşağıya doğru süzülüp kötü bir görüntü yaratarak damladı. "Güzel parti."

Birisi Emily'nin omzuna dokundu. Aria Montgomery idi. Soluk kırmızı renkte dar bir İzlanda üniversitesi tişörtü, taşlanmış mini kot etek ve John Fluevog marka kırmızı kovboy çizmeleri giymişti. Siyah saçları geriye çekimiş ve yüksek bir atkuyruğu yapılmıştı.

"Hey, merhaba" dedi Emily. Aria'nın geri döndüğünü duymuş ama henüz onu görmemişti. "Avrupa nasıldı?" diye sordu Emily.

"Harikaydı" Aria gülümsedi. Kızlar birbirlerine birkaç saniye baktılar. Emily bir süre durdu, Aria'a burnunda ki sahte hızmadan ve saçlarına taktığı o pembe iplerden kurtulmasının çok iyi olduğunu söylemek istedi ama eski arkadaşlıkları adına bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda çelişti. Bunun yerine birasından bir yudum alarak tadından çok keyif almış gibi bir havaya bürüdü kendisini.

Aria'nın yerinde duramaz bir hali vardı. "Dinle, burada olduğuna çok sevindim. Seninle konuşmka istiyordum."

"Öyle mi?" Emily onun gözlerine baktı sonra tekrar aşağıya.

"Şey... Sen ya da Spencer."

"Gerçekten mi?" Emily'in göğsü sıkışır gibi oldu. *Spencer?*

"Bana deli olduğumu düşünmeyeceğine söz ver. Uzun zamandır burada değildim ve..." Aria Emily'in de çok iyi hatırladığı gene o buruşuk yüz ifadesini takındı. Bu da Aria'nın söylediği şeylerde ciddi olduğu anlamına geliyordu.

"Evet, seni dinliyorum" dedi Emily kaşını havaya kaldırarak. Belkide Aria eski arkadaşları ile tekrar bir araya gelmek istiyordu, uzun bir süre onlardan uzak kaldığı için nasıl değişip büyüdüklerini bilemiyordu. Bu ne kadar rahatsızlık verici olabilirdi ki?

"Şey..." Aria ihtiyatla etrafına bakındı. "Ben burada olmadığım süre içinde Alison'nın ortadan kayboluşu ile ilgili yeni bir gelişme oldu mu?"

Emily eski arkadaşının ağzından Alison'nın adını duyunca geri çekildi. "Kayboluşu ile ilgili mi? Ne demek istiyorsun?"

"Yani Alison'ı kimin kaçırdığını buldular mı? Ya da Alison geri döndü mü?"

"Oh... Hayır..." Emily rahatsız olmuş bir şekilde başparmağının tırnağını kemirmeye başladı.

Aria, Emily'e doğru eğilerek "Sence Alison öldü mü?" diye sordu.

Emily'nin gözleri ayrıldı. "Ben... Ben bilmiyorum. Neden?"

Aria sustu. Derin düşünceler içinde görünüyordu.

"Bu soruların anlamı ne?" diye sordu Emily.

Kalbi hızla atıyordu.

"Hiç." Diye yanıtladı Aria.

Aria'nın gözleri Emily'nin arkasında duran birisine odaklandı ve bir şey söylemeden öylece durdu.

"Selam" diye bir ses geldi Emily'nin arkasından.

Emily döndü. Gelen Maya idi. "Hey, selam" diye cevapladı Emily neredeyse elindeki kupayı düşürüyordu. "Ben... Ben senin buraya geleceğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum" dedi Maya. "Ama erkek kardeşim gelmek istedi. O da buralarda bir yerlerdedir."

Emily Aria'yı tanıştırmak için döndü ama Aria gitmişti.

"Demek Maya bu ha?" Ben yanlarında belirdi tekrar. "Emily'i yoldan çıkartan kız?"

"Yoldan çıkartmak mı?" diye hayretle sordu Emily. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yüzmeyi bırakmandan bahsediyorum." Dedi Ben. Maya'ya döndü ve "Yüzmeyi bıraktığını biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Öyle mi?" Maya, Emily'e döndü ve heycanlı bir şekilde sırıttı. Emily öfkeyle Ben'e bir bakış attı. "Maya'nın bu konuyla hiçbir alakası yok. Hem bunu konuşmanın sırası de-ğil şimdi."

Ben birasından büyük bir yudum daha aldı. "Nedenmiş o? Senin büyük süprizin değil mi bu?"

"Bilmiyorum..." dedi Emily.

"Her neyse" dedi Ben ağır elini Emily'nin omzuna hafif sert bir şekilde vurarak. "Ben bir bira daha alacağım, sende ister misin?" diye sordu.

Emily partilerde en fazla bir bira içmesine rağmen olur der gibi başını salladı. Ben Maya'ya bir şey içmek istermi diye sormadı. Ben giderken Emily onun bol ve sarkık kot pantolonuna baktı. İğrenç...

Maya, Emily'nin elini aldı ve sıktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Emily birbirlerini tutan ellerine baktı, yüzü kızarmıştı ama tutmaya devam etti. "İyi" diye cevap verdi. Veya korkutucu. Ya da bazen kötü bir film gibi. "Şaşırtıcı ama iyi."

"Bunu kutlamak için gereken şey var bende" diye fısıldadı Maya. Manhattan Portage sırt çantasının içinde duran Jack Daniel's viski şişesinin ucunu Emily'e gösterdi. "Bunu likör masasından aşırdım. Dibini bulmama yardım etmek ister misin?"

Emily, Maya'yı süzdü. Saçları Maya'nın yüzüne gelmiş, kolsuz siyah bir tişört ve asker yeşili yanlarında cepleri olan bir etek giymişti. Neşeli ve eğlenceli görünüyordu. Ben'in kıçından sarkan kotundan çok daha eğlenceli.

"Neden olmasın?" dedi Emily ve Maya'yı ağaçlığa doğru takip etti.

puar

21

GÜZEL KIZLAR – ONLAR DA AYNI BİZİM GİBİLER!

Hanna votka limonundan bir yudum aldı ve bir sigara daha yaktı. Sean'u iki saat önce arabayı Kahn'ların çim parkına park ettiklerinden beri görmemişti, hatta Mona bile ortalarda yoktu. Hanna Noel'in en iyi arkadaşı James Freed, Zelda Millings–sadece kendir otundan yapılmış kumaşlardan yapılan elbiseleri giyen sarışın güzel bir kız–ve diğer kasabanın Doringbell Friends adlı okulundan bir grup bağırıp çağıran züppe kızlarla konuşmak zorunda kalmıştı. Kızlar geçen sene de Noel'in partisine gelmiş ve

Hanna onlarla takılmış olmasına rağmen gene de hiç birisinin adını hatırlamıyordu.

James Adidas marka ayakkabısının topuğu ile Marlboro sigarasını üzerine basarak söndürdü ve bir yudum birasından içti. "Noel'in erkek kardeşinde tonla ot varmış diye duydum."

"Eric nerede?" diye sordu Zelda.

"Fotoğraf kulübesinde" diye cevapladı James.

Aniden çamların arasından Sean çıka geldi. Hanna ayağa kalktı, vücudunun üst kısmını saran alt tarafa doğru genişleyen elbisesini düzeltti ve mat mavi yeni Christien Louboutin sandaletlerinin bileğindeki bağcıklarını sıkılaştırdı. Sean'a yetişmeye çalışırken topuğu çiğ düşmüş çimenliğe saplandı. Kolları sarsıldığı için içkisinin bir kısmı döküldü ve birden biri kendini kıçının üzerinde yerde buldu.

"Ve şimdi yere düştü!" James sarhoş bir şekilde onun arkasından bağırdı. Doringbell'li kızların hepsi birden güldüler.

Hanna yerde debelendi, ağlamamak için avucunu çimdirdi. Bu yılın en büyük partisiydi ve işler hiç onun istediği gibi gitmiyordu. Elbisesinin kalçalarına yapıştığını hissetti. Araba ile gelirken Sean'a manalı bir gülümseme bile verememişti–hatta Sean bu gece için babasının 760i BMW marka arabasını almıştı–kalori ile dolu üçüncü votkasını içiyordu ve saat daha dokuz buçuktu.

Sean ayağa kalkmasına yardım etmek için ona elini uzattı. "İyi misin?"

Hanna duraksadı. Sean adeleli yapısını vurgulayan düz beyaz bir tişört ve kalçalarını belirgin gösteren koyu mavi bir kot pantolon giymişti. Ayaklarında ise siyah Pumaları vardı. Sarıya kaçan kahverengi saçlarına dağınık bir biçimde şekil vermiş, kahverengi gözleri bu gece daha duygulu bakıyor ve pembe dudakları daha bir öpülesi duruyordu. Bir saattir Sean diğer erkeklerle sohbet ediyor ve ondan uzak durmaya çalışıyordu.

"Ben iyiyim" dedi Hanna ve kendisine has bir şekilde dudağını sarkıttı.

"Sorun ne?"

Ayakkabılarının üzerinde dengesini sağladı Hanna. "Biz... Bir süreliğine yalnız kalabileceğimiz bir yere gidebilir miyiz? Belki ağaçların arasına? Konuşmak için, olmaz mı?"

"Tamam" dedi Sean.

Evet.

Hanna patikadan aşağıya Manhood korusuna doğru götürdü Sean'u. Ağaçlar uzundu ve gövdeleri üzerinden karanlık gölgeler geçip duruyordu. Hanna buraya daha önce sadece yedinci sınıfta arkadaşlarıyla birlikte Noel Kahn ve James Freed ile gizli bir buluşma için gelmişti. Alison, Noel ile ve Spencer da James ile öpüşmüştü. Aria, Emily ve Hanna kütüklerin üzerinde oturmuş, sigaralarını paylaşmış ve zavallı bir şekilde onların öpüşmelerini bitirmelerini beklemişti. Ama bu gece Hanna kararlıydı, bu kez farklı olmalıydı.

Kalın bir çim tabakasının üzerine oturdu ve Sean'u da kendi ile birlikte aşağıya çekti. "Eğleniyor musun?" Hanna içkisini Sean'a verdi.

"Evet, güzel parti" Sean içkiden ufak bir yudum

aldı. "Sen?"

Hanna bir süre durdu. Sean'un teni ayışığında parladı. Tişörtünün yakasına yakın bir yerine toprak bulaşmıştı.

"Sanırım" dedi Hanna.

Pekâlâ, bu kadar konuşmak yeter. Hanna içkiyi Sean'un elinden aldı onun tatlı, biçimli çenesini kavradı ve öpmek için ona baktı. *Ve işte oldu*. Sanki dünya dönüyor gibiydi ve Sean'un dudaklarının tadı yerine Mike'ın limonatasının tadını alıyordu Hanna ama önemli değildi.

Öpüşmeden bir dakika sonra Hanna, Sean'un durumdan soğuduğunu hissetti. Belki de şimdi olayı bir adım daha öteye götürmenin zamanıydı. Elbisesini yukarıya çekerek bacaklarını ve eflatun rekli Cosabella mini tangasını sergiledi. Korunun havası soğuktu. Bacağının üst kısmına bir sivrisinek kondu.

"Hanna" dedi Sean nazikçe, elbisesini aşağıya doğru geri çekmek için uzandı. "Bu..."

Ama yeterince hızlı değildi, Hanna ondan önce davranıp elbisesini sıyırıp başının üzerinden çıkartmıştı bile. Sean gözleriyle onun bütün vücudunu süzdü. Harikulade idi. Sean onu ikinci kez iç çamaşırı ile görüyorduTabii eğer Sean'un ailesi ile birlikte Avolon Jersey kıyısında geçirdikleri hafta sonunu sayarsanız. O zaman da Hanna bikinisini giymişti. Ama bu farklıydı.

"Gerçekten şimdi durmak istemiyorsun değil mi?" dedi Hanna, ona doğru uzandı ve bir yandan tümüyle iç yakıcı görünüyor olmayı diledi.

"Evet" dedi Sean, Hanna'nın elini yakalayarak "Aslında durmak istiyorum."

Hanna elinden geldiği kadarıyla elbise ile üzerini örtmeye çalıştı. Muhtemelen şimdiye dek yüzlerce sivrisinek onu ısırmıştı bile. Dudakları titredi. "Ama... Anlamıyorum. Beni sevmiyor musun?" sözcükler ağzından çok ince ve kırılgan çıkmıştı.

Sean cevap vermek için uzun bir süre bekledi. Hanna yakınlarında partiden diğer bir çiftin kıkırdadığını duydu. "Bilmiyorum" diye yanıtladı Sean.

"Tanrım!" dedi Hanna ondan uzak durarak. Midesinde ki votka limon hareket etmesinden dolayı çalkalandı. "Sen eşcinsel misin?" Aslında tam bunu kastetmese de ağzından tam da bunu kast eder gibi çıkmıştı.

"Hayır!" Sean'un ses tonu incinmiş gibiydi.

"Nedir o zaman? Beni yeterince çekici bulmuyor musun?"

"Tabii ki buluyorum!" dedi Sean şaşkın bir ses tonu ile. Bir saniye durup düşündü. "Sen bugüne dek tanıdığım en güzel kızlardan birisin Hanna. Bunu bilmiyor musun?"

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Hanna tartışarak.

"Ben sadece..." diye söze başladı Sean. "Ben sadece senin kendine biraz daha saygı göstermeni istiyorum."

"Ben kendime yeterince saygı duyuyorum!" diye bağırdı Hanna. Üzerine oturduğu kalçasını değiştirip diğeri ile bir çam kozalağının üzerine oturdu Hanna.

Sean ayağa kalktı. Gururu kırılmış ve üzgün görünüyordu. "Haline bak." Gözleri ayakkabılarından başına kadar Hanna'yı süzdü. "Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum Hanna, seni önemsiyorum."

Hanna göz kenarlarında biriken yaşları hissetti ve onları geldiği yere geri göndermeye çalıştı. Şimdi ağlamamalıydı. "Ben kendime saygı duyuyorum" diye tekrarladı. "Ben sana sadece... Sadece nasıl hissettiğimi göstermek istedim."

"Ben seks konusunda seçici davranmaya çalışıyorum" Sean'un ses tonu pek nazik değildi ama kaba da değildi. Sadece... Tarafsızdı. "Ben bunun doğru zamanda doğru insanla olmasını istiyorum. Ve bu sen olacaksın gibi görünmüyor." Sean içini çekti ve ondan bir adım uzaklaştı. "Üzgünüm." Sonra ağaçların arasına doğru ilerledi ve gitmişti.

Hanna çok utanmış ve öfkeliydi, konuşamadı. Ayağa kalkıp Sean'un peşinden gitmeye çalıştı ama gene topuğu takıldı ve yere düştü. Ellerini yana doğru açtı ve yıldızlara baktı, başparmaklarını gözyaşları akmasın diye onların üzerine bastırdı.

"Kusacak gibi görünüyor."

Hanna bir gözünü açtı ve iki tane birinci sınıf öğrencisinin–Çoğu bu partilere davetsiz gelirdi–sallanarak ona doğru geldiğini gördü, sanki onların bilgisayarlarında yarattıkları bir kızmış gibi.

"Defolun sizi röntgenciler!" ayağa kalkarak arzu içinde bakan çocuklara doğru bağırdı. Çayırın diğer tarafında Sean'un mason Byers'ın arkasından sarı bir kroket sopası sallayarak koştuğunu görebiliyordu. Hanna üzerini temizlerken burnunu çekti ve parti

alanına doğru ilerledi. Kimse onu umursamıyor muydu? Dün aldığı metubu düşündü. *Babanın en sevdiği kişi sen değilsin!*

Hanna aniden babasının telefon numarasına sahip olmayı diledi, aklı babası, İsabel ve Kate ile tanıştığı ve Ali'son'nında yanında olduğu o güne gitti.

Şubat ayı olmasına rağmen Annapolis de hava şaşılacak derecede ılıktı. Hanna, Alison ve Kate verandada da oturmuş bronzlaşmaya çalışıyorlardı. Alison ve Kate sevdikleri ojeler hakkında konuşuyorlardı ama Hanna onların sohbetine katılamamıştı. Kendisini ağır ve eksik hissetmişti. Alison ile trenden ilk indiklerinde Kate'in yüzündeki rahatlama ifadesini görmüştü. Kate, Alison'nın çok güzel olmasına şaşırmış, gözlerini Hanna'ya çevirdiğinde ise rahatlamıştı. Sanki Kate "*İyi Hanna hakında endişelenmeme gerek yokmuş!*" diye düşünmüştü. Hanna farkında olmadan masanın üzerindeki tüm peynirli mısır patlağını yemişti. Ve profiterollerin de altısını. Hatta babası ve İsabel için ayrılmış Brie üçgen krem peynirlerinin de birazını yemişti. Gazla dolup şişmiş midesini tutmuş, Kate ve Alison'nın düz karınlarına bakmış sonra da yüksek sesle anlamsızca sızlanmıştı.

"Küçük domuzcuk kendini iyi hissetmiyor mu?" diye sormuştu babası onun küçük başparmağını sıkarak.

Hanna aklına gelen bu düşten sıyrılarak şimdi ki düz karnına dokundu. –A–her kimse–çok haklıydı. Babasının gözdesi Hanna değildi.

"Herkes göle!" diye bağıran Noel'in sesi Han-

na'yı düşüncelerinden sıyırıp çıkarttı. Diğer taraftan Hanna, Sean'un tişörtünü çıkartıp suya doğru koştuğunu gördü. Noel, James, Mason ve diğer birkaç çocuk daha tişörtlerini çıkartıp attılar ama Hanna umursamadı bile. Rosewood'un en yakışıklılarını tişörtsüz gördüğünüz bir gece...

"Hepsi çok yakışıklı" diye mırıldandı yanında duran Felicity McDowell, bir yandan tekila ve üzüm gazozunu birbirine karıştırıp içkisini hazırlıyordu. "Öyle değil mi?"

"Hı hı" diye cevapladı.

Hanna dişlerini sıktı. Lanet olsun mutlu babasına ve onun yeni, mükemmel üvey kızına. Lanet olsun Sean'a ve onun seçiciliğine! Hanna masadan bir şişe Ketel One marka içki aldı ve bardağa koymadan direk şişeden içti. Şişeyi tekrar masaya koydu ama son saniyede şişeyide yanına alıp göle gitmeye karar verdi. Sean'un onu böyle aşağılayıp, bırakıp gitmesine ve sonra da görmezlikten gelmesine izin veremezdi. Bunu asla kabul edemezdi.

Hanna yerdeki elbiseleri görünce durdu. Hiç şüphe yoktu ki bunlar Sean'un elbiseleriydi. Kot pantolonu özenle katlamış ve beyaz çoraplarını Pumalarının içine sokmuştu. Kimsenin bakmadığından emin olup kot pantolonu aldı ve gölden uzaklaşmaya başladı. B kulübü Sean'u üzerinde sadece iç çamaşırı ile eve dönerken görseydi ne derdi acaba?

Sean'un kotu elinde ağaçlara doğru ilerlerken bir şey ayağına çarpıp yere düştü. Hanna eğilip onu yerden aldı ve çift görmesi düzelene kadar ona baktı.

Bu BMW'nin anahtarıydı.

"Güzel" diye fısıldadı açma düğmesine basarken. Kotu tekrar yere attı ve anahtarı mavi Moschino çantasının içine koydu.

Araba kullanmak için harikulade bir geceydi.

puar

22

BİRA BANYOSU CİLDE İYİ GELİR

"Şuna bak" dedi Maya heyecanla. "Bunlardan bir tane de Kaliforniya'da severek gittiğim bir kafeterya da vardı!"

Emily ve Maya eski moda fotoğraf kulübesine, bahçeye ve onu çevreleyen ağaçlara baktılar. Uzun, turuncu bir uzatma kablosu kulübeden çıkıp çimenlik bölgeyi geçip Noel'in evine kadar gidiyordu. Beğeni ile kulübeye baktıkları sırada Noel'in ağabeyi Eric ve hoppa Mona Vandewaal düşer gibi kulübeden dışarı çıkıp fotoğraflarını aldılar ve güle oynaya uzaklaştılar.

Maya dönüp Emily'e baktı. "Denemek ister misin?"

"Evet" dedi Emily. Kulübeye girmeden önce şöyle bir etrafına bakındı. Bazı çocuklar fıçıların etrafında toplanmış ve birçoğu da ellerindeki kırmızı plastik içki bardaklarını havada tutarak dans ediyorlardı. Noel ve bazı çocuklar gölette boxer çamaşırları ile yüzüyorlardı. Ben ortalarda görünmüyordu.

Emily kulübenin küçük turuncu koltuğuna Maya'nın yanına oturdu ve perdeyi kapattı. Çok sıkışık olduğu için omuzları ve bacakları birbirlerine sıkıca temas ediyordu.

"Al" Maya Jack Daniel's şişesini Emily'e uzattı ve yeşil başlatma düğmesine bastı. Emily bir yudum aldı ve kamera ilk fotoğrafı çekerken şişeyi zafer kazanmış gibi tuttu. Sonra yüzlerini birbirine yapıştırıp kocaman sırıtarak poz verdiler. Üçüncü pozda Emily gözlerini yukarıya doğru yuvarladı, Maya ise bir maymun gibi yanaklarını şişirmişti. Sonra kamera onları yarı normal bakarken yakaladı, belki biraz gergin.

"Hadi gidip bakalım nasıl çıkmışlar" dedi Emily.

Ama tam ayağa kalktığında Maya onu kolundan yakaladı. "Biraz burada kalamaz mıyız? Burası çok güzel bir saklanma yeri."

"Oh, tabii" diyerek tekrar oturdu Emily.

"Pekâlâ, nasılsın?" diye sordu Maya bir yandan Emily'nin gözüne gelen saçını düzelterek.

Emily içini çekti. Dar koltukta rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. *Şaşkınım. Irkçı düşündükleri için aileme kızgınım. Yüzmeyi bırakmakla yanlış kararı vermekten korkuyorum. Sana bu kadar yakın oturmakta beni korkutuyor.*

"İyiyim" diye cevap verdi sonunda.

Maya, hadi canım sende der gibi püfledi ve viskiden bir yudum aldı. "Nedense buna hiç inanmadım" dedi.

Emily duraksadı. Maya onu anlayabilen tek insan gibi görünüyordu. "Evet, sanırım iyi değilim" dedi Emily.

"Peki, sorun ne?"

Ama birden Emily ne yüzme, ne ailesi ne de Ben hakkında konuşmak istemedi o an. Konuşmak istediği şey... Çok daha farklı idi. Yavaş yavaş onun üzerinde ağırlık yapmaya başlayan bir şey. Belki de Aria'yı görmüş olması bunu tetiklemiş olabilirdi. Ya da belki de tekrar iyi bir arkadaş edinmiş olmak onda konuşup paylaşma duygularını uyandırmıştı. Emily, Maya'nın kendisini anlayacağını düşünüyordu.

Emily derin bir nefes aldı. "Alison'ı biliyorsun değil mi? Hani eskiden sizin evinizde oturan kız?"

"Evet" diye cevapladı Maya.

"Onunla çok yakın arkadaştık ve ben onu çok severdim. Onun her şeyini beğenirdim."

Maya sıkılmış gibi nefes verdi ve viskiden bir yudum daha aldı.

"Birbirimizin en iyi dostuyduk" dedi Emily parmaklarını kulübenin yıpranmış mavi dokuma perdesinde gezdirerek. "Ona çok değer verirdim. Ama bir gün, beklenmedik bir şey yaptım."

"Ne yaptın?"

"Şey, Alison ve ben onun arka bahçesindeki ağaç evdeydik. Oraya konuşmak için sıkça giderdik. Orada oturmuş kendisinden hoşlandığı çocuk hakkında ko-

nuşuyorduk. Kendisinden biraz büyük ve adını söylemek istemediği bir çocuk. Ve artık bunu içimde tutamayacağımı hissetmiştim. Ona doğru eğildim ve… Onu öptüm."

Maya hafifçe burnunu çekti.

Emily devam etti. "Aslında o böyle hissetmiyordu. Hatta biraz uzak durup "Evet, şimdi beden eğitimi yapmak için üstümüzü değiştirirken neden sessiz olduğun belli oluyor!" dedi."

"Tanrım" dedi Maya.

Emily bir yudum daha viskiden içti ve kendini biraz sersemlemiş hissetti. Daha önce hiç bu kadar içmemişti. Ve işte onun büyük sırlarından biri daha, bu kadar içtiğinde ipe asılmış yaşlı kadın donu gibi sallanırdı. "Alison iyi arkadaşların öpüşmemesi gerektiğini söyledi" diye devam etti Emily. "Bende yaptığımı şakaymış gibi göstermeye çalıştım. Ama eve döndüğümde gerçekte nasıl hissettiğimi anladım. Ve ona kendisini sevdiğimi söyleyen bir mektup yazdım. Aslında bu mektubun onun eline geçtiğini düşünmüyorum. Eğer öyle olsaydı mutlaka bir şey söylerdi."

Bir damla gözyaşı Emily'in çıplak dizine damladı. Maya bunu gördü ve parmağı ile sildi.

"Hâlâ onu çok sık düşünürüm" diye iç geçirdi Emily. "Bu olayı hafızamın gerilerine attım ve Alison'ın benim en iyi arkadaşımdan başka bir şey olmadığı söyeyip durdum… Bilirsin… Başka bir şey… Ama şimdi bundan emin değilim."

Birkaç dakika orada öylece oturdular. Partinin gülürtüsü içeriye daha az yansıyordu. Birkaç saniye-

de bir Emily birisinin zipposunun kapağını açıp sigara yaktığını duyuyordu. Alison hakkında anlattıklarına çok şaşırmamıştı aslında. Bu biraz korku vericiydi ama aynı zamanda gerçekti. Bir şekilde, sonunda bunu keşfetmiş olmak kendini iyi hissetmesini sağlamıştı.

"Arkadaş olduğumuzdan bu yana" dedi Maya sessizce "Benim de sana söylemek istediğim bir şey var."

Kolunu ön tarafında ki beyaz yara izini Emily'e göstermek için çevirdi "Bunu görmüş olmalısın."

"Evet" diye fısıldadı Emily kulübenin loş ışığında gözlerini kısarak ize baktı. Bu yara kendimi bir jiletle kestiğim zamanlardan birinde oldu. Bu kadar derin kesileceğini tahmin etmemiştim. Çok fazla kan akmıştı. Ailem beni acil servise götürdü."

"Kendini bilerek mi kesiyordun?" diye kısık sesle sordu Emily.

"Oh… Evet. Yani, ama artık yapmıyorum. Yapmamaya çalışıyorum."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum" dedi Maya. "Sadece bazen… Buna ihtiyacım var gibi hissediyorum. İstersen dokunabilirsin."

Emily yara izine dokundu. Biraz buruşuktu, tam anlamıyla normal deri gibi değildi. Ona dokunmak Emily'nin şimdiye dek yaptığı en samimiyet uyandıran şeydi sanki. Uzanıp Maya'ya sarıldı. Maya'nın vucüdu titredi. Başını Emily'nin boynuna koydu. Muz aroması gibi kokuyordu. Emily kendini Maya'nın göğsüne bastırdı. Kendini kesip kanının ak-

masını seyretmek nasıl bir şeydi acaba? Emily içindekileri paylaşmıştı ama en kötü anıları bile gözünün önüne geldiğinde–Alison'nın onu reddetmesi ya da Jenna olayı gibi–kendini çok kötü, suçlu ve tuhaf hissetmesine rağmen yine de kendisini incitmeyi asla düşünmemişti.

Maya başını kaldırdı ve Emily'in gözleri ile buluştu. Sonra üzgün bir ifade ile gülümsedi ve Emily'i dudaklarından öptü. Emily şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırdı.

"Bazen iyi arkadaşlar öpüşür" dedi Maya "Gördün mü?"

Ayrıldılar ama burun buruna duruyorlardı. Maya tekrar Emily'e uzandı. Dudakları tekrar buluştu. Ağızları açıktı ve Emily, Maya'nın yumuşak dilini ağzında hissetti. Emily ellerini Maya'nın saçlarına, sonra omzuna oradan da sırtına götürdü, göğsü heyecanla dolmuştu. Maya ellerini Emily'nin tişörtünün altına soktu ve parmaklarını beline dolayıp bastırdı. Emily refleks olarak sıçradı ama sonra rahatladı. Bu, Ben'i öpmekten trilyon kere daha farklı bir şeydi.

Maya'nın elleri daha yukarı çıktı ve onun sutyenini hissetti. Emily gözlerini kapattı. Maya'nın dudaklarının tadı Jack Daniel's ve meyan kökü gibiydi. Sonra Maya, Emily'nin göğsünü ve omzunu öptü. Emily başını geriye attı. Kulübenin tavanına birileri ay resmi ve bir sürü yıldız çizmişti.

Birden perde açılmaya başladı. Emily zıpladı ama çok geçti, biri perdeyi sonuna kadar açmıştı bile. Emily kim olduğunu gördü ve "Aman tanrım" diye

kaldı.

"Kahretsin" dedi Maya. Viski şişesi yere düşüp döküldü.

Ben iki elinde de birer bira bardağı tutuyordu. "İşte, bu her şeyi açıklıyor sanırım."

"Ben" diye seslendi Emily kulübeden başını dışarıya çıkartırken kapıya çarptı.

"Benim için rahatını bozma" korkunç, alaycı ve sinir karışımı, daha önce Emily'nin hiç duymadığı bir ses tonuyla söylemişti bunu Ben.

"Hayır" diye diretti Emily "Anlamıyorsun."

Emily kulübeden tamamen çıktı. Sonra Maya. Emily göz ucuyla Maya'nın çekildikleri fotoğrafları alıp cebine koyduğunu gördü.

"Bide konuşmaya kalkma" diye yanıtladı. Ben ve dönüp elindeki biralardan birini Emily'e fırlattı. Ilık bira Emily'nin şortuna, bacaklarına ve ayakkabılarına geldi. Bardak çalıların üzerine uçtu gitti.

"Ben!" diye haykırdı Emily.

Ben duraksadı, sonra diğer birayı da Maya'ya fırlattı. Bira Maya'nın saçlarına ve yüzüne geldi. Maya bir çığlık attı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Emily.

"Sizi lanet lezbiyenler" dedi Ben. Ben bunu söylerken Emily onun sesindeki ağlamaklı tonu hissetmişti. Sonra Ben arkasını döndü ve karanlığa doğru koşup gözden kayboldu.

puar

23

İZLANDALI ARIA İSTEDİĞİ HER ŞEYİ ELDE EDER

"Finlandiyalı! Her yerde seni arıyordum!"

Bir saat sonraydı ve Aria tam da fotoğraf kulübesinden çıkıyordu. Noel Kahn'ın üzerinde halen ıslak ve vücuduna yapışmış Calvin Klein marka boxer'-dan başka bir şey yoktu. Bu şekilde tam Aria'nın önünde duruyordu. Elinde sarı plastik bir bira bardağı ve Aria'nın henüz çıkan fotoğrafları vardı. Noel saçlarını biraz salladı ve saçlarından sıçrayan sular Aria'nın mini eteğine geldi.

"Neden sırılsıklamsın?" diye sordu Aria.

"Su Polosu oynuyorduk."

Aria gölete bir baktı. Çocuklar pembe sünger sopalarla birbirlerinin kafasına vuruyorlardı. Bankların üzerindeki oturan kızlar Alberta Ferrari mini elbiseleri içinde bir araya toplanmışlar dedikodu yapıyorlardı. Yakındaki küçük tepenin hemen ardında erkek kardeşi Mike'ı görebiliyordu. Mike üzerinde çok kısa bir etek ve topuklu ayakkabıları olan zarif bir kızla birlikteydi.

Noel onun bakışlarını takip etti. "O kız şu züppe kızlardan biri, bu kızlar çılgın" dedi Noel.

Mike bakışlarını çevirdi ve Aria ile Noel'i birlikte gördü. Mike, Aria'ya Noel'le birlikte olmasının iyi olduğunu ifade eden bir baş hareketi yaptı.

Noel başparmağı ile resimlere vurarak "Bunlar harika" dedi.

Aria resimlere baktı. Çok sıkıcıydı, yirmi dakikadır kulübe de resimlerini çekiyordu. Bu sefer de şehvetli ve seksi pozlar vermeye çalışmıştı.

Aria iç çekti. Buraya gelirken Ezra'nın burada olacağını, onu Noel'lin yanından kıskançlıkla çekip alacağını düşünmüştü. Ama ne de olsa Ezra bir öğretmendi ve öğretmenler öğrencilerin partilerine gitmezdi.

"Noel!" James Freed çayırın diğer ucundan seslendi. "Fıçı bira içmek için hazır!"

"Kahretsin" dedi Noel. Aria'nın yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. "Bu bira senin için, bir yere ayrılma."

"Hı hı" dedi Aria tuhaf bir biçimde. Arkasından uzaklaşmasını seyretti. Koşarken boxer'ı solgun görünen kalçasına doğru kaymıştı biraz.

"Senden gerçekten hoşlanıyor biliyorsun."

Aria arkasına döndü. Birkaç adım ötede Mona Wanderwaal yere oturmuştu. Sarı saçları yanaklarının üzerinden aşağıya doğru sarkmış ve altın çerçeveli böcek gözü şeklindeki güneş gözlüğünü burnunun ucuna kaydırmıştı. Noel'in ağabeyi başını Mona'nın kucağına koymuştu.

Mona yavaşça göz kırptı. "Noel harika biri. İyi bir erkek arkadaş olur."

Eric bir kahkaha patlattı. "Ne var?" Mona, Eric'e eğilerek "Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu.

"Mona zom oldu" dedi Eric, Aria'a.

Aria tam kafasında belirenleri söylemek üzereydi ki telefonu çaldı. Acele ile çantasından çıkarıp arayanın kim olduğuna baktı. Ezra. *Aman tanrım, aman tanrım!*

"Oh, merhaba" diye sessizce cevap verdi.

"Hey... Aria sen misin?"

"Hey! Ne haber?" Aria sesinin tonunu elinden geldiğince sakin ve olağan tutmaya gayret etti.

"Evdeyim, Scotch içiyor ve seni düşünüyordum."

Aria duraksadı, gözlerini kapadı ve sanki vücudunun içinden bir alev topu geçti. "Gerçekten mi?"

"Evet, sen şu büyük partide misin?"

"Hı hı."

"Sıkıldın mı?"

Aria güldü. "Biraz."

"Bana gelmek ister misin?"

"Tamam" dedi Aria. Ezra ona nasıl geleceğini tarif etmeye başladı ama Aria zaten onun nerede oturduğunu biliyordu. Ezra'nın adresine MapQuest ve

Google Earth'ten daha önce bakmıştı ama bunu ona söyleyemezdi.

"Anladım" dedi Aria "Birazdan görüşürüz."

Aria olabildiğince sakin davranmaya çalışarak telefonu tekrar çantasına koydu. *Eveeet!!!*

"Hey, seni nereden tanıdığımı biliyorum."

Aria dönüp baktı. Mona boynunu öperken Eric gözlerini kısarak Aria'ya baktı. "Sen şu ortadan kaybolan hatunun arkadaşısın öyle değil mi?"

Aria ona baktı ve saçlarını gözünün önünden çekti. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum" dedi ve yürüyüp uzaklaştı.

Rosewood'un büyük bir bölümü, konaklar ve yenilenmiş elli dönümlük at çiftliklerinden oluşuyordu ama koleje yakın yerler de düzensizce yayılan Arnavut kaldırımlı sokaklar eski püskü Victoria tarzı evler ile çevrelenmişti. Old Hollins'teki evler mor, pembe ve çamur rengi gibi çok tuhaf renklerde boyanmış, apartmanlara ayrılarak genelde öğrenciler tarafından kiralanmıştı. Aria'nın ailesi beş yaşına gelene kadar bu eski Hollins evlerinde yaşamıştı. Ve babasıda o yıl ilk kez kolejde öğretmenlik yapmaya başlamıştı.

Aria, Ezra'nın sokağında yavaşça arabasını sürerken bir evin dış yüzeyine asılmış Yunan harfleri gördü. Ağaçlarına da tuvalet kâğıtları dolanmıştı. Diğer bir evin ön behçesinde resim sehpasının üzerinde yarım kalmış bir tablo vardı.

Ezra'nın evinin önüne park etti. Daha sonra arabadan inip ön taraftaki taş merdivenlerden çıktı ve zili çaldı. Kapı açıldı ve Ezra karşısında duruyordu.

"Vay canına" dedi Ezra. Manalı bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Merhaba" dedi Aria aynı manayla oda Ezra'ya gülümseyerek.

Ezra güldü. "Ben... Şey, inanamıyorum işte buradasın. Vay canına."

"Vay canına demiştin zaten" diye takıldı ona Aria.

Antreye girdiler. Önünde yukarı kata doğru uzanan ve her basamağında değişik halı parçaları olan eski, gıcırdayan bir merdiven vardı. Sağındaki kapı aralık duruyordu.

"Bu daire benim."

Aria içeriye yürüdü ve oturma odasının ortasında ancak Western filmlerinde görebileceğiniz eski model bir küvet duruyordu. Aria parmağı ile küveti işaret ederek soru sorar gibi baktı.

"Çok ağır, yerinden oynatamıyorum" dedi Ezra mahçup bir şekilde. "Ben de kitaplarımı içine koyuyorum."

"Harika" Aria etrafına bakındı. Ezra'nın körfeze bakan büyük penceresi, rafları toz içindeki gömme kitaplığı, sarı kadife yüzeyli bir sediri vardı. İçerisi bayıltıcı şekilde makama ve peynir kokuyordu. Tavandan şamdan şekilli bir avize sarkıyordu, şömine rafının etrafı acayip mozaik desenlerle kaplıydı ve içinde gerçek odunlar yanıyordu. Bu, Kahn'ların milyon dolarlık göleti ve yirmi yedi odalı malikânesine nazaran çok daha Aria'nın tarzına yakındı.

"Kesinlikle burada yaşamak istiyorum" dedi Aria.

"Seni aklımdan bir türlü çıkartamıyorum" dedi

Ezra aynı zamanda.

Aria omzunun üzerinden ona baktı "Gerçekten mi?" dedi.

Ezra arkasından geldi ve ellerini onun beline koydu. Aria usulca ona doğru yaslandı. Bir süre öylece kaldıktan sonra Aria ona döndü. Ezra'nın temiz traşlı yüzüne, burnunun ucundaki çıkıklığa ve gözlerindeki yeşil beneklere baktı. Kulak memesinin üzerindeki bir bene dokundu ve Ezra'nın titrediğini hissetti.

"Sınıfta iken sen orada yokmuşsun gibi davranamıyorum" diye fısıldadı Ezra.

"Bu bir işkenceydi. Sen bana yazdığın kompo..."

"O gün sen benim elime dokundun" diye espri yaptı Aria "Benim defterime bakıyordun."

"Noel'i öptün" dedi Ezra. "Çok kıskanmıştım."

"Demek ki işe yaradı" diye fısıldadı Aria.

Ezra iç çekti ve kollarını Aria'ya doladı. Aria'nın dudakları Ezra'nınkilerle buluştu ve ateşli bir şekilde öpüşmeye başladılar, elleri birbirlerinin sırtında geziniyordu. Bir an için durup nefes nefese gözlerinin içine baktılar.

"Artık sınıf hakkında konuşmak yok" dedi Ezra.

"Anlaştık."

Elbiselerin yere atılmış olduğu ve komidinin üzerinde açılmış bir paket Lay's papates cipsi duran yatak odasına götürdü Aria'yı. Yatağın üzerine oturdular. Çarşaf çift kişilik boydan biraz daha büyüktü. Hatta yorgan sert pamuklu bir kot kumaşla kaplı ve yatağın üzerinde de patates cipsi kırıntıları vardı. Aria hayatında hiçbir zaman kendini bu kadar iyi hissetmemişti.

Aria hâlâ yataktaydı ve uzanmış tavandaki çatlağa bakıyordu. Dışarıdaki sokak lambası her şeyin üzerine gölgeler düşürüyor, Aria'nın çıplak tenini tuhaf bir pembe gibi gösteriyordu. Sert serin bir yel açık pencereden içeri esti ve yatağın yanındaki sandalağacı kokulu mumu söndürdü. Aria Ezra'nın banyoda musluğu açtığını duydu.

Harika, harika, harika!

Aria kendini çok canlı hissetti. O ve Ezra neredeyse seks yapacaklardı... Ama aynı anda her ikisi de beklemeleri konusunda hem fikir oldular. Sonra çıplak olarak birbirlerine sarılıp sohbet etmeye başladılar. Ezra ona altı yaşındayken daha sonra ağabeyi tarafından parçalanan, kilden yaptığı kırmızı sincap heykelinden bahsetti. Anne babası boşandıktan sonra ne kadar fazla ot çektiğinden. Ailesinin Fox Terrier köpeğini veterinere götürüp uyutmak zorunda kaldığı zamandan. Aria küçükken bir konserve bezelye çorbasını sanki evcil bir hayvamış gibi saklayıp beslediğini ve annesi akşam yemeği için bu çorbayı pişirmeye kalktığında nasıl ağladığını anlattı ona. Ezra'ya örgü yapmaktan çok haz aldığını ve ona bir kazak öreceğini söyledi.

Ezra ile konuşmak çok rahattı, o kadar rahattı ki onunla sonsuza dek konuşabilirdi. Beraber uzak yerlere seyehat edebilirlerdi. Brezilya harika olurdu... Ağaç bir evde kalır, bitkilerle beslenir ve yaşamlarının geri kalan bölümünde senaryo yazabilirlerdi...

Aria'nın telefonu bipledi. Off! Muhtemelen Noel'di ve nereye kaybolduğunu merak ediyordu. Ezranın yastıklarından birini kucakladı–mmm, aynı

onun gibi kokuyordu–ve banyodan çıkıp onu biraz daha öpmesi için bekledi.

Telefon tekrar tekrar bipledi.

"Tanrım" diye homurdandı Aria, çıplak vücudu ile telefonu çantasından almak için uzandı. Yedi yeni mesaj. Ve hâlâ bipliyordu.

Gelen kutusunu açtı ve kaşlarını çattı. Tüm mesajların başlığı aynı idi. ÖĞRETMEN-ÖĞRENCİ KONUŞMASI! İlk mesajı açtığında midesini kötü hissetti.

Aria,

Bu sana ekstra kredi sağlar!

Seni seven –A

Not: Merak ediyorum da, eğer annen, babanın ders çalışma arkadaşı hakında biraz bilgi sahibi olsaydı ne düşünürdü acaba? Ve hatta senin bundan haberin olduğunu!

Aria sonra diğer mesajı okudu ve sonra diğerini. Tüm mesajlar aynı idi. Telefonu yere düşürdü. Oturma ihtiyacı duydu.

Hayır. Buradan hemen çıkmalıydı.

"Ezra" diye seslendi Aria. Deli gibi pencereye gidip dışarıya baktı. Acaba Şuan–A onu seyrediyor muydu? Ne istiyordu? Gerçekten Alison mıydı? "Ezra, gitmem lâzım, acil bir durum."

"Ne?" diye sordu Ezra banyo kapsının ardından. "Gidiyor musun?"

Aria kendisiide buna inanamadı. Tişörtünü aceleyle başından geçirip giydi. "Seni ararım tamam mı? Sadece gidip bir şeyi halletmem gerekiyor."

"Ne? Bekle bir saniye" dedi Ezra banyo kapısını

açarak. Aria çantasını kaptığı gibi dış kapıdan aceleyle çıktı ve bahçeyi geçti. Buradan gitmesi gerkiyordu. Derhâl.

puar

24

SPENCER'IN DOLABINDA AYAKKABI VE ELBİSEDEN FAZLASI VAR

X'in hacmi..." Diye mırıldandı kendi kendine Spencer. Dirseğini yatağa koyup kendine destek yapmış yeni kahverengi kaplı matematik kitabına bakıyordu. Sırtının aşağı kısmı merhem yüzünden hâlâ yanıyordu.

Saatine baktı. Gece yarısını geçiyordu. Okulun ilk senesinin cuma gecesi matematik ödevini yapmak için kendini bu kadar strese sokması normal bir şey miydi acaba? Geçen seneki Spencer olsa Mercedes'ine atlar, Kahn'ların partisine gidip kötü fiçı bi-

ra içer, hatta belki de Mason Byers ya da diğer şirin bir çocukla öpüşürdü. Ama şimdiki Spencer farklı idi. Şimdi o bir yıldızdı ve yıldızın yapması gereken ev ödevi vardı. Yarın annesi ile birlikte bir ev dizayn mağazasına gidip, ağıl evini adam akıllı döşemek için alışveriş yapacaktı. Hatta öğleden sonra babası ile Main Line bisiklet mağazasına gidebilirdi. Akşam yemeği esnasında babası ile birçok bisiklet kataloğuna göz gezdirmişler ve babası Orbea marka bisikletlerin hangisini beğendiğini ona sormuştu. Daha önce bisikekletler hakkındaki görüşünü hiç sormamıştı babası.

Başını kaldırdı. Acaba hafif bir şekilde biri kapıyı mı çalıyordu? Elindeki kalemi bırakıp ağılın geniş ön penceresinden dışarıya göz attı. Dolunay gümüş rengini almış ve ana evin penceresi ılık bir sarı renkteydi. Tekrar kapı vuruldu. Ağır ahşap kapıya doğru gitti ve hafifçe araladı.

"Merhaba" diye fısıldadı Wren. "Çalışmanı bölüyor muyum?"

"Tabii ki hayır" dedi Spencer ve kapıyı biraz daha açtı. Wren'in ayakları çıplaktı, üzerinde Pennsylvania Tıp Fakültesi yazan beyaz bir tişört ve bol dökümlü şort vardı. Spencer kendi üzerindeki Fransız Usulü yazan dar siyah tişörtüne, gri renkli kısa penye şortuna ve çıplak bacaklarına baktı. Saçları dağınık bir atkuyruğu şeklinde bağlanmış bir kısmı serbest kalıp yüzünün iki yanından aşağı sarkık duruyordu. Thomas Pink düğmeli tişörtü ve Citizens marka kot pantolonunu giydiği gün içerisindeki halinden çok farklı görünüyordu. Bu hali ile çok sofistike ve

seksi görünüyordu. *Ders çalışıyorum... Ama hâlâ seksiyim* der gibi bir görüntüye sahipti.

Tamam, belki bu ihtimali göz önüne alarak biraz planlı şekilde yapmıştı bunu. Ama üzerinize belinizden yukarı çıkıp görünen iç çamaşırı ve Pers kedili tişörtünüzü görünebilecek bir yere koymanız kadar bariz değildi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Spencer. Saçının serbestçe bırakılan kısmı hafif bir yelle hareket etti. Yakındaki bir ağaçtan gürültülü bir şekilde bir kozalak düştü.

Wren kapının eşiğinde durdu. "Senin partide olman gerekmiyor muydu? Buralarda bir yerde büyük bir açık hava partisi olduğunu duydum."

Spencer "İlgilenmiyorum" diye cevap verdi.

Wren onun gözlerine baktı "İlgilenmiyor musun?"

Spencer'ın ağzının kuruduğunu hissetti "Şey... Melissa nerede?"

"Uyuyor. Çok yorgun düştü sanırım. Ben de yerleşemediğimiz bu harikulade ağılda bana bir tur düzenlersin diye düşündüm. Daha önce burayı hiç görmemiştim!"

Spencer kaşlarını çattı. "Yeni evim için bana hediye getirdin mi peki?"

Wren'in rengi attı. "Oh, ben..."

"Şaka yapıyorum." Spencer kapıyı tamamen açtı " Spencer Hastings'in ağılına buyurun" dedi.

Gecenin büyük bir bölümünü Wren'le yalnız kalabileceği tüm olası senaryoları hayal etmekle harcamıştı. Ama hiç biri onun burada, karşısında kanlı canlı

durmasına benzemiyordu. Wren, Radiohead'in vokalisti Thom Yorke'nin posteri etrafında dolandı ve ellerini ensesine koyarak gerindi. "Radiohed'i beğeniyor musun?"

"Seviyorum."

Wren'in yüzü güldü "Londra da belki yirmi kez konserlerine gittim ve her seferinde daha da iyi çaldılar."

Spencer yatağının üzerinde ki yorganı düzeltti. "Şanslısın, ben onları hiç canlı seyretmedim."

"Bunu halletmeliyiz" dedi Wren ve kanepeye yaslandı "Eğer Philly'e gelirlerse kesin gidiyoruz."

Spencer bir an için sustu. "Ama sanırım..." diye söze başladı sonra durdu. Tam *sanırım Melissa onlardan hoşlanmıyor* diyecekti ama belkide Melissa davetli değildi.

Spencer onu dolabına götürdü. "Bu benim aa... Dolabım" dedi ve kazara dolabın pervazına çarptı. "Eskiden süt sağma yeri olarak kullanılıyordu."

"Öyle mi?"

"Evet. İşte burada çiftçiler ineklerin karnını sıkıyorlardı ya da her nasıl sağıyorlarsa."

Wren güldü "Memelerini sağıyorlardı demek istiyorsun heralde?"

"Oh, evet" Spencer kızardı. "Bu kadar kibar olmana grek yok, biliyorum erkekler dolaplarla o kadar ilgilenmezler."

"Oh, hayır." Diye sırıttı Wren. "Buraya kadar geldim; Kesinlikle Spencer Hastings'in dolabında neler olduğunu görmek isterim."

"Nasıl istersen." Spencer dolabının içindeki am-

pulün ipini çekerek yaktı. Dolap deri, naftalin ve Clinique Happy parfümü kokuyordu. Tüm iç çamaşırı, sutyen, gecelik ve hokey elbiselerini hasırdan örme ve istenildiğinde çekip dışarı çıkarılabilen sepetlere koymuştu. Tişörtleri itinalı bir şeklilde renklerine göre sırayla asılmıştı.

Wren kıkırdadı. "Sanki mağazaya gelmiş gibiyim!"

"Evet" dedi Spencer utanarak ellerini tişörtlerinde gezdirdi.

"Daha önce penceresi olan bir elbise dolabı görmemiştim" dedi Wren uzak duvardaki açık pencereyi işaret ederek. "Komik görünüyor."

"Ağılın orijinal bölümünün bir parçası" diye açıkladı Spencer.

"İnsanların seni çıplak görmesinden hoşlanıyor musun?"

"Etraftakiler *kör!*" dedi Spencer.

"Çok yazık" dedi Wren yumuşak bir sesle. "Banyoda çok güzel görünüyordun... Buraya geldim çünkü... Seni tekrar öyle görebileceğimi umdum."

Spencer hızla döndü –*az önce ne dedi?*– ve Wren ona bakıyordu. Parmakları ile asılı duran bir çift Joseph marka pantolonun tozunu siliyordu. Spencer, Tiffany Elsa Peretti kalpli yüzüğünü parmağında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Konuşmaya korkuyordu. Wren bir adım öne geldi, sonra bir adım daha, ta ki onun yanına gelene kadar. Spencer ışığın Wren'in burundaki çilleri daha belirgin hale getirdiğini fark etti. İyi huylu eski Spencer olsa Wren'e ağılın kalan kısmınıda gezdirmeye devam ederdi. Ama Wren iri

kahverengi gözleri ile ona bakmaya devam etti. Şimdiki Spencer dudaklarını birleştirmiş, bir şey söylemeye korkuyor ama bir şeyler yapmak için de can atıyordu.

Ve sonunda yaptı. Spencer gözlerini kapattı, uzanıp Wren'i dudaklarından öptü.

Wren duraksamadı bile. Oda karşılık verdi ve sonra onu boynundan tutarak daha ateşli bir şekilde öptü. Wren'nin dudakları yumuşaktı ve ağzında biraz sigara tadı vardı.

Spencer tişörtlerin asılı olduğu duvara doğru gömüldü. Ardından Wren. Askılardan bazıları yere düştü ama Spencer bunu umursamadı.

Birlikte yumuşak halının üzerine yığıldılar. Spencer hokey ayakkabılarını iterek kendine yer açtı. Wren yuvarlanıp onun üzerine çıktı hafif bir şekilde inleyerek. Spencer elleri ile Wren'in tişörtünü kavrayıp üzerinden çıkarttı. Sonra da Wren, Spencer'ın tişörtünü çıkarttı ve ellerini onun bacaklarında gezdirdi. Tekrar yuvarlandılar ve bu sefer Spencer üstteydi. Büyük, karşıkonulmaz ve çok yoğun bir duygu seli aldı Spencer'ı. Ne olduğunu tam anlayamadı ama bu suçluluk duygusu değildi. Wren üzerinde durdu. Nefes nefese kalmıştı.

Wren uzanıp tekrar dudaklarından öptü onu sonra burnunu ve boynunu. Wren ayağa kalkıp "Hemen döneceğim" dedi.

"Neden?" diye sordu Spencer.

Wren gözleri ile sol taraftaki banyoyu işaret etti.

Wren'in banyo kapısını kapadığını duyduğunda Spencer başını geriye atıp yerde uzanarak sersem

gibi yukarısında duran elbiselerine bakındı. Sonra ayağa kalkıp üç yönlü aynasında kendisine baktı. Saçları dağılmış ve omuzlarına düşmüştü. Çıplak teni ışıkta parlıyordu ve yüzü heyecandan şaşkın görünüyordu. Aynadan yansıyan üç ayrı görüntüsüne gülümsedi Spencer. Bu... *İnanılmazdı.*

Bu sırada dolabının tam aksi yöndeki bilgisayarın ekranına gözü takıldı.

Ekran yanıp sönüyordu. Dönüp baktı. Sanki yüzlerce mesaj almış gibi görünüyordu. Sonra bir mesaj daha belirdi ekranda. Bu sefer daha büyük harflerle yazılmıştı.

A A A A A:Sana daha önce de söyledim ;Ablanın erkek arkadaşını öpmek doğru bir şey değil!!

Spencer bilgisayara doğru koşup mesajı tekrar okudu. Dönüp banyoya baktı. Banyo kapısının altından içeride yanan ışığı görebiliyordu.

–A, kesinlikle Andrew Campbell değildi.

Yedinci sınıftayken Ian'ı öptüğünde bundan Alison'a bahsetmişti. Belki Alison ona bu konuda tavsiyede bulunabilirdi. Alison cevap vermeden önce uzun süre manikürlü ayak parmaklarına bakmış ve sonunda "Biliyorsun, konu Melissa olduğunda ben hep senin yanındayım. Ama bu farklı. Sanırım Ona bundan bahsetmelisin" demişti.

"Ona söylemek mi?" diye karşı çıkmıştı Spencer. "Kesinlikle olmaz beni öldürür."

"Ne yani Ian'ın seninle çıkacağını mı sanıyorsun?" dedi Alison alaycı bir şekilde.

"Bilmiyorum" dedi Spencer "Neden olmasın?".

"Eğer ona sen söylemezsen, belki ben söylerim"

dedi Alison.

"Hayır, söylemeyeceksin!"

"Oh, öyle mi?"

"Eğer Melissa'ya söylersen" dedi bir süre sonra Spencer, kalbi hızla atıyordu "Ben de Jenna olayı hakkında bildiklerimi herkese söylerim."

Alison bir kahkaha attı. "Sen de en az benim kadar suçlusun o konuda."

Spencer Alison'a uzunca bir süre ve sert bir şekilde baktı. "Ama beni kimse görmedi."

Alison dönüp Spencer'a kızgın bir şekilde baktı. Şimdiye kadar hiç bu kadar korkutucu ve öfkeli bakmamıştı. "Biliyorsun ben o konuyu hallettim" dedi Alison.

Daha sonra yedinci sınıfın son gününün akşamı ağıl evde kalmışlardı. Alison, Melissa ve Ian'ın birbirlerine ne kadar yakıştığını söylediğinde Spencer onun gerçekten de Melissa'ya anlatacağını düşünmüştü. Sonra, birden bir ışık, bir rahatlama duygusu sardı Spencer'ı. Bırak söylesin diye düşündü Spencer. Aniden, artık umrunda olmadığını hissetti. Şimdi kulağa korkunç geliyor ama Spencer o an, orada artık Alison'dan kurtulmak istemişti.

Spencer midesinin bulandığını hissetti. Sifonun çekildiğini duydu. Wren dışarı çıktı ve dolabın kapısında durdu. "Evet, nerede kalmıştık?" dedi.

Ama Spencer'ın gözleri hâlâ ekrana bakıyordu. Ekranda kırmızı bir şey hareket etti. Sanki... Bir yansıma gibi.

"Sorun nedir?" diye sordu Wren.

"Şişt" dedi Spencer. Tüm dikkati ile ekrana bakıyordu. Bu bir yansıma idi. Aniden döndü. Dışarıda pencerenin önünde biri vardı.

"Lanet olsun!" dedi Spencer. Tişörtü ile çıplak göğüslerini kapattı.

"Ne oluyor?" diye sordu Wren tekrar.

Spencer bir adım geri attı. Boğazı kurumuştu "Oh, hayır!" dedi Spencer.

"Oh, hayır" dedi peşinden Wren.

Melissa saçları dağınık Medusa gibi ve kesinlikle yüzünde hiçbir ifade olmadan dışarıda pencerenin önünde duruyordu. Elinde, küçük parmaklarının arasında tuttuğu sigara düşecek gibiydi. "Sigara içtiğini bilmiyordum" diyebildi sonunda Spencer.

Melissa cevap vermedi. Bunun yerine sigaradan bir duman daha çekti ve izmariti nemli çimlerin üzerine atıp ana eve doğru yürümeye başladı.

Melissa omzunun üzerinden "Geliyor musun Wren?" diye öfkeli bir şekilde seslendi.

puar

25

GÜNÜMÜZÜN SÜRÜCÜ ADAYLARI!

Noel'lerin ön çimenliğine geldiğinde Mona'nın ağzı açık kaldı "Lanet olsun!"

Hanna, Sean'un babasının BMW'sinin camından sarkmış Mona'ya sırıtıyordu. "Bunu sevdin mi?"

Mona'nın göz kapakları iyice açıldı. "Diyecek tek lâfım yok."

Hanna memnuniyetle gülümsedi ve masadan aldığı Ketel One şişesinden bir yudum aldı. İki dakika önce BMW ile çektiği bir fotoğrafı Mona'ya mesaj atıp şöyle demişti, *sarhoşum ve ön taraftayım, gel biraz araba kullanalım.*

Mona yolcu tarafının kapısını açtı ve koltuğa oturdu. Eğilip heyecanla BMW'nin direksiyonun üzerindeki düğmeler ve işaretlere baktı. "Çok güzeeel..." dedi mavi ve beyaz üçgenleri parmağıyla işaret ederek.

"Çok içtin mi?" diye sordu Hanna.

Mona çenesini kaldırıp Hanna'nın dağınık saçlarına, kızarmış gözlerine ve yüzündeki gözyaşı izlerine bakarak "Sean'la işler iyi gitmedi mi?" diye sordu.

Hanna aşağıya baktı ve anahtarı kontağa soktu.

Mona uzanıp ona sarıldı. "Oh Hanna, üzgünüm... Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Her neyse." Hanna geri çekildi ve güneş gözlüklerini taktı. Bu görüşünü daha da kısıtlıyordu ama kimin umurundaydı ve arabayı çalıştırdı. Araba çalıştı ve konsoldaki tüm ışıklar yandı.

"Çok hoş" dedi Mona heyecanla. "Aynen klüp ışıkları gibi!"

Hanna vitesi geriye taktı ve tekerlekler kalın çimin üzerinde dönmeye başladı. Sonra vitesi tekrar değiştirdi ve sürmeye başladı. Hanna normalde yolun çift olan şeritlerini dört tane görmesi yüzünden gergindi.

"Yiihuu" diye bağırdı Mona sevinçle. Pencere camını aşağıya indirip saçlarını rüzgâra bıraktı. Hanna Parliament marka bir sigara yaktı ve Baby Got Back adlı parçayı çalan bir eski moda rap istasyonunu bulana kadar radyoyu karıştırdı. Sonra sesi yükseltti, tabiî ki arabada paranın alabilece-ği en iyi ses sistemi vardı.

"Bu çok daha iyi" dedi Mona.

"Aynen öyle" dedi Hanna.

Keskin bir virajı biraz süratlice dönerken aklına birden bir şey geldi.

Bu sen olmayacaksın!

Acı verici.

Babanın gözdesi sen değilsin!

Bu daha da yıkıcı.

İyi o zaman, canınız cehenneme. Hanna Gaz pedalına daha da asıldı ve neredeyse birilerinin köpek şeklindeki posta kutusuna çarpıyordu.

"Bu arabayla bir yerlere gidip hava basmalıyız" dedi Mona ve Miu Miu topuklu ayakkabılarını çıkartıp panelin üzerine koydu. Ayakkabılardan biraz toprak ve çim panelin üzerine bulaştı. "Wawa'ya ne dersin? Hem canım Tastykake tatlısıda çekiyor."

Hanna kıkırdadı ve şişeden bir yudum daha aldı. "Fırın gibi yanıyor olmalısın."

"Yanmak ne kelime, hatta kaynıyorum!"

Eğri bir şekilde Wawa'nın park yerine park ettiler ve mağazaya doğru giderken Büyük Kıçları Severim ve Yalan Söylemem adlı parçayı söylüyorlardı. Ellerinde kahve bardakları, kamyonetlerine yaslanmış iki dar kafalı dağıtım elemanı ağızları açık bir şekilde onlara baktılar.

"Şapkanı alabilir miyim?" diye daha zayıf olanına sordu Mona, adamın ağ gözlü, üzerinde Wawa Çiftlikler yazan şapkasını işaret ederek. Adam tek kelime etmeden şapkayı verdi.

"Of, bu şey çok pis görünüyor!" diye fısıldadı Hanna ama Mona çoktan onu kafasına geçirmişti

bile.

Mağazada, Mona on altı tane Tastykake Butterscotch Krimpet keki, bir Us Weekly magazin dergisi ve koca bir şişe Tahitian Treat meyveli soda aldı. Hanna ise on sentlik bir Tootsie Pop lolipop aldı. Ve Mona'nın bakmadığı bir sırada çantasına Sneakers çukulata ve M&M şekerlemelerinden attı.

"Arabanın sesini duyabiliyorum" dedi Mona heyecanla aldıklarının parasını öderlerken.

"Bağırıyor!"

Bu doğruydu. Hanna sarhoşluğu yüzünden anahtarlıktaki alarm düğmesine basmıştı. "Oh, pardon" deyip kıkırdadı Hanna.

Kahkahalar atarak tekrar arabaya koşup bindiler. Kırmızı ışıkta sert bir şekilde durdular ve kafaları öne gidip geldi. Sol taraflarındaki alışveriş merkezi dışarıda bırakılmış birkaç alış veriş arabası dışında boş görünüyordu. Neon ışıkları yanıp sönüyordu hatta arka tarafta ki Lokantanın barı bile boştu.

"Rosewood'taki insanlar çok boş" dedi karanlığa bir el hareketi yaparak.

Otobanda bile kimseler yoktu, yanlarına bir araba gelip durduğunda Hanna şaşkın bir şekilde ona baktı. Camları karartılmış, helojen farlı, gümüş renkli bir Porsche idi.

"Şuna bak" dedi Mona kek kırıntıları ağzından yere düşerken.

Bakışırlarken yanlarındaki araba motoru bağırtıyordu.

"Sanırım yarışmak istiyor" diye fısıldadı Mona.

"Saçmalık" dedi Hanna. Hanna arabanın içinde

kimin olduğunu seçemiyordu, sadece yanan sigaranın kırmızı ucu belli oluyordu. Hanna rahatsız edici bir hisse kapıldı. Yandaki sürücü tekrar motorunu bağırttı, bu sefer daha sabırsızca ve Hanna sürücüyü bulanık olarak gördü. Ve tekrar motor bağırdı.

Hanna, Mona'ya kaşının birini kaldırıp baktı. Kendini sarhoş, heyecanlı ve yenilmez hissediyordu.

"Yap şunu" diye fısıldadı Mona başındaki Wawa şapkasını biraz daha aşağıya indirerek.

Hanna zorlukla yutkundu. Işık yeşile döndü. Hanna'nın gaz pedalına asılmasıyla araba ileriye fırladı. Porsche az önünde gürleyerek ilerliyordu.

"Seni ödlek, sakın seni haklamasına izin verme!" diye bağırdı Mona.

Hanna gaza yüklendi ve motor kükredi. Porsche'ye yetişip yanına geldi. Seksen, doksan, sonra yüz kilometre hıza ulaştılar. Bu kadar hızlı araba kullanmak, bir şeyler çalmaktan çok daha iyi bir histi.

"Tekmele şunun kıçını!" diye haykırdı Mona.

Pedala sonuna kadar bastı Hanna ve kalbi hızla atıyordu. Motorun sesi yüzünden Mona'nın söylediklerini zorlukla duyabiliyordu. Virajı alırken önlerine birdenbire nerden geldiği belli olmayan bir geyik çıktı.

"Kahretsin!" diye bağırdı Hanna. Geyik apışıp, öylece kala kalmıştı. Hanna sıkıca direksiyona yapışıp sağa kırarak frene bastı. Geyik zıplayıp yoldan çekildi. Hanna çabucak direksiyonu çevirip düzeltti ama araba kaymaya başladı. Tekerlekler yolun kenarındaki çakıl kısıma girdi ve birden dönmeye başladılar.

Araba tekrar tekrar etrafında döndü ve sonra bir şeye çarptılar. Aynı anda çarpma ve kırılan cam sesleri duyuldu... Sonra karanlık.

Yarım saniye sonra duyulan tek ses kaputun altından gelen kuvvetli bir tıslama idi.

Hanna yavaşça yüzünü kontrol etti. Sorun yoktu, hiçbir şey yüzüne çarpmamıştı ve bacaklarını hareket ettirebiliyordu. Fırlayıp açılan yumuşak hava yastıklarının arasından yukarıya doğru itti kendini. Mona'yı kontrol etti. Mona'nın uzun bacakları hava yastığını tekmeledi.

Hanna göz kenarlarında biriken yaşları sildi. "İyi mi-sin?"

"Şu şeyi üzerimden çeksene!"

Hanna arabadan çıktı ve Mona'yı dışarıya çıkarttı.

Zorlukla nefes alarak otoyolun kenarında durdular. Yolun karşısında tren rayları ve karanlık Rosewood istasyonu vardı. Otoyolun uzun bir kısmını görebiliyorlardı. Porsche'den ya da çarpmaktan son anda kurtuldukları geyikten eser yoktu. İleride trafik lambası sarıdan kırmızıya döndü.

"Orada bir şey vardı" dedi Mona sesi titreyerek. Hanna evet der gibi başını salladı "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu. Hanna arabaya baktı.

Arabanın ön tarafı bir telefon direğine kucaklar gibi sarılmıştı. Tampon sarkmış ve yere değiyordu. Farlardan biri açısını yitirmiş bir yöne bakıyor diğeri deli gibi yanıp sönüyordu. Kötü kokulu bir buhar kaputun üzerinden yükseliyordu.

"Patlayacağını düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu Mona.

Hanna kıkırdadı. Bu komik olmamalıydı aslında ama komikti. "Ne yapmalıyız?"

"Bence sıvışmalıyız" dedi Mona "Buradan eve yürüyebiliriz."

Hanna daha çok gülmeye başladı. "Aman tanrım. Sean altına edecek!"

Kızların ikisi de kahkaha atmaya başladılar. Hanna hıçkırarak boş yola döndü ve kollarını iki yana açtı. Dört şeritli bir otoyolun ortasında durmak sanki ona bir güç vermişti. Tüm Rosewood'un sahibi sanki kendisiymiş gibi hissediyordu. Hatta kendini dönüyormuş gibi hissediyordu ama belki de bu hâlâ sarhoş olmasından kaynaklanıyordu. Arabanın anahtarlığını arabaya doğru attı. Anahtar kaldırıma sertçe çarptı ve tekrar alarm çalmaya başladı.

Hanna eğilip alarmı susturmak için düğmeye bastı ve alarm sustu. "Bu kadar yüksek ses çıkartmak zorunda mı bu şey?" Diye söylendi.

"Kesinlikle" dedi Mona tekrar güneş gözlüğünü takarak "Sean'un Babası bunu tamir ettirmeli."

puar

26

BENİ SEVİYOR MUSUN? EVET, YA DA HAYIR?

Holdeki büyük saat, Emily sessizce merdivenlerden aşağı kattaki mutfağa inerken cumartesi sabahı dokuzda çaldı. Hafta sonları asla bu kadar erken kalkmazdı ama bu sabah uyuyamamıştı.

Birisi kahve yapmış ve masanın üzerinde duran tabağın içinde çörekler vardı. Sanki anne ve babası her haftasonu yağmur, çamur demeden düzenli olarak yaptıkları yürüyüşe çıkmış gibiydiler. Eğer mahalle çevresindeki iki turunu tamamlamışsalar Emily kimseye görünmeden evden çıkabilirim diye düşündü. Geçen akşam Ben fotoğraf kulübesinde Maya

ve onu birlikte yakaladıktan sonra Emily, Maya'ya hoşça kal bile diyemeden partiden çıkmıştı. Emily Carolyn'i arayıp ondan kendisini acil olarak eve bırakmasını istemişti. Applebee's deki Carolyn ve erkek arkadaşı Topher onu almaya geldiler ve tek soru sormadılar. Carolyn arka koltuğa oturan ve viski kokan Emily'e sanki onun anne veya babasıymış gibi sert bir bakış atmıştı. Eve geldiklerinde ise yorganın altına gömülmüş böylece Carolyn ile konuşmaktan kurtulup derin bir uykuya dalmıştı. Ama bu sabah kendisini her zamankinden çok daha kötü hissediyordu. Partide olanlar hakkında ne düşüneceğini kestiremiyordu. Her şey çok bulanıktı. Maya'yı öpmüş olmanın bir hata olduğuna inanmak istedi. Böylece Ben'e durumu açıklayabilir ve her şeyi yoluna koyabilirdi. Ama Emily dönüp dolaşıp nasıl hissettiğini anımsıyordu. Bu sanki... Sanki dün geceden önce hiç öpüşmemişti.

Ama ortada lezbiyenlik diye bir durum yoktu. Emily klordan yıpranan saçları için kızlara özgü sıcak yağ solisyonları almıştı. Duvarında yakışıklı Avustralyalı yüzücü Ian Thorpe'nin posteri asılıydı. Erkekler Speedo mayoları içinde iken diğer kızlarla beraber onlara bakıp kıkırdamıştı. Sadece bir kızı öpmüştü, bu da seneler önceydi ve sayılmazdı. Hem eğer sayılsa bile bi anlamı yoktu, öyle değil mi?

Bir çöreği ikiye böldü ve bir parçasını ağzına attı. Başı zonkladı. Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını diledi. Çantasına yeni bir havlu koyup antrenmana gitmeyi ve otobüste birilerinin fotoğraf makinasına komik suratlar yapmayı. Kendisinden ve hayatından memnun olmayı, duygusal git geller yaşamayı değil.

Ve hepsi buydu. Maya harika biriydi ama sadece kendince nedenlerden dolayı şaşkın ve üzgün bir haldeydiler. Ama lezbiyen değillerdi, öyle değil mi?

Biraz oksijene ihtiyacı vardı.

Dışarısı ıssız gibiydi. Kuşlar gürültü ile kanat çırpıyor ve birisinin köpeği havlayıp duruyordu ama her şey sabitti. Mavi plastik torba içinde ön çimlerin üzerine yeni bırakılmış gazete hâlâ orada duruyordu.

Eski kırmızı dağ bisikleti alet kulübesine yaslanmış bir şekilde duruyordu. Emily bisikleti aldı ve dün geceki viskiden sonra onu sürebilmeyi umdu. Bisikleti caddeye doğru itti ama ön tekerlekten ses geliyordu.

Emily eğildi. Bir şey tekerleğe yapışmıştı. Millerin arasında bir parça defter yaprağı vardı. Onu çekip aldı ve birkaç satır okudu. Bir saniye. Bu onun kendi el yazısıydı.

... Sınıfta senin arkandan sana bakmayı seviyorum, seninle telefonda konuşurken sakız çiğnemeni seviyorum ve derste Bayan Hat ünlü Amerikan davaları hakkında konuşmaya başladığında Skechers marka ayakkabılarını sallamanı seviyorum, biliyorum ki sen de çok sıkılıyorsun.

Emily'in gözleri boş ön bahçede gezindi. Bu düşündüğü şey miydi acaba? Gergin bir şekilde son satıra kadar okumaya devam etti ve ağzı kurudu.

... Ve seni neden geçen gün öptüğüm hakkında çok düşündüm. Şunu fark ettim: bu şaka değildi, Ali-

son. Sanırım seni seviyorum. Eğer benimle bir daha konuşmak istemezsen seni anlarım ama sana bunu söylemek zorundaydım. – Em.

Kâğıdın diğer tarafında da bir şeyler yazıyordu. Emily kâğıdı çevirdi.

Bunu geri isteyebileceğini düşündüm.

Sevgiler, - A.

Emily bisikletini bıraktı ve bisiklet takırdayarak yere düştü.

Bu Alison'a yazdığı mektuptu, Emily'nin Alison'ı öptükten hemen sonra yolladığı mektup. Alison'nın eline geçip geçmediğini merak ettiği mektup.

Sakin ol, dedi Emily kendi kendine ellerinin titrediği fark ederek. *Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı.*

Bu Maya olmalıydı. Alison'nın eski odasında yaşıyordu. Emily geçen gece Maya'ya, Alison ve mektuptan bahsetmişti. Belki de Maya sadece mektubu geri veriyordu.

Ama sonra... *Sevgiler –A.* Maya bunu yazmazdı.

Emily ne yapacağını veya kiminle konuşacağını bilemiyordu. Aniden aklına Aria geldi. Dün gece çok şey yaşanmıştı ve Emily, Aria ile yaptığı konuşmayı unutmuştu. Aria neden Alison hakkında birçok tuhaf soru sormuştu. Ve Aria'nın ifadesinde bir gariplik vardı. Biraz... Gergin görünüyordu.

Emily yere oturdu ve *bunu geri isteyebileceğini düşündüm* yazan mesaja baktı tekrar. Eğer Emily yanlış hatırlamıyorsa Aria'nın da bu el yazısına benzer bir el yazısı vardı.

Alison kaybolmadan önceki son günlerde Emily'i başından öpmüş ve her ne yapmak istiyorsa onu yapmaya zorlamıştı. O zaman Emily Alison'nın bu olaydan diğer arkadaşlarına bahsetmediğini düşünmüştü.

Ama belki...

"Tatlım?"

Emily sıçradı. Anne babası rahat beyaz spor ayakkabıları, yüksek belli şortlar ve pastel renkli pahallı golf tişörtleri içerisinde, onun yanında duruyordu. Babasının belinde kırmızı bir bel çantası vardı, annesi ise öne ve arkaya turkuaz renkli kol ağırlıkları sallıyordu.

"Hey" dedi Emily.

"Bisiklet sürmeye mi gidiyorsun?" diye sordu annesi.

"Hı hı" dedi Emily.

"Senin cezalı olman lâzım sanırım" babası gözlüklerini taktı sanki azarlamak için Emily'i görmesi gerekiyormuş gibi. "Biz dün akşam Ben yanında olduğu için dışarıya çıkmana izin verdik. Senin fikirlerini düzeltebileceğini umuyorduk. Ama bisiklet sürmek limiti aşıyor."

"İyi o zaman" dedi Emily yerden kalkarak. Eğer ailesine bir şey açıklaması gerekmiyorsa sorun yoktu. Ama sonra... Her neyse. Açıklamayacaktı. Şimdi olmazdı. Bacağını bisikletin üzerine attı ve oturdu.

"Gitmem gereken bir yer var" dedi Emily ve pedal çevirdi.

"Emily buraya gel" diye sinirle bağırdı babası ar-

dından.

Ama Emily hayatında ilk defa onu dinlemedi.

puar

27

BENİ DİKKATE ALMA, BEN BİR ÖLÜYÜM!

Aria kapı zili ile uyandı. Ama çalan normal kapı zili değildi, Gren Day grubunun "American Idiot" adlı parçasının melodisiydi. Ailesi zili ne zaman değiştirmişti acaba?

Yorganı üzerinden atıp Amsterdam'dan aldığı mavi çiçekli tüylerden oluşan, çizgileri olan halısının üzerinde ayağa kalktı ve dönen merdivenden aşağıya gelenin kim olduğuna bakmak için paldır küldür indi.

Kapıyı açtı ve nefesi kesildi. Gelen Alison'dı. Boyu daha da uzamış, sarı uzun saçları kabarık ve

kat kat kesilmişti. Yüzü yedinci sınıfta olduğundan çok daha çekici, hatları ise çok daha belirgin görünüyordu.

"Ta daa!" Alison sırıttı ve kollarını iki yana açıp "Ben geldim!" dedi.

"Aman ta…" Aria'nın sözleri boğazına takıldı ve hayret içerisinde gözlerini birkaç defa kırptı. *"Sen nerelerdeydin?"*

Alison gözlerini devirdi. "Benim aptal ebeveynlerim" dedi. "Halam Camille'i hatırlıyor musun? Hani şu Fransa'da doğan hoş kadın, ben yedinci sınıftayken Amcam Jeff ile evlenen. O yaz Miami'de onu ziyarete gittim, sonra orayı çok sevdim ve orada kaldım. Aileme bundan bahsettim ama sanırım bunu herkese söylemeyi unutmuşlar."

Aria gözlerini ovaladı. "Yani, bir saniye. Şimdi sen Miami'deydin… Ve iyisin, sana bir şey olmadı?"

Alison etrafında döndü. "İyiden çok daha iyi görünüyorum, öyle değil mi? Hey, mesajlarımı beğendin mi?"

Aria donuk bir şekilde gülümsedi. "Şey… Aslına bakarsan hayır, beğenmedim."

Alison üzülmüş gibi baktı. "Ama neden? Şu annen ile ilgili olan çok komikti."

Aria ona baktı.

"Tanrım, çok hassassın" dedi Alison, gözlerini kıstı "Bana gene bağıracak mısın?"

"Ne? Dur bir dakika" diye kekeledi Aria.

Alison, Aria'ya uzun bir süre baktı ve siyah jel gibi bir madde burun deliklerinden aşağı akmaya

başladı. "Diğerlerine baban hakkında bildiklerimi anlattım. Her şeyi anlattım."

"Bur… Burnun…" Aria ona burnunu işaret etti. Birden aynı madde Alison'nın gözlerinden de akmaya başladı. Sanki gözyaşları bir çeşit yağ gibiydi. Hatta tırnaklarından bile akıyordu.

"Oh, sadece çürüyorum da" diye gülümsedi Alison.

Aria yatağında sıçradı. Ensesi terden sırıl sıklam olmuştu. Güneş penceresinden içeriye vuruyordu ve yan odada ki kardeşinin müzik setinde "American Idiot" çaldığını duydu. Ellerini kontrol etti ama siyah sıvıdan eser yoktu.

"Günaydın tatlım."

Aria sendeleyerek döner merdivenden aşağıya inip, üzerinde ekose boxer şortu ve kolsuz tişörtü ile Philadelphia Inquirer gazetesi okuyan babasını gördü. "Hey" diye selamladı babasını.

Espresso makinesi ile uğraşırken bir süre babasının soluk, seyrek tüylü omuzlarına baktı.

Babası ayağını sallıyor ve gazeteyi okurken "hımm" diye homurdanıyordu.

"Baba?" dedi Aria çatallı bir ses tonu ile.

"Hım?"

Aria mermer taşlı tezgâhın üzerine eğildi. "Hayaletler mesaj gönderebilir mi?"

Babası başını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Ne mesajı?"

Aria elini açık bir kutu mısır gevreğine daldırıp bir avuç aldı. "Boş ver."

"Emin misin?" diye sordu Byron.

Gergin bir şekilde gevrekleri çiğnedi Aria. Ne sormak istemişti? Bir hayalet bana mesaj gönderiyor olabilir mi diye sormak istemişti? Ama lütfen, kendisi daha iyi biliyordu.

Her neyse, Alison'nın hayaletinin gelip bunu ona yapmasının sebebini bilmiyordu. Güya intikam mı almak istiyordu? Bu mümkün olabilir miydi?

Alison, babasını yakaladıkları gün çok iyi davranmıştı ona. Aria köşeyi dönüp, yorulup yürümek zorunda kalana değin koşmuştu. Eve kadar yürümüş ve ne yapması gerektiğini bilmiyor durumda idi. Alison ona uzun bir süre sarılmış ve "Kimseye söylemeyeceğim" diye fısıldamıştı.

Ama ertesi gün sorular gelmeye başlamıştı bile. *Kızı tanıyor musun? Bir öğrenci mi? Baban bundan annene bahsedecek mi? Sence baban bunu diğer öğrencileri ile de yapıyor mu?* Genelde Aria, Alison'nın meraklı sorularını ve dalga geçmesini kaldırabilirdi, grubun tuhaf kızı olmasında da sorun yoktu. Ama bu farklıydı. Bu acı verici bir şeydi.

Okulun son birkaç günü Ali kaybolmadan önce, Aria Alison'dan uzak durdu. Sağlık dersi sırasında ona "Ben sıkıldım" mesajları göndermedi veya dolabını temizlemesinde ona yardımcı olmadı. Aria, Alison'nın kendisini merakla gözetlemesinden dolayı ona kızgındı. Sanki Aria ünlü bir yıldızmış ve adı bir dedikoduya karışmış gibi. Aria'nın Alison'a kızgın olduğunu Alison'da biliyordu.

Ve şimdi, üç yıl sonra, Aria gerçekten kime kızgın olduğunu merak ediyordu. Kızgın olduğu Alison değildi. Aslında babasına kızgındı.

"Cidden, boş ver" dedi Aria sabırsızlıkla bekleyip kahvesini yudumlayan babasına. "Sadece hâlâ tam uyanamadım."

"Tamam" dedi Byron kuşkulu bir şekilde.

Kapı zili çadı. Gren Day parçası değildi, çalan her zamanki ding dong sesiydi. Babası başını kaldırdı "Acaba Mike için mi geldiler?" dedi. "Geçen gün saat sekiz buçukta Quaker okulundan bir kızın Mike için buraya geldiğini biliyor muydun?"

"Ben açarım" dedi Aria.

Aria tereddüt ederek kapıyı açtı ama karşısında duran kızılımsı sarı dağınık saçları ve şişmiş gözleri ile Emily Fields'dan başkası değildi.

"Selam" dedi Emily.

"Selam" diye yanıtladı Aria.

Emily ağzındaki hava ile yanaklarını şişirdi bu onun eskiden kalma bir alışkanlığıydı. Bir süre orada öylece durdu. Ve sonra "Gitmeliyim" dedi ve döndü.

"Bekle" Aria onun kolunu yakaladı. "Nedir? Neler oluyor?"

Emily durdu. "Aa. Peki. Ama... Bu sana biraz tuhaf gelecek."

"Sorun değil." Aria'nın kalbi gümlemeye başladı.

"Dün gece senin partide söylediklerin hakkında düşünüyordum. Alison hakkında. Merak ediyordum da... Alison size hiç benim hakkımda bir şey anlattı mı?

Emily bunu çok sessiz bir şekilde söyledi. Aria gözüne gelen saçlarını düzeltti

"Ne?" diye fısıldadı Aria "Yani, bu günlerde mi?"

Emily'nin gözleri ayrıldı. "Bu günlerde mi derken ne demek istiyorsun?"

"Ben..."

"Yedinci sınıftayken" diye sözünü kesti Emily. "Sana yedinci sınıfta... Benim hakkımda şey gibi... Hiçbir şey anlattı mı? Herkese anlatıyor muydu?"

Aria gözlerini kırptı. Geçen gece partide Emily'i gördüğünde ona gelen mesajarı anlatmayı her şeyden çok istiyordu. "Hayır" dedi Aria usulca. "Senin arkandan hiç konuşmadı."

"Oh" Emily yere baktı. "Ama ben..." diye söze başladı.

"Ben bu sıralar bazı..." dedi Aria aynı anda.

Sonra Emily, Aria'nın arkasına doğru baktı ve gözlerini ayırdı.

"Bayan Emily Fields! Merhaba!"

Aria dönüp baktı. Byron oturma odasında duruyordu. En azından üzerine çizgili bornozunu giymişti. "Seni asırlardır görmüyordum!" dedi Byron yükses bir sesle.

"Evet" dedi gene yanaklarını şişirerek Emily. "Nasılsınız Bay Montgomery?"

Byron kaşlarını çattı ve "Lütfen, bana Byron diyebilecek kadar büyüksün" dedi. Byron elindeki kahve kupasının üst kenarıyla çenesini kaşıdı "Hayat nasıl gidiyor? İyi misin?"

"Kesinlikle" Emily neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu.

"Yemek için bir şeyler ister misin?" diye sordu Byron. "Aç görünüyorsun."

"Oh. Hayır, teşekkürler. Şey, sanırım iyi uyuyamadım."

"Siz kızlar yokmusunuz." Byron başını iki yana salladı. "Asla uyumazsınız! Aria'ya hep söylerim en az on bir saat uyumalı ve uyku depolamalı diye. Koleje gidip her akşam parti verdiği zaman ihtiyacı olacak!" dedi ve merdivenlerden ikinci kata doğru çıkmaya başladı.

Babası gözden kaybolur kaybolmaz Aria tekrar Emily'e döndü. "Babam çok..." diye söze başladı. Ama gördü ki Emily bahçenin yarısını geçmiş bisikletine varmak üzereydi bile. "Hey!" diye seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

Emily bisikletini yerden aldı. "Buraya gelmemeliydim" dedi.

"Bekle! Geri gel! Ben... Seninle konuşmam lâzım!" diye bağırdı Aria.

Emily durdu ve dönüp baktı. Aria sözcüklerin ağzında oğulun etrafında uçuşan arılar gibi dolup taştığını hissetti. Emily korkmuş görünüyordu.

Ama Aria bir an için ona sormaya korktu. Emily'e sırrını söylemeden nasıl gelen mesajlardan bahsedebilirdi ki? Hâlâ kimsenin bilmesini istemiyordu. Özellikle de yukarı katta ki annesinin.

Sonra, az önce bornozu içinde ki Byron gören Emily'nin nasıl da rahatsız olduğunu düşündü. Emily'nin, *Alison sana yedinci sınıftayken benim hakkımda bir şey anlattı mı?* Diye sorduğunu hatırladı. Bunu neden sormuştu?

Tabii eğer...

Aria serçe parmağının tırnağını ısırdı. Ya Emily,

Aria'nın sırrını zaten biliyorsa? Aria ağzını kapatıp dona kaldı.

Emily başını salladı. "Sonra görüşürüz" dedi ve Aria söylemek istediklerini söyleyemeden bisikleti ile hızla oradan uzaklaştı.

puar

28

BRAD VE ANGELINA ASLINDA ROSEWOOD POLİS İSTASYONUNDA TANIŞTI

Bayanlar, kendinizin farkına varın!"

Televizyonda Oprah'ın seyircisi çılgınca alkışlarken Hanna kahverengi kanepe yastıklarının içine gömüldü ve kumandayı karnının üzerine koydu. Bu cumartesi sabahı kendini keşfetmek için biraz zaman harcayabilirdi.

Dün gece çok bulanıktı–sanki dün gece lensleri gözünde yokmuş gibi–ve başı zonkluyordu. Dün geceye bir tür hayvan da karışmış mıydı? Çantasında bazı boş şekerleme jelâtinleri bulmuştu. Onları ye-

miş miydi acaba? Hepsini mi? Midesi ağrıyor ve dahası biraz şişkin duruyordu. Ve neden hafızasında alakasız bir Wawa kamyonetini hatırlıyordu ki? Bu sanki yapboz çözmek gibiydi ve genelde parçaları bir türlü yerine koyamazdı.

Kapı çaldı. Hanna yuvarlanıp kanepeden kalktı, üzerindeki askeri yeşil tişörtü biraz kaymış ve neredeyse göğsünü tamamen sergiler durumdaydı ama düzeltmek için bir çaba sarf etmedi.

Gelen polisti. Bay Nisan. Darren Wilden.

"Kapıyı aç Hanna."

Gözetleme deliğinden ona baktı. Darren kollarını birbirine kenetlemiş duruyordu ama saçları taranmamıştı ve Hanna onun silahını da göremedi. Hangi tür bir polis memuru böylesine güzel, bulutsuz bir cumartesi sabahı saat onda çalışırdı ki?

Hanna odanın karşısındaki yuvarlak aynada ki görüntüsüne bir baktı. Aman tanrım. Yüzünde yastığın izleri var mıydı? Evet. Gözler şiş, dudakların parlamaya ihtiyacı var mıydı? Kesinlikle. Hanna çabucak elleri ile yüzünü ovalayıp, saçlarını atkuyruğu yaptı ve güneş gözlüklerini taktı. Sonra kapıyı açtı.

"Hey!" dedi Hanna neşeyle "Nasılsın?"

"Annen evde mi?" diye sordu Darren.

"Hayır" dedi Hanna onunla flört edercesine. "Sabahtan beri dışarıda."

Wilden dudaklarını birbirine bastırdı, stresli görünüyordu. Hanna, Wilden'nın tam kaşının üzerinde şeffaf bir yara bantı olduğunu fark etti. "Ne oldu, kız arkadaşın seni dövdü mü?" diye sordu Hanna yara bantını işaret ederek.

"Hayır..." dedi Wilden yara bantına dokunarak. "Yüzümü yıkarken ilaç dolabına çarptım."

Wilden gözlerini devirdi. "Ben sabahları yakışıklı görebileceğin tiplerden değilim."

Hanna gülümsedi. "Sen de kulübe katıl o zaman. Dün gece ben de kıçımın üstüne düştüm. Ne tesadüf."

Wilden'nın ifadesi birden sertleşti. "Bu sen arabayı çalmadan önce mi, yoksa sonra mıydı?"

Hanna geri çekildi. "Ne?"

Wilden ona neden sanki uzay yaratıklarının aşkından doğan bir ucubeymiş gibi bakıyordu? "İsmini vermeyen biri senin araba çaldığını bildirdi" dedi Wilden sakin bir şekilde.

Hanna'nın ağzı açık kaldı. "Ben... Ne yapmışım?"

"Siyah bir BMW? Bay Edwin Ackard'a ait? Şu telefon direğine çarptığın? Bir şişe Ketel One içtikten sonra hani? Bunların hiçbiri sana tanıdık gelmiyor mu?

Hanna güneş gözlüklerini düzeltti. "Bekle biraz, dün gece bunlar mı oldu? "Ben dün gece sarhoş değildim" diye yalan söyledi.

"Sürücü tarafındaki koltuğun altında bir şişe votka bulduk" dedi Wilden. "Yani, dün gece birileri sarhoştu."

"Ama..." diye başladı Hanna.

"Seni merkeze götürmek zorundayım" diye hayal kırıklığı ifade eden bir ses tonu ile sözünü kesti Wilden.

"Ben onu çalmadım" diye ısrar etti Hanna. "Sean–sahibinin oğlu–alabileceğimi söyledi!"

Wilden bir kaşını havaya kaldırdı. "Yani arabayı senin kullandığını kabul ediyorsun?"

"Ben..." diye söze başladı Hanna. Kahretsin. Evin içine doğru bir geri adım attı. "Ama annem burada bile değil. Nereye gittiğimi nereden bilecek." Utanç gözyaşları Hanna'nın gözlerinden akmaya başladı. Arkasını döndü ve dün gece yaptığı saçmalığı aklında toparlamaya çalıştı.

Wilden ağırlığını diğer ayağı üzerine verdi rahatsız bir şekilde. Elleri ile ne yapacağını bilemez gibiydi. Önce onları cebine soktu sonra Hanna'ya uzandı ama geri çekti ve tekrar birleştirdi. "Dinle, anneni merkezden arayabiliriz, tamam mı?" dedi Wilden "Seni kelepçelemeyeceğim ve arabada benimle ön tarafta oturabilirsin." Wilden arabasına yürüdü ve Hanna için yolcu tarafının kapısını açtı.

Bir saat sonra merkezde aynı plastik koltukta oturuyor, Chester ilçesi en çok arananlar listesine bakıyor ve şiddetle ağlama isteğine karşı koymaya çalışıyordu. Az önce dün gece sarhoş olup olmadığını anlamaları için kan testi yapmışlardı. Hanna sarhoş olduğundan emin değildi. Alkol bu kadar uzun süre kanında kalabilir miydi? Wilden gene masasına eğilmiş elinde aynı Bic marka kalem ve aynı metalik oyun yayını tutuyordu. Hanna tırnaklarıyla avuç içini cimdirdi ve yutkundu.

Ne yazık ki dün gece olanlar kafasında canlandı. Porsche, geyik, hava yastıkları. Sean ona arabayı alabileceğini söylemiş miydi acaba? Bundan emin değildi. Dün geceden son hatırladığı Sean'un ona ağaçların arasında verdiği, kendine biraz saygı göster

vaazıydı.

"Hey, dün gece Swarthmore'daki müzik grubu yarışmasında mıydın?" diye fısıldayarak sordu yanında oturan kaşları birleşik kolej öğrencisi. Sökük, pazen bir sörf tişörtü, lekeli gibi boyanmış bir kot giyiyordu ve ayakkabıları yoktu. "Şey, hayır" diye mırıldandı Hanna.

Çocuk Hanna'ya doğru eğildi ve nefesi bira kokuyordu. "Oh. Ben seni orada gördüğümü zannettim. Ben oradaydım, çok fazla içtim ve birilerinin ineklerini rahatsız ettim. İşte ben bu yüzden buradayım! İzinsiz birinin bölgesine girdim!"

"Aferin sana" dedi Hanna buz gibi bir ifadeyle.

"Senin adın ne?" dedi kelepçelerini şıngırdatarak.

"Angelina" dedi Hanna. Ne yani, ona gerçek ismini vereceğini düşünmüyordu herhâlde.

"Selam Angelina" dedi "Benim adım Brad!"

Bu durum da ne kadar zor olsa da Hanna hafifçe gülümsedi.

Tam bu sırada kapı açıldı. Hanna bankın üzerinde sıçradı ve güneş gözlüğünü yüzüne tam oturttu. Harika. Gelen annesiydi.

"Duyar duymaz geldim" dedi Bayan Marin, Wilden'a.

Bu sabah Bayan Marin geniş yaka beyaz bir tişört, düşük bel James kot, Gucci marka açık topuklu ayakkabı giymiş ve aynı Hanna'nın ki gibi Shades gözlüklerini takıyordu. Sabahtan beri Spa da olduğu için teni parıldıyordu ve kızılımsı sarı saçları basit bir atkuyruğu ile bağlanmıştı. Hanna gözlerini kıstı.

Annesi onun sutyenini mi giymişti? Göğüsleri sanki başka birine aitmiş gibi duruyordu.

"Onunla konuşacağım" dedi Bayan Marin alçak bir sesle Wilden'a. Sonra Hanna'ya doğru yürüdü. Bayan Marin deniz yosunu kokuyordu. Hanna kesin Ketel One ve Eggo gofreti kokuyordu, oturduğu yerde büzüldü.

"Üzgünüm" dedi yumuşak bir tonla.

"Sana kan testi yaptırdılar mı?" diye sordu annesi ve başını üzgün bir şekilde salladı.

"Onlara ne söyledin?"

"Hiçbir şey" diye atıldı Hanna.

Bayan Marin Fransız manikürü uygulanmış ellerini birleştirdi. "Tamam. Ben hallederim. Sadece sessizce otur burada."

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı Hanna tekrar. "Sean'un babasını mı arayacaksın?"

"Sana ben hallederim dedim Hanna."

Annesi plastik koltuktan kalktı ve Wilden'nın masasına eğildi. Hanna elini çantasına daldırdı ve acil durum şekerlemeleri aradı. Şimdiye kadar sadece iki tane yemişti tüm paketi değil. Burada bir yerde olmalıydı.

Şekerlemeyi çıkarttığı sırada Blackberry telefonu titremeye başladı. Hanna bir an durdu. Ya arayan Sean ise? Ya da Mona? Mona hangi cehennemdeydi peki? Gerçekten onun golf turnuvasına gitmesine izin vermişler miydi? Arabayı çalan Mona değildi ama oda yanındaydı. Buda suç sayılmaz mıydı?

Telefonunda birkaç cevapsız arama vardı. Sean... Altı kez aramıştı. Mona iki kez, sabah sekizde

ve sekizi üç geçe. Ayrıca bazı mesajlar da vardı. Partide ki birçok alakasız çocuktan. Ama bir tanesi tanımadığı bir cep telefonundan gelmişti. Hanna'nın midesi düğümlenir gibi oldu.

Hanna:Kate'in diş fırçasını hatırlıyor musun? Ben de öyle düşündüm! –A.

Hanna gözlerini kırptı. Soğuk, yapışkan bir ter ensesinde toplandı. Başı döndü. *Kate'in diş fırçası?* "Hadi canım" dedi kendi kendine, gülmeye çalışarak. Annesine baktı, hâlâ Wilden'ın masasına eğilmiş konuşuyordu.

Hanna Annapolis'de iken babası ona domuz dedikten sonra masadan kalkıp içeriye koşmuştu. Tuvalete girmiş, kapıyı kapatıp klozetin üstüne oturmuştu.

Derin nefesler almış ve sakinleşmeye çalışmıştı. Neden Alison ya da Kate gibi güzel ve zarif olamıyordu ki? Neden böyle şişko ve sakar olmak zorundaydı? Ve kime daha çok kızgın olduğunu da bilemiyordu, babası mı? Kate mi? Kendisi mi? Yoksa Alison mı?

Hanna ağlayıp, hıçkırıklara boğulurken tuvaletin karşı duvarında asılı duran üç çerçevelenmiş fotoğraf gözüne çarptı. Üç resimde de gözler çekilmişti. Babasının kısık, manalı bakan gözlerini hemen tanımıştı. Diğerinde Isabel'in badem şeklindeki gözleri vardı. Üçüncü de ise geniş, büyüleyici gözler vardı. Chanel marka rimel sürülmüş gibi görünüyorlardı. Bunlar kesinlikle Kate'in gözleriydi.

Hepsi Hanna'ya bakıyorlardı.

Hanna aynada kendine baktı. Dışarıdan birkaç

kişinin kahkaha sesi geldi. Herkes ona bakarken yediği tüm mısırlar sanki şimdi midesinde patlıyor gibiydi. Midesi bulandı ve tuvalete çıkartmak istedi ama tuvalete eğildiğinde hiçbir şey olmadı. Yanaklarından aşağıya gözyaşları süzüldü. Kâğıt havlu almak için uzandığında porselen bir kaptaki yeşil diş fırçası gözüne ilişti. Bu onun aklına bir fikir getirdi.

Fırçayı alıp boğazına sokmayı düşünmesi on dakikasını aldı ama sonra yaptı. Kendini daha kötü ama aynı zamanda daha iyi hissetti. Hatta daha şiddetli ağlamaya başladı ama diğer yandan bir daha yapmak istedi. Diş fırçasını tekrar ağzına soktuğunda tuvaletin kapısı açıldı.

Alison'dı. Gözleriyle elinde diş fırçası, tuvaletin önünde diz çökmüş olan Hanna'yı süzdü. "Vay!" dedi Alison.

"Lütfen git!" diye fısıldadı Hanna.

Alison içeriye doğru bir adım attı. "Bunu konuşmak ister misin?" diye sordu Alison.

Hanna ona çaresizce baktı. "En azından kapıyı kapat!"

Alison kapıyı kapattı ve küvetin kenarına oturdu. "Bunu ne kadar zamandır yapıyorsun?"

Hanna'nın dudakları titredi. "Neyi yapıyorum?"

Alison durdu, diş fırçasına baktı. Gözleri ayrıldı. Hanna da diş fırçasına baktı. Daha önce görmemişti ama fırçanın kenarında beyaz harflerle Kate yazıyordu.

Polis merkezinde bir telefon yüksek sesle çaldı ve Hanna irkildi. *Kate'in diş fırçasını hatırlıyor*

musun? Birileri Hanna'nın yeme problemi olduğunu biliyor olabilirdi ya da polis merkezine getirildiğini. Hatta Kate'i de biliyor olabilirdi. Ama *yeşil diş fırçası?* Bunu bilen sadece bir kişi vardı.

Hanna Alison'nın hayatta olduğuna inanmak isterdi, ona şimdi hayatının ne kadar mükemmel olduğunu gösterebilirdi. Kafasında sürekli canlandırdığı şeydi bu. Alison onun ince beden giydiği kotları görüp etkilenebilirdi. Chanel marka dudak parlatıcısını beğenebilirdi. Düzenlediği havuz partisi için onu tebrik edebilirdi.

Hanna titreyen elleri ile *Alison sen misin?* Yazdı.

"Wilden" diye bağırdı bir polis. "Arka tarafta sana ihtiyacımız var."

Hanna başını kaldırıp baktı. Wilden, Hanna'nın annesine pardon der gibi masasından kalktı. Saniyeler içerisinde tüm karakol hareketlendi. Bir polis arabası otoparktan fırladı, diğer üçü de peşinden. Telefonlar deli gibi çalmaya başladı, dört polis odanın içinden hızla koşup geçti.

"Büyük bir olay var gibi görünüyor" dedi sarhoş olup izinsiz araziye giren Brad. Hanna birden irkildi, Brad'in yanında oturduğunu unutmuştu.

"Çörek krizine girdiler sanırım" dedi Hanna gülmeye çalışarak.

"Daha büyük." Heyecanla kelepçelerini şıngırdattı tekrar Brad.

"Gerçekten çok büyük bir olay çıkmış gibi görünüyor."

puar

29

GÜNAYDIN, SENDEN NEFRET EDİYORUZ

Güneş ağıl evin penceresinden içeriye süzülüyor ve Spencer hayatında ilk defa babasının ana evdeki egzersiz odasından gelen korkunç doksanlar müziği yerine, neşe ile cıvıldayan serçe sesleri içinde uyanıyordu. Ama bundan ke-yif alıyor muydu? Hayır.

Dün gece bir damla bile alkol içmemiş olmasına rağmen Spencer'ın vücudu ağrı içinde, hafif üşüyor ve kendisini akşamdan kalma hissediyordu. Gece hiç uyuyamamıştı. Wren gittikten sonra uyumaya çalışmış ama aklında düşünceler dönüp durmuştu. Wren'in ona sarılması çok farklı bir his vermişti. Spencer şim-

diye dek hiç böyle hissetmemişti.

Ama sonra şu gelen mesaj. Ve Melissa'nın sakin, hayalet gibi ifadesi. Ve…

Gece ilerledikçe ağıl ev gıcırdadı, tuhaf sesler çıkarttı ve Spencer yorganı burnuna kadar çekmiş titrer vaziyetteydi. Paranoyak ve bir yetişkin gibi davranmadığı için kendini azarlamış ama fayda etmemişti. Olasılıklar üzerinde düşünmeye devam etmişti.

Sonunda dayanamayıp kalkmış ve bilgisayarını tekrar çalıştırmıştı. Birkaç saat internette araştırma yapmıştı. İlk olarak teknik açıdan, gelen bir hızlı mesajın nereden geldiğini tespit etme konusunda bilgi sahibi olmaya çalıştı. Sonuç alamadı. Daha sonra gelen ilk mailin, nereden geldiğini saptamaya çalıştı. Ve bu mailin Andrew Campbell'dan gelmiş olmasını diledi. Adrew'un internetteki güncel aktivitelerine erişti. Tüm sayfayı inceledi ama gene sonuç yoktu. Andrew'un girdiği tüm sayfalar okumaktan hoşlandığı kitaplar hakkındaydı. Aptal felsefe kitapları ve adını hiç belirtmediği, aşkına karşılık alamadığı bir kıza dair yazılmış melankolik birkaç Mesaj. Spencer, Andrew'un hata yapıp kendini ele vereceğini düşünmüştü ama vermedi.

Sonunda kayıp olan Alison DiLaurentis ismini yazarak arama yaptı.

Üç yıl önce bulduğu şeylerin aynısını buldu. Philadelphia Inquirer gazetesindeki CNN de çıkan haberleri, oluşturulan arama grupları hakkında ki yazıları ve Alison'ın şuan bulunsaydı, farklı saç modelleri ile nasıl bir görünüme sahip olacağını gösteren

saçma sapan sayfalara erişti. Spencer eski okul fotoğraflarına baktı. Alison'nın fotoğrafını çok uzun bir zamandan beri görmemişti. Eğer birdenbire ortaya çıksaydı acaba Alison'ı tanıyabilir miydi? Alison'nın bu internet sayfasındaki resmi kendisinden kesinlikle çok farklı görünüyordu.

Spencer gergin bir şekilde içeriye girerken ana evin kapısı gıcırdayarak açıldı. İçeride taze yapılmış kahve kokusu vardı ki buda çok garipti. Çünkü bu saatlerde annesi genelde at çiftliğinde olurdu ve babası da ya golf sahasında ya da oraya doğru gidiyor olmalıydı. Spencer dün geceden sonra Wren ve Melissa'nın arasında ne olduğunu merak etti. Onları görmemek için dua ediyordu.

"Biz de seni bekliyorduk."

Spencer korkudan sıçrdadı. Annesi, babası ve Melissa mutfaktaki masada oturuyordu. Annesinin yüzü soluk ve çökmüş görünüyordu, babasının yanakları ise pancar gibi kızarmıştı. Melissa'nın gözleri kızarmış ve şişmişti. Hatta normalde onu görünce üzerine atlayan evin iki köpeği bile sanki ona tavır almış gibiydi.

Spencer zorlukla yutkundu.

"Lütfen otur" dedi babası yumuşak bir ses tonu ile.

Spencer tahta sandalyenin ayaklarını sürüyerek çekip annesinin yanına oturdu. Oda o kadar çok haraketsiz ve sessizdi ki Spencer midesinden gelen sesleri bile duyabiliyordu.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum" dedi annesi.

"Bunu nasıl yaparsın?"

Spencer'ın midesini kötü hissetti. Ağzını açıp lafa başlayacakken annesi eli ile onun ağzını kapattı. "Senin şuan konuşmaya hiç hakkın yok."

Spencer ağzını kapalı tuttu ve gözlerini aşağıya eğdi.

"Gerçekten" dedi babası "Şuan senin baban olmaktan çok utanıyorum. Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimizi düşünüyorum."

Spencer başparmağının üzerinden kalkmış sert bir deri parçasını ısırdı ve titreyen çenesini durdurmaya gayret etti.

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu annesi. "O ablanın erkek arkadaşıydı. Beraber yaşamayı düşünüyorlardı. Ne yaptığının farkında mısın?"

"Ben..." diye başladı Spencer.

"Demek istiyorum ki..." diye sözünü kesti annesi ellerini ovuşturarak ve sonra yere doğru baktı. "Sen on sekiz yaşından küçüksün, buda yasal olarak senden bizim sorumlu olduğumuz anlamına gelir" dedi babası. Eğer bana kalsaydı şimdi seni bu eve hapsederdim."

"Umarım seni bir daha asla görmek zorunda kalmam" diye atıldı Melissa.

Spencer bayılacak gibi hissetti kendini. Ellerindeki kahve kupalarını masaya koyup, ona, sana şaka yapıyoruz, sorun yok, demelerini bekledi. Ama aile ona bakmıyordu bile. Babasının acı veren *kızım olduğun için utanıyorum* sözü kulağında eko yaptı. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti.

"Kesin olan bir şey var ki; o da Melisa'nın ağıl eve taşınması" dedi annesi. "Tüm eşyalarını oradan

çıkarmanı ve eski odana taşımanı istiyorum. Ve Melissa'nın şehirdeki evi hazır olunca ağılı bir çömlek yapım stüdyosu hâline getireceğim."

Spencer ellerini masanın altında yumruk yapıp, ağlamamayı diledi. Ağıl evi umursamıyordu, gerçekten umrunda değildi. Ağıl evin ona getirecekleriydi önemli olan. Babası ağıla onun için raflar yapacaktı. Annesi perdeler alacaktı. Hatta yavru bir kedi bile alabileceğini söylemişlerdi. Beraber kediye komik bir isim bulabilirlerdi. Anne ve babası onun adına heyecanlıydı. Onu umursuyordu. Spencer için önemli olan aslında buydu.

Spencer uzanıp annesinin kolunu tuttu. "Çok üzgünüm."

Annesi kolunu geri çekti. "Spencer yapma!" dedi.

Spencer kendini daha fazla tutamadı ve gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı.

"Özür dilemen gereken kişi de ben değilim zaten" dedi annesi kısık bir ses tonu ile.

Spencer masanın karşısında ki ağlayıp hıçkıran Melissa'ya baktı. Burnunu temizledi. Melissa'dan olabildiğince nefret etmişti ama onu hiç bu kadar perişan bir hâlde görmemişti bu güne kadar –lan lisedeyken ondan ayrıldığından beri. Wren'le flört etmesi yanlıştı ama Spencer olayın bu kadar ileriye gideceğini düşünmemişti. Kendisini Melissa'nın yerine koymaya çalıştı. Eğer Wren onun erkek arkadaşı olsaydı ve Melissa onu öpseydi buna çok kırılırdı. Spencer'ın içi burkuldu. "Üzgünüm" diye fısıldadı.

Melissa öfkelendi ve "Cehennemde çürürsün

umarım" diye bağırdı.

Spencer ağzının içinden yanağını o kadar sert ısırdı ki ağzına kan tadı geldi.

"Sadece git ve eşyalarını ağıldan çıkart" diye iç geçirdi annesi. "Ve gözümüzün önünden kaybol."

Spencer'ın gözleri ayrıldı "Ama..." diye sızlandı.

Babası ona utançla baktı.

"Bu çok alçaltıcı" diye homurdandı annesi.

"Sen sürtüğün tekisin" diye araya girdi Melissa.

Spencer eğer onların haklı olduğunu kabul ederse susacaklarını anladı ve başını salladı. İçinden küçük bir yumak hâline gelip buharlaşmayı diledi. Ama bunun yerine "Şimdi gidip yapacağım" dedi.

"İyi" dedi babası bir yudum daha kahvesinden aldı ve masaya bıraktı.

Melissa tiz bir sesle inleyip sandalyesini geriye çekti. Yukarıdaki odasına varana değin söylendi ve kapısını çarptı.

"Wren dün gece gitti" dedi babası kapı eşiğinde dururken. "Bir daha onunla asla görüşmeyeceğiz. Seninde aklın varsa eğer onun adını bir daha ağzına almazsın."

"Tabii ki" diye cevapladı Spencer ve başını meşe masanın üzerine koydu.

"Güzel."

Spencer başını masanın üzerinde tuttu, yoga nefesleri alıp vermeye devam etti ve birilerinin gelip ona her şeyin düzeleceğini söylemesini bekledi. Kimse gelmedi. Dışarıda, uzak mesafeden gelen bir ambulansın sesini duydu. Ses sanki eve doğru yaklaşıyor-

du.

Spencer doğruldu. Aman tanrım. Ya eğer Melissa kendine zarar vermişse? Melissa bunu yapmazdı değil mi? Ambulansın sireni çalıyordu, daha da yaklaşıyordu. Spencer sandalyesini itip kalktı.

Lanet olsun. Melissa kendine ne yapmıştı?

"Melissa!" diye yukarı kata doğru bağırdı ve çıkmaya başladı.

"Sen bir fahişesin!" diye bir ses geldi. "Sen lanet olası bir fahişesin!"

Spencer merdivenin parmaklıklarına yaslandı. İyi o zaman. Görünüşe göre Melissa'nın bir şeyi yoktu.

puar

30

SİRK KASABAYA GERİ DÖNDÜ

Emily deli gibi bisikletini sürerek Aria'nın evinden uzaklaşıyordu, az kalsın yolun kenarında koşu yapan birine çarpacaktı. "Önüne baksana!" diye bağırdı adam.

Kocaman iki Danua köpeğini gezdiren bir komşusunun yanından geçerken Emily bir karar verdi. Maya'ya gitmek zorundaydı. Tek cevap buydu. Maya dün gece Emily ona Alison'dan bahsedince, mektubu geri gönderip ona jest yapmak istemişti belkide. Emily'e mektuptan dün gece bahsetmek istemişti ama kendince bir sebepten dolayı söylememişti herhâlde. Aslında–A , –M idi belki?

Hem mektubun yanı sıra Maya ile konuşması ge-

reken tonla şey vardı. Mesela partide olup biten her şey hakkında. Emily gözlerini kapatıp olanları hatırladı. Maya'nın muz kokan tenini ve yumuşak ağzının hatlarını hâlâ hissedebiliyordu. Gözlerini açtı ve kaldırımdan aşağı sürdü.

Tamam, kesinlikle konuşmaları lâzımdı. Ama Emily ne söylemek istiyordu?

Yaptığımız şeyi çok sevdim.

Hayır. Tabii ki böyle söyleyemezdi. *Biz sadece arkadaş olmalıyız* demeliydi. Her şeye rağmen Ben'e geri dönecekti. Eğer Ben kabul ederse tabii. Emily zamanı geriye alıp, eskiden olduğu gibi hayatından memnun, ailesi ile arası iyi olan Emily gibi olmayı diledi. Sadece kurbağılama yüzme ve cebir ev ödevlerinden başka endişesi olmayan Emily gibi.

Alison ile saatlerce salıncakta sallandıkları Myer parkını geçti. Senkronize bir şekilde sallanır, tam aynı hizaya geldiklerinde Alison'ın "Biz evliyiz!" diye bağırmasıyla birlikte aynı anda salıncaktan atlarlardı.

Ama ya mektubu Emily'nin bisikletine koyan Maya değilse? Emily, Aria'ya, Alison'ın kendisi hakkında ki bir sırrı söyleyip söylemediğini sorduğunda Aria, "Yani, bu günlerde mi?" diye karşılık vermişti. Aria neden böyle bir şey demişti? Tabii... Eğer bildiği bir şey yoksa. Eğer Alison geri dönmediyse.

Bu mümkün müydü?

Emily'in bisikleti çakıl yolda hafifçe kaydı. Hayır, bu delilikti. Annesi hâlâ özel günlerde Alison'ın annesine kartpostallar gönderiyordu. Alison'nın annesi de ona. Eğer Alison geri döndüyse bundan mutlaka haberi olurdu. Alison ortadan kaybolduğunda, haber yedi gün yirmi dört saat televizyonlardaydı. O günlerde kahvaltı ederken hep CNN de bu haberi takip ediyorlardı. Eğer Alison geri dönmüş olsaydı kesinlikle yine haberlerde baş sıraya otururdu.

Bu ihtimali düşünmek bile hâlâ korkutucuydu. Alison'nın kaybolmasından sonraki bir yıl boyunca Emily her gece aslında bir oyuncak olan, elektronik sihirli küresine Alison'nın geri dönüp dönmeyeceğini sormuştu. Sihirli küre *bekle ve gör* derdi bazen. Ama bir kere bile olsun *hayır, geri dönmeyecek* dememişti. Hatta Emily kendince bazı iddaalar bile uydurmuştu. *Eğer bugün okul otobüsüne kırmızı tişörtlü iki kişi binerse,* bu Alison'ın iyi olduğu anlamına geliyordu. *Eğer öğle yemeğinde pizza verirlerse, Alison ölmüş demekti. Eğer Koç bize dönüş antrenmanları çalıştırırsa Alison geri dönecek demekti.* Emily'nin batıl inancına göre eğer bu dönüşlerden on tanesinin dokuzunu doğru yaparsa, Alison yola çıkmış geri dönüyor anlamına gelirdi.

Emily belki de tüm bu varsayımlarında haklıydı.

Keskin bir dönemeci tırmanıp tepeye çıkarken gözüne çarpan Devrim Savaşları Anısına yazan taştan yapılmış tabelayı görmezden geldi. Eğer Alison geri döndüyse, bunun Emily ve Maya'nın arkadaşlıklarına nasıl bir etkisi olurdu? Aynı anda iki tane en iyi arkadaşı olamazdı herhâlde... Aynı şeyleri hissettiği iki en iyi arkadaş. Acaba Alison, Maya hakkında ne düşünürdü? Ya eğer birbirlerinden nefret edersler?

Yaptığımız şeyi çok sevdim.

Biz arkadaş kalmalıyız.

Emily güzel çiftlik evlerinin, taş yapılı motellerin ve yol kenarına park etmiş bahçıvan pikaplarının yanından geçti. Eskiden Alison'nın evine gitmek için kullandığı yoldu bu, aslında son olarak Alison'ı öpmeden önce kullandığı yol. Alison'ı öpmek Emily'nin önceden planladığı bir şey değildi. Sadece o an için de bir şeyler ateşlenmiş ve onu öpmüştü. Alison'nın dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu ya da onu öptükten sonra Alison'nın geriye çekildiğinde ki donakalmış yüz ifadesini asla unutamazdı. "Bunu neden yaptın?" diye sormuştu Alison.

Aniden ardından gelen bir siren sesi duydu. Emily, sirenleri çalan Rosewood ambulansı yanından geçerken kendisini yol kenarına atacak zamanı zar zor bulabildi. Hızla geçen ambulansın rüzgârı yüzüne gözüne toz savurdu. Gözlerini temizledi ve tepeyi tırmanıp Alison'ların sokağına doğru giden ambulansa baktı.

Ambulans şimdi de Alison'ların sokağına dönüyordu. Alison'nın sokağı... Maya'nın sokağı demekti. Bisikletinin lastik elciklerini kavradı.

Tüm bu olan bitenlerden dolayı Maya'nın ona dün gece söylediği sırrını unutmuştu. Kendini kesme, hastane. Kolunda ki kocaman yara izi. *Bazen sadece buna ihtiyacım olduğunu hissediyorum*, demişti Maya.

"Aman tanrım" diye fısıldadı Emily.

Deli gibi pedallara asıldı ve köşeye doğru sürdü. *Eğer köşeyi döndüğümde ambulansın sireni susarsa Maya iyi demektir*, diye düşündü.

Ama sonra ambulans Maya'nın evinin önünde durdu. Sireni hâlâ çalıyordu. Her yerde polis arabaları vardı.

"Hayır" diye yakardı Emily. Beyaz önlüklü sağlık ekibi ambulanstan dışarıya çıktı ve evin içine doğru koştular. Bir sürü insan evin bahçesinde toplanmıştı. Bazılarının elinde kameralar vardı. Emily bisikletini kaldırıma bırakıp korku içinde eve doğru koştu.

"Emily!"

Maya kalabalığın arasından atıldı. Emily'nin soluğu kesildi, koşup Maya'ya sarıldı ve gözyaşlarına boğuldu.

"İyi misin?" diye inledi Emily. "Sana bir şey olmasından..."

"Ben iyiyim" dedi Maya.

Ama ses tonundan anlaşıldığı üzere kesinlikle iyi olmayan bir şey vardı. Emily geri durdu. Maya'nın gözleri kızarmış ve ağlamaklıydı. Gergindi ve yüzü sarkmıştı.

"Ne var?" diye sordu Emily "Neler oluyor?"

Maya yutkundu. "Arkadaşını buldular."

"Ne?" Diye hayret içerisinde baktı Emily ona ve sonra bahçede ki olay yerine. Bu an tuhaf bir şekilde çok tanıdık geliyordu: Ambulans, polis arabaları, toplanmış kalabalık, uzun lensli kameralar. Bir haber helikopteri tepelerinde gürledi. Aynı üç sene Alison'nın kaybolduğunda ki gibiydi.

Emily, Maya'nın kollarından sıyrıldı ve inanılması güçtü ama gülüyordu. Haklı çıkmıştı!

Alison sanki hiçbir şey olmamış gibi evine geri

dön-müştü. "Biliyordum!" diye fısıldadı.

Maya, Emily'nin elini tuttu. "Tenis kortu için bahçeyi kazıyorlardı. Annem de oradaydı. Annem... Onu görmüş. Çığlığını odamdan duydum."

"Seni aramaya çalıştım" diye ekledi Maya.

Emily kaşlarını çatıp Maya'ya baktı. Sonra yirmi kişilik polis ekibine. Salıncağın yanında Bayan Germain ağlıyordu. Arka bahçe, üzerinde "burayı geçmeyin" yazılı polis şeritleri ile çevrilmişti. Evin park yerinde üzerinde Rosewood Morg Aracı yazan bir minibüs duruyordu. Bir anlam ifade etmesi için altı kez okumak zorunda kalmıştı. Kalp atışları hızlandı ve aniden nefes alamaz oldu.

"Ben... Anlamıyorum" diye mırıldandı Emily bir adım daha geri atarak. "Kimi buldular?"

Maya sempatik bir şekilde gözünde yaşlarla Emily'e baktı. "Arkadaşın Alison" diye fısıldadı. "Az önce onun cesedini buldular."

31

CEHENNEM DİĞER İNSANLARDIR

Byron Montgomery kahvesinden büyük bir yudum aldı ve elleri titreyerek piposunu yaktı. "DiLaurentis'lerin eski evinin arka bahçesine tenis kortu yapmak için beton plağı kazdıkları sırada cesedi buldular."

"Alison'ın cesedi betonun altındaydı" diye atladı Ella. "Onu elindeki yüzükten tanıdılar. Ama emin olmak için DNA testi yapıyorlar."

Aria sanki midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Alison'nın üzerinde isminin baş harfinin yazılı olduğu beyaz altından yüzüğünü hatırladı. Ailesi

ona bu yüzüğü on yaşına gelip bağdemeciklerini aldırdığında Tiffany'den almıştı. Alison yüzüğü serçeparmağına takmayı severdi.

"Neden DNA testi yapmak zorundalar ki?" diye sordu Mike.

"Zaten tamamen çürümemiş mi?"

"Michelangelo!" Byron kaşlarını çattı. "Böyle hassas bir durumda ablanın önünde söylenecek şey değil bu."

Mike umursamadı ve yeşil elma aromalı sakızı ağzına attı. Aria, Mike'ın zıt yönünde gözyaşları sessizce yanaklarından süzülürken, kafası dalgın bir şekilde bambunun üzerine açılmış matın kenarına oturdu. Saat öğlenden sonra ikiydi ve mutfak masasının etrafında oturuyorlardı.

"Bunu kaldırabilirim" Aria'nın boğazı düğümlendi. "Tümüyle çürümüş mü?"

Anne ve babası birbirlerine baktı "Şey, evet" dedi babası tişörtündeki küçük bir delikten göğsünü kaşıyarak. "Cesetler çok çabuk bozulurlar."

"Mide bulandırıcı" diye fısıldadı Mike.

Aria gözlerini kapattı. Alison ölmüştü. Cesedi çürümüştü. Muhtemelen birisi onu öldürmüştü.

"Tatlım?" diye sordu Ella usulca ellerini Aria'nın ellerinin üzerine koyarak. "Hayatım, iyi misin?"

"Bilmiyorum" diye mırıldandı Aria, tekrar feryat etmemek için kendini tutmaya çalıştı.

"Bir tane Xanax sinir yatıştırıcı almak ister misin?" diye sordu Byron.

Aria başını salladı.

"Ben Xanax isterim" diye atıldı Mike.

Aria gergin bir şekilde başparmağının kenarını kemirdi. Vücudu önce yandı sonra üşüdü. Ne yapması ya da ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Düşündüğünde kendisini iyi hissetmesini sağlayan tek insan Ezra idi. Tüm hissettiklerini ona anlatabileceğini düşündü. Ezra ona bir şey söylemese bile gidip onun kot şiltesi üzerinde kıvrılıp ağlayabilirdi.

Aria sandalyesini geri iterek odasına doğru baktı. Byron ve Ella bakıştılar ve döner merdivene doğru onu takip ettiler.

"Tatlım?" Diye sordu Ella. "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Ama Aria onlara aldırış etmedi ve kapıyı itip odasına daldı. Odası bir felaketti. Aria İzlanda'dan geldiklerinden beri odasını temizlememişti ve dünyada ki en titiz kız da değildi. Giysileri odanın her yerinde gelişigüzel yığınlar halinde duruyordu. Yatağının üzerinde Cd ler, boncuklu şapka yapımında kullandığı parlak pullar, oyun kartları, domuzcuğu, Ezra'nın karakalem profili ve birkaç çile yün duruyordu. Halının üzerinde büyük kırmızı bir vernik lekesi vardı. Yatağının üzerini ve masasını cep telefonunu bulmak için aradı, Ezra'yı araması lâzımdı. Ama bulamadı. Geçen akşam partiye giderken kullandığı yeşil çantasına da baktı ama telefonu orada da yoktu.

Sonra hatırladı. Şu yazılı mesajı aldığında sanki telefonu zehirliymiş gibi elinden atmıştı.

Aria aşağı kata koşturarak indi. Ailesi hâlâ oldukları yerdeydi.

Antredeki masadan anahtarları kaparak "Arabayı

alıyorum" dedi.

"Tamam" dedi babası.

"Elbette" diye ekledi annesi.

Birisi Ezra'nın ön kapısına metalden yapılmış bir Terrier heykeli koymuştu. Aria onun etrafından dolanıp koridorda yürüdü ve Ezra'nın kapısını çaldı. Kendisini aynen tuvalet için sıkıştığındaki gibi hissediyordu, bu sanki işkence gibiydi ama biraz sonra sona ereceğini ve kendinizi çok daha iyi hissedeceğinizi biliyordunuz.

Ezra kapıyı açtı. Karşısında Aria'yı görür görmez tekrar kapatmaya çalıştı.

"Bekle" diye sızlandı Aria, ses tonu hâlâ ağlamaklı idi. Ezra arkasını dönerek mutfağa doğru yürüdü Aria onu takip etti.

Ezra onun yüzüne bakmak için tekrar döndü. Traş olmamış ve bitkin görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Aria dudağını ısırdı. "Seni görmeye geldim. Bazı haberlerim var." Telefonu tezgâhın üzerinde duruyordu. Aria telefonu aldı. "Teşekkürler, telefonumu bulmuşsun."

Ezra telefona baktı. "Tamam, telefonunu aldın, şimdi gidebilir misin lütfen?"

"Neler oluyor?" dedi Aria ona doğru yürüyerek. "Bazı haberlerim var. Seni görmem gereki..."

"Evet, benim de bazı haberlerim var" diye Ezra sözünü kesti ve Aria'dan uzaklaştı. "Ciddiyim Aria. Sana... Sana bakamıyorum bile."

Aria'nın gözlerine yaşlar doldu. "Ne demek istiyorsun?" Şaşkın bir şekilde Ezra'ya baktı.

Ezra gözlerini aşağıya eğdi. "Cep telefonunda benim hakkımda ne söylediğini buldum."

Aria kaşlarını çattı "Cep telefonumda mı?"

Ezra kafasını kaldırdı. Gözlerinde öfke vardı. "Aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Tüm bunların sadece bir oyun olduğunu mu sanıyorsun? Bir tür bahis mi?"

"Sen neden bahsedi..."

Ezra sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Pekâlâ, öyle olsun. Beni elde ettin. Senin büyük oyununun piyonuyum ben. Mutlu oldun mu? Şimdi çık git buradan."

"Anlamıyorum" dedi Aria yüksek bir sesle.

Ezra avucunun içiyle duvara bir tokat attı. Çıkan ses Aria' nın şıçramasına sebep oldu. "Bana aptalı oynama, ben toy bir çocuk değilim Aria!"

Aria'nın tüm vücudu titremeye başladı. "Yemin ederim ki neden bahsettiğini anlamıyorum. Lütfen açıklayabilir misin? Kendimi çok kötü hissediyorum!"

Ezra elini duvardan çekerek küçük odanın içinde dönüp durmaya başladı. "Tamam. Sen gittikten sonra uyumaya çalıştım. Ama bipleyen bir ses vardı. Ne olduğunu biliyor musun? Ezra telefonu işaret etti. "Senin cep telefonun. Kapatmanın tek yolu mesajlarını okumaktı."

Aria gözyaşlarını sildi.

Ezra kollarını birbirine kenetledi. "Sana ne bulduğumu söylemeli miyim acaba?"

Aria birden olayın farkına vardı. Gelen yazılı mesajlar. "Bekle! Hayır! Anlamıyorsun!"

Ezra titredi. "Öğrenci, öğretmen konuşması? Ekst-

ra kredi? Bunlar sana tanıdık geliyor mu?"

"Hayır, Ezra!" diye yalvardı Aria "Anlamıyorsun."

Aria'nın başı döndü, mutfak masasının kenarına tutundu.

"Evet, bekliyorum!" Dedi Ezra.

"Arkadaşlarımdan biri öldürülmüştü" diye söze başladı Aria. "Cesedini daha yeni buldular." Aria devam etmek istedi ama kelimeleri bulamadı. Ezra küvetin arkasında Aria'dan en uzak noktada duruyordu.

"Tüm bu olanlar çok saçma" dedi Aria. "Lütfen yanıma gel, en azından bana sarılır mısın?"

Ezra kollarını birbirine dolamış bir şekilde yere baktı. Sanki bu an çok uzun sürmüştü. "Senden gerçekten hoşlandım" dedi en sonunda kalın bir ses tonu ile.

Aria yarı boğulur gibi zorlukla yutkundu. "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum" dedi ve Ezra'ya doğru yürüdü.

Ama Ezra geri adım attı. "Hayır, buradan gitmelisin."

"Ama…"

Ezra elleri ile onun ağzını kapatıp susturdu. "Lütfen" dedi biraz daha üzgün bir sesle "Lütfen git."

Aria gözlerini ayırdı ve kalbi hızla atmaya başladı. Kafasının içinde sanki sirenler çalıyordu. Bu… Böyle bitemezdi. İçinden gelen bir dürtü ile aniden Ezra'nın elini ısırdı.

"Lanet olsun!" diye Haykırdı Ezra elini geri çekerek.

Aria sersemlemiş bir şekilde dona kaldı. Ezra'nın elinden kan damladı yere.

"Deli misin sen!" diye bağırdı Ezra.

Aria zorlukla nefes alabiliyordu. İstemesine rağmen konuşamadı. Dönüp kapıya doğru koştu. Tam kapı kolunu çevirip açtığı sıra da bir şey vızıldayarak yanından geçip duvardan sekti ve yere düştü. Jean Paul Sartre'nin Varlık ve Hiçlik kitabıydı yere düşen. Aria ağzı şaşkınlıktan açık vaziyette dönüp Ezra'ya baktı.

"Çık dışarıya!" diye gürledi Ezra.

Aria kapıyı çarpıp çıktı. Bacaklarının onu taşıyabildiği kadarıyla hızla çimenliği geçip gitti.

puar

32

ÇAPTAN DÜŞMÜŞ BİR YILDIZ

Ertesi gün, Spencer odasının penceresinde Marlboro sigarasını içerek karşı bahçesindeki Alison'nın eski odasının içine doğru bakıyordu. Oda karanlık ve boştu. Sonra gözleri DiLaurentis'lerin bahçesine doğru kaydı. Cesedi bulduklarından bu yana patlayan flaşlar hiç durmamıştı.

Cesedi gömülü olduğu yerden çıkarıp almış olmalarına rağmen, polis Alison'nın arka bahçesini "Geçmek yasak" bantları ile çevrelemişti. Cesedi çıkartırlarken etrafını büyük çadır bezleri ile çevrelemişlerdi, böylece Spencer hiçbir şey görememişti. Görmekte istemiyordu zaten. Cesedinin yanı başında üç yıldır çürüyor olduğunu öğrenmek her şeyden

daha berbat bir şeydi zaten. Spencer, Alison kaybolmadan önceki yapı çalışmasını hatırlıyordu. Tam da Alison'nın kaybolduğu gece sırasında bir çukur kazmışlardı. Alison kaybolduktan sonra bu çukuru doldurduklarını da biliyordu ama ne zaman olduğundan emin değildi. Birisi Alison'ı bu çukura gömmüştü.

Marlborosunu pencerenin tuğla pervazında söndürdü ve Lucky magazinini okumaya döndü. Dünkü tartışmadan sonra ailesi ile sadece birkaç kelime konuşmuştu ve satın almak istediği şeyleri derginin küçük "Evet" yerlerini işaretleyerek kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Hatta blazer ceketlerin olduğu sayfaya bakınca gözleri parıldadı.

Ama bunu almak istediğinden ailesine söz bile edemezdi.

Dün, kahvaltıda tartıştıktan sonra Spencer duyduğu sirenlerin ne olduğuna bakmak için dışarıya çıkmıştı–Ambulans sesi, Jenna olayı ve Alison'nın kaybolmasından beri hâlâ onu rahatsız ediyordu. Kendi bahçesinden DiLaurentislerin evine geçtiğinde bir şey sezdi ve dönüp baktı. Anne babası da ne olduğunu merak ederek dışarıya çıkmışlardı. Spencer'ın onlara baktığını gördüklerinde hemen kafalarını çevirmişlerdi. Polis Spencer'a geri durmasını geçmesinin yasak olduğunu söylemişti. Sonra Morg minibüsünü gördü. Bir polisin telsizinden "Alison" dendiğini duydu.

Vücudu buz gibi oldu. Başı döndü. Spencer çimenlerin üzerine oturmak zorunda kaldı. Birisi gelip onunla konuştu ama Spencer onun ne dediğini an-

layamadı. "Şuan bir şok geçiriyorsun" dediğini duyabildi sonunda. "Sakin olmaya çalış." Spencer'ın görüşü çok daralmıştı, bunu söyleyenin kim olduğunu göremedi. Tek bildiği babası ya da annesi olmadığıydı. Adam elinde bir battaniye ile geri geldi ve orada oturup sakin olmasını söyledi.

Spencer kendini ayağa kalkacak kadar iyi hissettiğinde, ona yardım eden her kimse gitmişti. Ebeveynleride öyle. Anne babası Spencer'ın iyi olup olmadığını merak bile etmemişlerdi.

Cumartesi'nin geri kalanını ve pazar gününün büyük bir kısmını odasında geçirmiş, sadece ailesinden kimse görünürde olmadığı zamanlar da banyoya gitmek için dışarıya çıkmıştı. Birisinin gelip onunla konuşmasını ummuştu ama bu öğleden sonra biri gelip kapısını hafifçe vurduğunda cevap vermemişti. Neden cevap vermediğinden emin değildi. Gelen her kimse onun tekrar aşağıya inen sesini dinlemişti.

Bundan yarım saat sonra Spencer babasının Jaguar'ının garajın önünden çıkıp ana yola döndüğünü gördü. Annesi babasının yanında, Melissa ise arka koltukta oturuyordu. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bilgisayarının başına oturdu ve –A den gelen ilk mail'i açtı. İmrendiği şeylerden bahseden mail. Birkaç kez okuduktan sonra cevap gönder tuşuna bastı. Yavaşça *Sen Alison musın?* Yazdı.

Gönder tuşuna basmadan önce duraksadı. Tüm bu polis ışıkları mıydı onun tuhaf hissetmesine sebep olan? Ölü kızların ne mail adresleri olurdu ne de

hızlı mesaj gönderirlerdi. Spencer bir şeyi kavramak zorundaydı. Birileri Alison gibi davranıyordu. Ama kim?

Kafasını kaldırıp geçen sene Philadelphia Sanat Müzesinden aldığı Mondrian resmine baktı. O sırada bir tıkırtı duydu. Bu sesi daha öncede duymuştu.

Tık…

Aslında ses çok yakından gelir gibiydi. Sanki penceresinden. Spencer oturduğu yerde doğrulurken bir taş daha çarptı penceresine. Biri penceresine taş atıyordu.

A?

Diğer bir taşın çarpmasıyla birlikte Spencer pencereye gitti ve nefesi kesildi. Wren bahçedeki çimenlerin üzerinde duruyordu. Polisin mavi ve kırmızı ışıkları Wren'nin yanaklarından geçip giden gölgeler yapıp duruyordu. Wren'i gördüğünde yüzünde koca bir gülümseme belirdi. Saçlarının nasıl göründüğüne veya üzerindeki Kate Spade marka çizgili pijama pantolonuna aldırış etmeden aceleyle aşağı kata koştu. Kapıdan çıktığında Wren ona doğru koştu. Kollarını ona doladı ve dağınık saçlarına aldırış bile etmeden onu öptü.

"Sözümona burada olmaman gerekiyor" dedi Spencer.

"Biliyorum" dedi Wren geri çekilip. "Ama ailenin arabasının burada olmadığını fark ettim ve…"

Spencer ellerini Wren'nin yumuşak saçlarının arasına daldırdı. Wren bitkin görünüyordu. Ya dün gece küçük Toyotasında uyumak zorunda kaldıysa?

"Eski odama döneceğimi nereden bildin?"

"Sadece önsezi. Hatta pencerede seni gördüğümü sandım. Daha önce gelmek istedim ama… Tüm bu dışarıdaki polisler…" dedi Wren, polis arabalarını ve haber minibüslerini işaret ederek. "İyi misin?"

"Evet" dedi Spencer. Başını Wren'nin ağız hizasına kadar kaldırdı ve çatlamış dudaklarını ısırarak ağlamamak için kendini zorladı. "Sen iyi misin?"

"Ben mi? Elbette" diye cevap verdi Wren.

"Kalacak bir yerin var mı?" diye sordu Spencer.

"Kalacak bir yer bulana kadar bir arkaşımın kanepesi ile idare edebilirim. Sorun yok bu konuda."

Keşke Spencer da bu kanepede onunla uyuyabilseydi. Spencer'ın kafasında birden bir soru belirdi "Sen ve Melissa arasında her şey bitti mi?" diye sordu.

Wren yüzünü elleri ile kapatıp iç geçirdi. "Tabii ki bitti" dedi usulca. "Bunun olacağı belliydi. Melissa ile birlikte olmak…"

Wren cümlesini tamamlamadı ama Spencer onun ne diyeceğini biliyordu. *Melissa ile birlikte olmak, seninle birlikte olmak gibi değil* diyecekti. Spencer gülümsedi ve başını onun göğsüne yasladı. Kalbi tam kulağının altında atıyordu.

Spencer, DiLaurentis'lerin evine doğru baktı. Birisi kaldırım taşına Alison'nın resimlerini koymuş, Bakire Meryem mumları yakmış onun için dua etmeye başlamıştı. Mumların ortasında Alison'nın adı mıknatıslı harflerele yazılarak yerleştirilmişti. Spencer'ın elindeyse Alison'nın yeni yedinci sınıf öğrencileri şaka mahiyetinde döverken, gülümseyen, koyu mavi Von Dutch tişörtü ile bir fotoğrafı vardı. Bu

resmin çekildiği zamanı hatırlıyordu: Altıncı sınıftaydılar ve Rosewood öğrencilerinin düzenlediği geleneksel kış partisindeydiler. Beşide Ian gelip Melissa'yı aldığında onları gözetlediler. Spencer, Melissa'nın evlerinin ön tarafından kiralık limuzine görkemli bir yürüyüş yapmaya çalıştığını gördüğünde gülmekten hıçkırıklara boğulmuştu. Bu muhtemelen onların son kaygısız ve gerçekten eğlendikleri andı. Jenna olayı bundan kısa bir süre sonra olmuştu. Spencer, Toby ve Jenna'nın evine baktı. Genelde olduğu gibi evde kimseler yoktu ama bu hâlâ onun içini ürpertiyordu.

İnce, solgun ellerinin tersi ile gözlerini ovuştururken haber minibüslerinden biri ona doğru geldi. Kırmızı Philadelphia takımı şapkası giyen adam ona baktı. Spencer yüzünü sakladı. Bu şekilde trajik bir hâlde iken televizyon haberlerinde görünmenin sırası değildi.

"Gitsen iyi olur" dedi Spencer, burnunu çekerek Wren'e döndü. "Burası çok karışık ve ailemin ne zaman döneceğini kestiremiyorum."

"Tamam" dedi Wren başını kaldırarak. "Ama tekrar birbirimizi görebilecek miyiz?"

Spencer yutkundu ve gülümsemeye çalıştı. Tam o sırada Wren eğilip bir elini Spencer'ın ensesine diğerini kalçasına en yakın yere koyarak onu öptü.

Spencer ondan geri çekildi. "Senin telefon numaranı bile bilmiyorum."

"Endişelenme" diye fısıldadı Wren "Ben seni arıyacağım."

Spencer bahçesinin kenar kısmında Wren'nin

arabasına doğru gidişini izledi bir süre. Wren arabası ile uzaklaşırken gözleri tekrar yaşlarla doldu. Keşke konuşabileceği biri olsaydı, ailesi tarafından yasaklanmamış biri. Tekrar dönüp Ali son için dikilmiş mumlara baktı ve diğer eski arkadaşlarının bu durum karşısında nasıl olduklarını merak etti.

Wren sokaktan dönüp gözden kaybolduğunda Spencer kendi sokağına giren diğer bir arabanın farlarını gördü. Dona kaldı. Acaba gelen ailesi miydi? Wren giderken onu görmüş olabilirler miydi?

Araba biraz daha yaklaştı. Aniden Spencer gelenin kim olduğunu fark etti. Gökyüzü koyu ve karanlıktı ama Spencer Andrew'un uzun saçlarını seçebiliyordu.

Spencer behçenin etrafındaki çalılıkların arasına saklandı. Andrew yavaşça Mini marka arabasını Spencer'ın posta kutusunun yanına park etti kutuyu açıp içine bir şey koydu ve düzgün bir şekilde tekrar kapattıktan sonra arabasını sürmeye devam etti.

Spencer araba gözden kaybolana kadar bekledi ve sonra koşarak gidip posta kutusunu açtı. Andrew katlanmış bir kâğıda yazılmış not bırakmıştı onun için.

Merhaba Spencer, telefonlarına cevap verip vermediğini bilmiyordum. Alison için gerçekten çok üzgünüm. Umarım dün sana verdiğim battaniye işe yaramıştır. –Andrew.

Spencer garajın önüne doğru yürüdü ve notu tekrar tekrar okudu. Andrew'un el yazısınına bakarak bir anlam vermeye çalıştı. Battaniye? Ne battaniyesi?

Sonra birden aklına geldi. Dün ona yardımcı olan Andrew muydu?

Notu elinde buruşturdu ve takrar ağlamaya başladı.

puar

33

ROSEWOOD'UN EN İYİSİ

Polis DiLaurentis dosyasını tekrar açtı ve tanıkları tekrar sorgulamaya alıyor" dedi haber spikeri saat on bir haberlerinde. *"Şu an Maryland da yaşayan DiLaurentis ailesi ge-ride bırakmak istediği bu olayla tekrar yüzleşmek durumunda. Ama bu sefer dosya da bir kesinlik var oda kayıp kızın cesedinin bulunmuş olması."*

Bu haber spikerleri trajedi yaratma ustası diye düşündü Hanna, kızgın bir şekilde ağzına bir avuç dolusu daha Cheez-İts peynirli kraker doldurarak. Sadace haber bültenleri zaten kötü olan bir olayı çok daha kötü duruma getirebilirdi. Kamera, Alison'nın adı geçtiğinde onun için yanan mumlara, bazı oyun-

cak hayvanlara, insanların şüphesiz komşularının bahçesinden kopartıp getirdiği çiçeklere, Marshmallow Peeps–Alison'nın en sevdiği şekerlemeler–ve tabii ki onun resimlerine odaklanıyordu.

Kamera, Hanna'nın uzun süredir görmediği annesine döndü. Üzgün görünen yüzünün yanı sıra Bayan DiLaurentis gölgeli saçları ve avize şeklindeki küpeleriyle çok hoştu.

"Kızımızın tek evi olan Rosewood da Alison adına bir anma töreni düzenlemek ve üç yıl önce onu aramamızda bize yardımcı olan, desteğini esirgemeyen herkese teşekkür etmek istiyoruz" dedi Bayan DiLaurentis kontrollü bir ses tonuyla.

Spiker tekrar görüntüye girdi. "Yarın Rosewood kilisesinde halka açık bir anma töreni düzenlenecek."

Hanna televizyonu kapattı. Pazar gecesiydi. Sean'un üst çekmecesinden aşırdığı Calvin Klein marka boxer ve C&C tişörtünü giymiş oturma odasındaki kanepede oturuyordu. Uzun kahverengi dağınık şaçları mısır püskülü gibi yüzünün yanlarına düşmüş ve alnında da bir sivilce olduğundan kesinlikle emindi. Kucağında koca bir kâse Cheez-its kraker, kahve masasının üzerinde buruşturulmuş bir Klondike kek ambalajı ve kanapeyle bacağının yan tarafına sıkıştırdığı bir şişe şarabı vardı. Tüm gece bu kadar çok yememek için uğraşmıştı ama bugün iradesi o kadar kuvvetli değildi.

Tekrar televizyonu açtı, şu an yanında konuşabileceği birinin olmasını çok istedi... Polis hakkında, Alison hakkında, daha çok Alison hakkında. Haklı

nedenlerden dolayı Sean bu ihtimalin dışındaydı. Biriyle randevusu olan annesinin genelde olduğu gibi ona bir faydası olmazdı. Dün polis merkezindeki koşuşturmadan sonra Wilden, Hanna ve annesine eve gitmelerini onunla daha sonra ilgileneceğini söylemişti. Çünkü polislerin o an yapması gereken daha önemli işleri vardı. Ne Hanna ne de annesi bir cinayetin söz konusu olması dışında hiçbir şey bilmiyordu bu hareketliliğin sebebi hakkında.

Eve dönerken Bayan Marin sarhoş olup araba çalması yüzünden Hanna'yı azarlıyor ve bu konuyu halledeceğini söylüyordu. Hanna'nın, annesinin bu konuyu nasıl halledeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Geçen yıl bir polis Rosewood Day de verdiği bir demeçte Pennsylvania eyaletinde yirmi bir yaş altı sarhoş sürücülere asla tölerans tanınmayacağını açıklamıştı. Bu Hanna'nın çok dikkatini çekmişti çünkü açıklamayı yapan polisi yakışıklı bulmuştu ama şu an bu açıklama onun içini kemirmekteydi.

Hanna Mona'ya da yönelemezdi çünkü o hâlâ Florida da ki golf turnuvasındaydı. Telefonda kısa bir konuşma yapmışlardı. Polis Mona'yı Sean'un arabası yüzünden aramıştı ama Mona aptalı oynamış ve kendisi ile Hanna'nın tüm gece partide olduğunu söylemişti. Ve Mona şanslıydı. Wawa'nın güvenlik kamerası kayıtları onu arka tarafından yakalamış ve kafasına giydiği o kir içindeki şapka da yüzünün görünmesini engellemişti. Bu konuşma Hanna dün karakoldan geldikten sonra olmuştu. Bugün Mona ile konuşmamışlar ve henüz Alison'dan bahsetmemişlerdi.

Ve ortada birde–A vardı. Eğer–A Alison ise şimdi–A ölmüş demek değil miydi? Ama polis Alison'ının yıllar önce ölmüş olduğunu söylüyordu…

Hanna televizyonda ne olduğu görmek için programları tararken göz kapakları yaşlarla doldu, babasını aramayı düşündü. Alison'ın haberi Annapolis bölgesi haberlerinde de olmalıydı. Belki de babası onu aramıştı? Sessiz duran telefonu eline alıp çalışıp çalışmadığını kontrol etti.

Hanna iç geçirdi. Mona'yla arkadaşlıklarının kötü yanı, başka arkadaşlarının olmamasıydı. Alison'ının haberini seyretmek onu eski arkadaş grubunu düşünmeye itti. Birçok zor ve korkunç zamanlar geçirmişlerdi birlikte ama beraber çok eğlendikeri de olmuştu. Şimdi bir araya gelebilir, Alison'nı anıp, ağlıyor olmalarına rağmen gülebilirlerdi belkide. Ama birbirlerinden çok uzun zaman ayrı kalmış ve büyümüşlerdi.

Geçerli nedenlerden dolayı ayrı düşmüşlerdi. Elbette aralarındaki bağ Alison kaybolmadan çok daha önce zayıflamaya başlamıştı. Başlangıçta beraberce yaptıkları hayır işleri gibi zamanlar harikaydı. Ama Jenna olayından sonra ortam gerilmişti. Hepside olayın kendileri üzerine kalması korkusu içine girmişlerdi. Hanna okul otobüsündeyken yanlarından geçip başka yöne giden bir polis arabası gördüğünde bile nasıl korktuğunu anımsadı. Sonraki kış ve bahar aralarında geçen tüm konuşmalar bir gizliliğe dönüşmüştü. İçlerinden biri ne zaman "Şişşt!" dese hemen huzursuz bir sessizliğe bürünüyorlardı.

Televizyonda on bir haberleri bitip Simpson'lar

başladı. Hanna cep telefonunu eline aldı. Hâlâ Spencer'ın numarasını hatırlıyordu ve aramak için geç sayılmazdı. İkinci tuşa bastığı anda Tiffany küpeleri takılı kulağına bir ses geldi.

Kapıda bir tıkırtı vardı. Ayağının ucunda yatan köpeği Dot kulaklarını dikip hırladı. Hanna kucağındaki kâseyi kaldırdı ve kalktı.

Acaba kapıdaki–A mıydı?

Dizleri titreyerek Hanna antreye gitti. Arka kapıda uzun ve karanlık gölgeler vardı ve tıkırtılar daha bir kuvvetlendi. "Aman tanrım" diye fısıldadı Hanna. Biri içeriye girmeye çalışıyor!

Hanna etrafına bakındı. Holdeki masada kâğıtların üzerine ağırlık yapması için konan yuvarlak bir yeşim taşı vardı. En az dokuz kilo ağırlığında olmalıydı. Taşı aldı ve mutfak kapısına doğru üç korkak adım attı.

Aniden kapı ardına değin açıldı. Hanna geriye sıçradı. Bir kadın eşikte tökezledi. Güzel gri pileli eteği yukarı beline kadar çıkmıştı. Hanna elindeki taşı fırlatmak için kaldırdı.

Ama farketti ki gelen annesiydi.

Bayan Marin dağılmış bir şekilde önündeki masaya çarptı. Arkasında duran adam bir yandan eteğin fermuarını açmaya diğer yandan onu öpmeye çalışıyordu. Hanna'nın gözleri ayrıldı.

Darren Wilden. Bay Nisan.

Annesi konuyu halledeceğim derken bunu mu kastediyordu?

Hanna'nın midesi düğümlendi. Şüphe yok ki elinde kaldırmış olduğu taşla biraz kaçık gibi görünü-

yordu. Bayan Marin, Wilden'dan uzaklaşmaya bile çalışmadan Hanna'ya uzunca bir bakış attı.

Annesinin gözleri *bunu senin için yapıyorum* der gibiydi.

puar

34

GÖRKEMLİ BULUŞMA

Pazartesi sabahı, ilk dönem bioloji dersinde oturuyor olmak yerine Emily ailesinin yanında yüksek tavanlı, mermer zeminli kilisenin orta bölümünde duruyordu. Dolabının arka tarafında bulduğu kısa, pileli, siyah eteğini giymiş ve gülümsemeye çalışıyordu. Bayan DiLaurentis siyah, boğazlı elbisesi, topuklu ayakkabıları ve tatlı su incilerinden oluşan kolyesi içerisinde kapı girişinde duruyordu. Emily'e doğru yürüdü ve acı içinde ona sarıldı.

"Oh, Emily" diye yakındı.

"Çok üzgünüm" diye fısıldadı Emily gözleri yaşararak. Bayan DiLaurentis hâlâ aynı Coco Chanel parfümünü kullanıyordu. Bu koku aniden birçok

anıyı çağrıştırdı. Bayan DiLaurentis'in İnfiniti marka otomobiliyle alışveriş merkezlerine yapılan gezileri, banyosuna gizlice girip TrimSpa enerji haplarını aşırdıklarını, pahalı La Praire marka makyaj malzemelerini kullandıklarını, içinde yürüyebildiğiniz muazzam büyüklükteki elbise odasında seksi Dior marka kokteyl elbiselerini üzerlerine giyip denedikleri zamanları aklına getirdi.

Rosewood daki diğer çocuklar etraflarından geçip yüksek arkalı, ahşap kilise sıralarında oturacak bir yer arıyorlardı kendilerine. Emily bu anma töreninden ne beklediğini bilmiyordu. Kilise ahşap ve tütsü kokuyordu. Basit silindir lambalar tavandan sarkıyordu ve mimber yüzlerce beyaz lale ile kaplanmıştı. Lale Alison'nın en sevdiği çiçekti. Emily, Alison'nın annesine her yıl, ön bahçelerinde sıra sıra laleler yetiştirmesinde yardım ettiğini hatırlıyordu.

Alison'nın annesi sonunda geri çekildi ve gözyaşlarını sildi.

"Senin Alison'nın tüm arkadaşlarıyla beraber ön sırada oturmanı istiyorum, bu senin için de uygun mu Kathleen?"

Emily'nin annesi "tabii ki" diye cevap verdi.

Koridorda yürürken Emily Bayan DiLaurentis'in topuklarının sesine karışan kendi ayak seslerini dinledi. Bu Emily'e neden burada olduğunu bir kez daha hatırlattı. Alison ölmüştü.

Emily Bayan DiLaurentis'in koluna sıkıca tutundu. "Aman tanrım." Görüşü daraldı ve kulaklarında tuhaf sesler duydu, bu işaretler bayılmak üzere olduğunu gösteriyordu.

Bayan DiLaurentis onun doğrulmasına yardım etti. "Tamam, geçti, gel şöyle otur."

Sersem bir şekilde Emily sıraya oturdu. "Başını bacaklarının arasına koy" dedi tanıdık bir ses.

Sonra aşina olduğu diğer bir ses "Daha yüksek sesle söyle de bütün oğlanlar duysun bari" diye payladı.

Emily yukarıya baktı. Yanında Aria ve Hanna oturuyordu. Aria mavi açık yakalı, çizgili bir elbise, üzerinde kadife bir ceket ve kovboy çizmeleri giymişti. Tam Aria'nın tarzıydı. Aria cenazelere renkli giymenin bir tür yaşamı kutlama olduğuna inanan tiplerdendi. Diğer yandaki Hanna ise kısa, siyah v yaka bir elbise ve siyah uzun çorap giymişti.

"Hayatım, biraz yer açabilir misin?"

Emily'nin başında Bayan DiLaurentis, yanında gri döpiyes ve topuksuz ayakkabıları ile Spencer Hastings duruyordu.

"Merhaba arkadaşlar" dedi Spencer, Emily'nin özlediği o yumuşak ses tonuyla ve Emily'nin yanına oturdu.

"Evet, tekrar bir araya geldik" dedi Aria gülümseyerek.

Sessizlik oldu. Emily diğerlerine gözünün ucuyla baktı. Aria başparmağındaki gümüş yüzüğünü çıkartıp tekrar takıyor, Hanna çanyasıyla uğraşıyor, Spencer ise kıpırdamadan oturmuş mimber'e bakıyordu.

"Zavallı Alison" diye mırıldandı Spencer.

Kızlar birkaç dakika sessizce oturdular. Emily kafasında söyleyecek bir şeyler arandı. Kulakları

hâlâ uğulduyordu.

Diğer tarafına dönüp kalabalığın içinde Maya'ya bakındı ve gözleri Ben'e takıldı. Arkadan ikinci sırada diğer yüzücülerle birlikte oturuyordu. Emily elini kaldırıp hafifçe salladı.

Ama el sallamak yerine Ben ona baktı ve inatla yüzünü geri çevirdi.

Öyle olsun.

Emily tekrar önüne döndü. Vücudu öfke ile doldu. *Benim eski arkadaşım öldürülmüş olarak bulundu* diye bağırmak istedi. *Ve şu an bir kilisedeyiz, Tanrı aşkına! Bağışlayıcılık nerede kaldı?*

Bu Emily'i etkiledi. Artık Ben'in onu geri kabul etmesini istemiyordu. Bunu azıcık olsa bile istemiyordu.

Aria onun bacağına dokundu. "Cumartesi sabahından beri nasılsın? Yani henüz olanlardan haberin bile yoktu değil mi?"

"Hayır, bu başka bir konu ama iyiyim" dedi Emily her ne kadar öyle olmasada.

"Spencer." Hanna başını uzattı. "Ben, şey, ben seni geçenlerde alışveriş merkezinde gördüm."

Spencer dönüp Hanna'ya baktı "Ne?"

"Sen... Sen Kate Spade mağazasına giriyordun." Hanna yere baktı. "Bilemiyorum, sana merhaba diyecektim ama... Artık o çantaları New York'tan sipariş vermene gerek kalmadığına sevindim." Sonra sanki çok boş konuşmuş gibi hissederek başını öne eğdi.

Emily şaşırıp kaldı. Hanna'nın bu ifadeyi takındığını yıllardır görmemişti.

Spencer kaşlarını çattı. Sonra üzgün, müşfik bir ifade geldi yüzüne. Zorlukla yutkundu ve yere doğru baktı. "Teşekkürler" dedi usulca. Omuzları titredi ve gözlerini sıkıca kapadı. Emily boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu güne kadar Spencer'ı ağlarken görmemişti.

Aria elini Spencer'ın omzuna koydu "Tamam, artık geçti" dedi.

"Üzgünüm" dedi Spencer gözlerini elbisesinin kolları ile silerek. "Ben sadece..." etrafındaki arkadaşlarına dönüp baktı ve daha kötü ağlamaya başladı.

Emily ona sarıldı. Bu tuhaf bir histi ama Spencer'ın onun elini tutuş tarzından buna memnun olduğunu söyleyebilirdi.

Tekrar arkalarına yaslandıklarında Hanna çantasından küçük gümüş bir içki şişesi çıkartıp Emily'e Spencer'a vermesi için uzattı. "Bunu iç" diye fısıldadı.

Spencer koklamadan veya içinde ne olduğunu bile sormadan büyük bir yudum aldı. Acı bir tat almış gibi irkildi ama "Teşekkürler" dedi.

Şişeyi Hanna'ya geri verdi. Hanna içip şişeyi Emily'e verdi. Emily göğsünü yakan bir yudum aldı ve Aria'ya uzattı. Aria içmeden önce Spencer'ın kollarını yukarı doğru sıvadı.

"Bu daha iyi hissetmeni sağlar" dedi. Aria elbisesinin omzunu içine giydiği beyaz yünden örme sutyeni göstermek için biraz düşürdü. Emily hemen bu sutyeni tanıdı. Aria yedinci sınıfta iken kızların tümüne bu yün sutyenlerden örmüştü. "Bunu eski za-

manların anısına giydim" diye fısıldadı Aria "Deli gibi kaşındırıyor."

Spencer bir kahkaha attı "Oh, aman tanrım."

"Seni çatlak" diye sırıtarak ekledi Hanna.

"Ben benikini asla giymezdim, hatırladın mı?" diye konuşmaya girdi Emily. "Annem okul için çok seksi olduğunu düşünüyordu!"

"Evet" dedi Spencer kıkırdayarak "Eğer tüm gün göğüslerini kaşımandan bahsediyorsan, tabii ki seksi."

Kızlar kıs kıs güldüler. Aniden Aria'nın cep telefonu titredi. Çantasının içindeki telefona ulaşıp ekrana baktı.

"Ne?" dedi Aria diğerlerinin kendisine baktığını görünce. Hanna bilekliği ile oynadı. "Sen, şey, yazılı bir mesaj mı geldi?"

"Evet, ne olmuş?"

"Kimden?"

"Annemden" diye cevap verdi Aria yavaşça. "Neden sordun?"

Kısa borulu kilise orgunun yaptığı müzik etrafa hafifçe yayıldı. Arkalarında başka çocuklar sessizce oturuyorlardı. Spencer gergin bir şekilde Emily'e baktı. Emily'nin kalbi çarpmaya başladı.

"Boşver" dedi Hanna "Beni ilgilendirmez zaten."

Aria dudaklarını yaladı "Hayır, cidden, neden sordun?"

Hanna tedirgin bir şekilde yutkundu "Ben... Ben belki tuhaf şeyler sanada oluyordur diye düşündüm."

Aria'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Tuhaf demek hafif kalır" dedi.

Emily kolları ile kendini sardı.

"Bir dakika. Size de mi oluyor?" diye fısıldadı Spencer.

Hanna başını evet anlamında salladı. "Mesajlar mı?"

"E-mail'ler" dedi Spencer.

"Yedinci sınıftan şeyler hakkında mı?" diye sordu Aria.

"Sizler ciddi misiniz?" diye araya girdi Emily.

Kızlar birbirlerine baktılar. Biri bir şey söylemeden önce kasvetli orgun sesi tüm kiliseyi doldurdu.

Emily önüne döndü. Bir grup insan sıraların arasındaki orta koridora doğru yavaşça ilerliyordu. Bunlar Alison'nın anne ve babası, erkek kardeşi, büyük anne ve babası ile diğer akrabalarıydı. İki kızıl saçlı çocuk koridora en son gelenlerdi. Emily onların Alison'nın kuzenleri Sam ve Russel olduğunu fark etti. Her yaz Alison'nın ailesini ziyarete gelirlerdi. Emily onları yıllardır görmemişti ve onların eskiden oldukları kadar avanak olup olmadıklarını merak etti.

Aile ön sıraya oturdu ve müziğin durmasını bekledi.

Emily onlara bakarken bir hareketlilik sezdi. Sivilceli kızılkafa kuzenlerden biri onlara bakıyordu. Emily bakanın Sam olduğundan neredeyse emindi, Sam daha bir inek görünümlüydü. Kızların tümüne birden bakıyordu ve sonra yavaşça bir kaşını yukarıya kaldırdı. Emily çabucak bakışlarını kaçırdı.

Hanna'nın kaburgasını dürttüğünü hissetti "*Olamaz!*" diye kızlara fısıldadı Hanna.

Emily şaşkın bir şekilde ona baktı ama sonra Han-

na gözleriyle sırık gibi iki kuzeni işaret etti.

Hepsi birden kuzenlere baktı ve aynı anda "*Olamaz!*" dedi. Kızlar hep birlikte kıkırdadılar. Ama sonra Emily durdu ve "*Olamaz!*" ın gerçekten ne anlama geldiğini düşündü. Bunun hakkında daha önce düşünmemişti ama sanki bir anlamı vardı. Etafına baktığında arkadaşlarının da artık gülmediğini gördü. Hepsi birbirlerine baktılar.

"Sanırım eskiden bu daha eğlenceli oluyordu" dedi Hanna sessizce.

Emily arkasına yaslandı. Belki Alison her şeyi bilmiyordu. Evet, belki de bu hayatının en kötü günü olabilirdi, Alison yüzünden harap olmuş olabilir ve–A tarafından korkutuluyor da olabilirdi. Ama yine de bir an için kendini iyi hissetti. Burada eski arkadaşları ile birlikte oturmak sanki bir şeylerin küçük bir başlangıcı gibiydi.

puar

35

SADECE BEKLE

Kilise orgu tekrar kasvetli ve sıkıcı müziğini çalmaya başladı. Alison'nın erkek kardeşi ve diğerleri kiliseden çıktılar. Spencer içtiği birkaç fırt viski yüzünden hafif çakır hissediyordu, eski üç arkadaşının ayağa kalkıp sıradan çıktığını gördü ve kendisininde gitmesi gerektiğini düşündü.

Rosewood Day sakinleri kilisenin arka tarafında toplanmıştı. Çim hokeyi oyuncularından Alison'nın yedinci sınıftayken dalga geçtiği bilgisayar oyunu manyaklarına kadar herkes. Yaşlı Bay Yew–Rosewood Day'in hayır işleri sorumlusu– köşede durmuş sanat öğretmeni Bay Kaplan ile konuşuyordu. Hatta Alison'dan yaşça büyük üniversiteli çim hokeyi ar-

kadaşları bile itibarlı okullarına ara verip dönmüş, ağlamaklı bir şekilde kapıya yakın bir yerde toplanmışlardı. Spencer eskiden tanıdığı şimdi hatırlamadığı bu insanlar arasında tanıdık simalar arandı. Ve sonra körlere verilen rehber köpeği gördü.

Spencer, Aria'nın kolunu yakaladı. "Çıkışa bak" diye fısıldadı.

Aria gözlerini kısarak baktı. "Bu..."

"Jenna" diye mırıldandı Hanna.

"Ve Toby" diye ekledi Spencer.

Emily'nin rengi attı. "Onlar burada ne arıyor?"

Spencer cevap veremeyecek kadar şoktaydı. Aynı ama tümüyle farklı görünüyorlardı. Toby'nin saçları uzamış ve Jenna ise... Gucci marka büyük çerçeveli güneş gözlüğü ve uzun siyah saçlarıyla harikulade görünüyordu.

Toby, Jenna'nın erkek kardeşi, Spencer'ın baktığını gördü. Tatsız, huzursuz bir ifade yerleşti yüzüne. Spencer hemen bakışlarını çevirdi.

"Toby'nin buraya gelmiş olmasına inanamıyorum" dedi Spencer sadece diğerlerinin duyabileceği bir şekilde.

Kızlar kilisenin taş basamaklarına açılan büyük ahşap kapıya geldiler. Toby ve Jenna gitmişti. Spencer parıldayan gün ışığı yüzünden gözlerini kısarak mavi gökyüzüne baktı. Sorumluluklarınızı düşünmeden, okulu asıp çimenlere uzanarak vakit geçirmek isteyeceğiniz nemsiz, güneşli bir sonbahar günüydü. Neden böylesine güzel günlerde hep kötü şeyler olurdu ki?

Biri omzuna dokundu ve Spencer irkildi. Sarışın

iriyarı bir polisti. Spencer, Hanna, Aria ve Emily'e kendisini beklemeden devam etmelerini işaret etti.

"Spencer Hastings siz misiniz?" diye sordu polis.

Evet der gibi başını salladı.

Polis kocaman ellerini ovuşturdu "Kaybınız için çok üzgünüm" dedi. "Bayan DiLaurentis ile iyi arkadaştınız öyle değil mi?"

"Teşekkürler, evet öyleydik."

"Sizinle konuşmam gerekecek" polisin eli cebine uzandı. "Bu benim kartım. Davayı tekrar açıyoruz. Arkadaşı olduğunuza göre bize yardımcı olabilirsiniz. Bir iki gün içerisinde size uğrasam sorun olmaz sanırım?"

"Oh, elbette" dedi Spencer. "Elimden ne gelirse."

Salkım söğütün altında toplanmış olan eski arkadaşlarının yanına bir zombi edasıyla ulaştı. "Ne istiyor?" diye sordu Aria.

"Benimle de konuşmak istiyorlar" dedi çabucak Emily. "Büyütülecek bir şey yok, değil mi?"

"Eminim gene aynı şeylerdir" dedi Hanna.

"Polis şeyi merak ediyor olamaz herhâlde..." diye söze başladı Aria. Toby, Jenna ve körlere verilen rehber köpeğinin durmuş olduğu kilisenin ön kapısına tedirgin bir şekilde baktı.

"Hayır" diye atıldı Emily. "Bundan dolayı başımızın belaya gireceğini sanmıyorum, öyle değil mi?"

Endişeli bir şekilde hepsi birbirlerine baktılar.

"Tabii ki girmez" dedi Hanna sonunda.

Spercer etrafta kendi aralarında sessizce konu-

şan insanlara baktı. Toby'i görmek kendini kötü hissettirmişti ve Jenna'yı da kazadan beri görmemişti. Ama polisin, Spencer'ın, Jenna'yı görmesinden hemen sonra gelip onunla konuşması sadece bir tesadüftü, öyle değil mi? Spencer acil durum sigaralarından birini çıkartıp yaktı. Bir şeylerle oyalanmak zorunda hissetti kendini.

Jenna olayı ile ilgili her şeyi herkese anlatacağım.

Sen de en az benim kadar suçlusun.

Ama kimse beni görmedi.

Spencer gergin bir şekilde nefes alıp verdi ve kalabalığa bakındı. *Hiçbir kanıt yoktu ortada.* Olay bu kadar basitti. Ama eğer…

"Bu benim hayatımın en kötü haftasıydı" dedi Aria birdenbire.

"Benim de" dedi Hanna.

"Sanırım olaya iyi yönünden bakabiliriz" dedi Emily gergin ve tiz bir ses tonu ile. "Bundan daha kötü hale gelemez en azından."

Çakıl taşlarından oluşan park yerinden çıktıklarında Spencer durdu. Eski arkadaşları da öyle. Spencer onlara bir şey söylemek istedi–ne Alison, ne– A, ne Jenna, ne de polis hakkında. Hepsinin dışında sadece onları tüm bu yıllar boyunca çok özlediğini söylemek istedi.

Ama o bunu söylemeden önce Aria'nın telefonu çaldı.

"Bekleyin bi saniye…" dedi Aria çantasında telefonu ararken. "muhtemelen gene annemdir."

Sonra Spencer'ın telefonu titredi ve çaldı. Çalan

sadece onun telefonu değil, diğerlerininki de çalıyordu. Telefonlardan çıkan tüm bu tiz sesler daha da yükselip etrafın sessizliğini bozdu aniden. Diğer insanlar onlara ters bakışlar attılar. Aria telefonunu sessize aldı, Emily de kendisininkiyle uğraşıyordu. Spencer telefonunu cebinden çıkarttı.

Hanna kendi ekranını okudu. "Yeni mesajım var."

"Benim de" dedi Aria.

"Aynen" dedi Emily.

Spencer kendisine de mesaj geldiğini gördü. Hepsi oku tuşuna bastı. Bir dakikaya yakın bir süre donup kaldılar.

"Aman tanrım" diye fısıldadı Aria.

"Mesajı yollayan…" diye kaldı Hanna.

Aria "Sizce şey mi demek istiyor…" diye cümlesini yarım bıraktı.

Spencer korku içinde yutkundu. Kızlar ard arda gelen mesajı sesli bir şekilde okudular. Mesajların hepsi aynıydı:

Ben hâlâ buradayım sizi sürtükler. Ve her şeyi biliyorum. – A.

DAHA SONRA NELER OLUYOR?...

Bahse varım benim Alison olduğumu düşündünüz, öyle değil mi? Üzgünüm ama hayır, değilim. O öldü.

Ben gayet kanlı canlıyım... Ve çok çok yakındayım. Çok hoş kızlardan oluşan bu grup için eğlence daha yeni başladı. Neden mi? Çünkü ben öyle diyorum.

Kötü davranışlar cezasız kalmamalı. Rosewood'un en iyisinin, Aria'nın İngilizce öğretmeni ile öpüşerek ekstra kredi sağladığını bilmeye hakkı var, öyle değil mi? Yıllardır sakladığı gizli aile sırlarından bahsetmiyorum bile. Bu kız tren enkazı gibi.

İşte buradayım, bence Emily'nin ailesine onun son zamanlarda neden bu kadar neşeli olduğunun sebebini açıklamalıyım. Hey, merhaba Bay ve Ba-

yan Fields, ne güzel bir hava, öyle değil mi? Ve bu arada kızınız diğer kızları öpmekten hoşlanıyor.

Ve Hanna. Zavallı Hanna. Ahmaklığın içinde yüzen Hanna. Tekrar zirveye ulaşmak için var gücü ile uğraşıyor olabilir ama endişelenmeyin. Ben onun hızla büyüyen poposunu tekrar büyük beden pantolonuna sokmak için bekliyor olacağım.

Oh, aman tanrım, az kalsın Spencer'ı unutuyordum. O tam bir felâket! Olanlardan sonra ailesi onun tam bir erkek düşkünü olduğunu düşünüyor. Bu çok kötü olmalı. Aramızda kalsın ama çok daha kötü olacak. Spencer tüm dördünün neredeyse hayatını mahvedebilecek karanlık bir sır saklıyor. Ama böyle karanlık bir sırrı kim söyleyebilir ki? Oh, bilmiyorum. Bir tahmin edin bakalım.

Bingo.

Her şeyi bildiğiniz zaman hayat çok eğlenceli oluyor.

Ama ben bu kadar çok şeyi nasıl biliyorum? Bunu öğrenmek için can atıyor olmalısınız, öyle değil mi? Tamam, sakin olun. Hepsinin zamanı gelecek.

İnanın size söylemeyi isterdim. Ama o zaman eğlenceli olmazdı.

Gözüm üzerlerinde! – A.

KÜÇÜK SEVİMLİ YALANCILARIN İKİNCİ KİTABINA BİR GÖZ ATIN

KUSURSUZ

GERÇEKTE HERŞEY NASIL BALAMIŞTI

Sizden sadece birkaç ev ötede oturan şu ürkütücü çocuğu tanıyorsunuz değil mi? Evinizin ön verandasında erkek arkadaşınıza iyi akşamlar öpücüğü vermek üzereyken, onun sokağın karşısında sizi izlediği gözünüze ilişir. En iyi arkadaşlarınızla dedikodu yaparken tesadüfen etrafınızda belirir ama belki de bu tesadüf değildir. O sizin nerede, ne zaman olaca-

ğınızı bilen kara bir kedi gibidir. Bu kara kedi eğer evinizin önünden geçerse, *biyoloji sınavından kalacağım* diye düşünmenize sebep olabilir. Eğer size hoş bir edayla bakıyorsa, bence arkanızı kollayın.

Her kasabanın bir kara kedi çocuğu vardır. Rosewood daki kara kedinin ismi ise Toby Cavanaugh idi.

"Sanırım yüzüne biraz daha allık sürmek gerekiyor" Spencer eğilerek en iyi arkadaşlarından biri olan Emily Fields'in yüzünü inceledi.

"Hâlâ yüzündeki çilleri görebiliyorum."

"Bende bunun için bir krem var" dedi Alison yerinden fırlayıp mavi fitilli kadife makyaj çantasına koştu.

Emily, Alison'ların oturma odasındaki kahve masasının üzerinde duran aynada yüzüne baktı. Başını bir yana sonra diğer yana eğdi ve pembe dudaklarını büzüştürdü. "Eğer annem yüzümde bu makyajla beni görseydi kesin beni öldürürdü."

"Evet, ama eğer makyajı silersen biz seni öldürürüz" diye onu uyardı kendince sebepleri olan ve henüz üzerine giydiği pembe yün sutyeni ile odada dolanan Aria Montgomery.

"Evet, Emily, böyle harika görünüyorsun bence" diye hem fikir oldu Hanna Marin. Hanna yerde bacak bacak üstüne atmış kendi etrafında dönüp düşük bel ve kendisine biraz küçük gelen kotunun arkasından, poposunun çatalının görünüp görünmediğini kontrol ediyordu.

Nisan ayının cuma gecesi idi. Alison, Aria, Spencer, Emily ve Hanna genelde yaptıkları gibi içlerin-

den birinin evinde toplanmışlar birbirlerine bir ton makyaj yapıyor tuz ve sirke aromalı cips yiyor, arasıra da Alison'nın düz ekran televizyonunda MTV de yayınlanan diziye göz atıyorlardı. Bu gece, hepsi birçok kıyafetini getirip halının üzerine sermiş ve altıncı sınıfın geri kalan bölümünde birbirleri ile hangi kıyafetleri takas edip giyeceklerini karar vermeye çalışıyorlardı.

Spencer limon sarısı kaşmir bir hırkayı kaldırıp narin vücudu üzerinde tuttu.

"Al onu" dedi Alison. "Üzerinde çok hoş durdu."

Hanna Alison'nın eteklerinden zeytin yeşili kadife olanı alıp kalçası üzerinde tuttu ve dönüp Alison'a bir poz verdi. "Ne düşünüyorsun? Sence Sean'un hoşuna gider mi?"

Alison derin bir of çekerek elindeki yastıkla Hanna'ya vurdu. Eylül ayında arkadaş olduklarından bu yana Hanna sürekli Sean Ackard'ı ne çok sevdiğini söyleyip duruyordu. Hepside Sean'u kreşten bu yana tanıyor ve şuan da Rosewood Day'de aynı sınıfta okuyorlardı. Sean, beşinci sınıfa kadar etraftaki diğer çocuklardan farkı olmayan kısa boylu ve çilli biriydi ama yazdan sonra biraz daha uzamış ve çocukluk kilolarını da atmıştı. Şimdi ise neredeyse tüm kızlar onu öpmek istiyordu.

Bir sene içinde bu kadar değişimin olması inanılmazdı.

Kızlar–Alison hariç hepsi–çok hoş olduklarını biliyordular. Geçen yıl sadace... Sıradandılar. Spencer sınıfta ön sırada oturan ve her soruya parmak kaldıran inek bir tipti. Aria herkes gibi futbol oyna-

maktansa dans etmeyi tercih eden hafif kaçık biriydi. Emily ise utangaç, ortalama bir yüzücüydü ta ki siz onu gerçekten tanıyıp saman altından ne sular yürüttüğünü öğrenene kadar. Hanna hantal, becerik-sizdi ama moda ve genç modası ile ilgilenmiş sonunda kimsenin bilmediği kendi tarzı ile ortaya çıkıvermişti.

Elbette hepsinin kendine has özel bir yanı vardı ama onlar Rosewood, Pennsylvania da Philadelphia'nın otuz kilometre dışındakibir kasabada yaşıyorlardı ve Rosewood daki her şey çok özeldi. Çiçekler daha hoş kokuyor, suyun tadı daha güzel, evler daha büyüktü. Hatta insanlar, sincapların geceleri etraftaki çöpleri toplayıp, kaldırım kenarlarındaki karahindiba çiçeklerinin etrafındaki yabani otları temizlediği, bu yüzden Rosewood'un orada yaşayanlara böyle güzel göründüğü hakkında şakalar yapıyorlardı. Her şeyin böyle kusursuz göründüğü bir yerde birey olarak öne çıkmak çok zordu.

Ama her nasılsa Alison bunu başardı. Uzun sarı saçları, güzel yüzü, koca mavi gözleri ile civardaki en büyüleyici kız o idi. Alison arkadaşlık kurup kızları bir araya getirdiğinde –ya da onları keşfettiğinde–kızlar artık kesinlikle sıradan olmaktan çıkmışlardı. Birdenbire, daha önce yapmaya cesaret edemedikleri şeyleri yapmaya başlamışlardı. Okul otobüsünden indikten sonra Rosewood'un tuvaletine gidip üzerlerine kısa eteklerini giymek gibi. Veya sınıftaki oğlanlara ruj izli notlar vermek gibi. Okulun koridorlarında diğerlerine yüksekten bakarak ve onlar hiçmiş gibi görmezden gelerek yürür olmuşlardı.

Alison parlak mor bir ruju eline alarak onu dudaklarının her yanına sürdü. "Ben kimim?" diye sordu sonra. Diğerleri güldüler. Alison, sınıflarındaki Nars marka rujları takıntılı derecede seven Imogen Smith adlı kızın taklidini yapıyordu.

"Dur bir saniye" Spencer yay gibi düzgün dudaklarını büzdü ve Alison'a bir yastık uzattı. "Bunu tişörtünün altına koy."

"Harika." Alison yastığı pembe Polo tişörtünün altına soktu ve kızlar daha da kıkırdadılar. İma edilen şey Imogen'in onuncu sınıftaki Jeffery Klein ile sonuna kadar gitmiş ve onun bebeğine hamile kalmış olduğuydu.

"Çok kötüsünüz kızlar" diyen Emily utanarak kızardı. Grubun en ağırbaşlı kızıydı. Belki de bu onun çok muhafazakâr olmasının getirisiydi. Ailesi eğlenceli olan her şeyin kötü olduğunu söylerdi.

"Sorun ne Emily?" Alison, Emily'nin koluna girdi. "Imogen çok şişman görünüyor zaten, hamile olmayı tercih ederdi heralde."

Kızlar tekrar kahkahalara boğuldular ama biraz daha huzursuz bir şekilde. Alison kızların zayıf yanlarını bulmada çok yetenekliydi. Şuan dalga geçtiği İmogen olsa da, kızlar onlar etrafa yokken Alison'nın aynı şeyi onlar hakkında da yapıp yapmadığını merak ediyorlardı. Bazen bundan emin olamıyorlardı.

Kızlar tekrar elbiselere döndüler. Aria, Spencer'ın çok pahallı bir görünümü olan Fred Perry marka elbisesine bayıldı. Emily ince yapılı bacakları üzerine mini bir kot etek giydi ve herkese çok kısa durup durmadığını sordu. Alison, Hanna'nın düşük bel ko-

tunu denemişti ve üzerinden çıkartırken pembe velur erkek şortu göründü. Pencerenin önünden geçip müzik setine doğru giderken donup kaldı.

"Aman tanrım!" diye bağırarak koyu renkli kadife kanepenin arkasına doğru koştu.

Kızlar ayaklandı. Pencerenin dışında Toby Cavanaugh duruyordu. Orada öylece durmuş... *Onlara bakıyordu.*

SARA SHEPARD New York Üniversitesinden mezun ve Brooklyn yüksekokulu güzel sanatlar diploması sahibi. Kocası ile birlikte Tuscon, Arizona da yaşamaktadır. Küçük Sevimli Yalancılar serisi Philadelphiha da yaşadığı yıllarda yap-tığı gözlemler sonucunda ortaya çıkmıştır.

puar